

Bàn Vận Công

Contents

Bàn Vận Công	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	13
4. Chương 3	22
5. Chương 4	30
6. Chương 5	39
7. Chương 6	48
8. Chương 7	57
9. Chương 8: Phụ Lục: Và Mối Duyên Chưa Phai Tàn	68

Bàn Vận Công

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, vương gia công x thái giám thụ, ảm áp, HEEditor: Hoàng Ngọc CầmTất cả đều cho rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-van-cong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Chuyện cũ năm xưa...

Ngụy Tiểu Diệu vốn không phải họ Ngụy mà là họ Hà, nguyên quán tại Sở Nam, không rõ cha mình là ai nên lấy theo họ mẹ. Thưở nhỏ y được bà ngoại nuôi dưỡng, tình cảm bà cháu hai người vô cùng khăng khít.

Vào năm y bốn tuổi thì Hà Thị được một thương gia họ Trần nạp làm thiếp. Hà Thị lạnh lùng cắt đứt quan hệ với hai bà cháu, chưa từng một lần trở về thăm nhà, mãi cho đến năm y lên bảy thì Trần gia mới cho người đến đón y.

Kể từ đó y không có bất kỳ cơ hội nào gặp lại bà ngoại nhưng y vẫn nhớ rõ gương mặt móm mém cùng nụ cười hiền từ của bà, nhớ cả đôi bàn tay vẫn luôn âu yếm vuốt ve gò má mình. Mỗi một ngón tay chai sạn thô ráp đó cũng lại là điều ảm áp nhất trong suốt những năm tháng ấu thơ của y.

Còn người mẹ năm xưa luôn mắng chửi mình thì nay lại đứng bên cửa hông Trần phủ để đợi chờ. Toàn thân bà lấm lem máu, trang sức cũng không kém, đã không còn sót lại chút gì quê mùa lam lũ của ngày trước nữa rồi.

Bà mỉm cười ngọt ngào với y nhưng giấu sao nỗi vẻ căm ghét từ trong đáy mắt, thậm chí còn có thể gọi là nỗi hận thù. Y biết mẫu thân hận mình, hận mình đã mang đến cho bà bao nhiêu khổ đau kể sao cho xiết.

Hà Thị đưa y đến đại sảnh, bắt y quỳ xuống dập đầu lạy Trần lão gia, từ nay trở thành con trên danh nghĩa của ông ta và cải sang họ Trần.

Nhưng mà Ngụy Tiểu Diễm sống ở nơi đó không đến một năm thì có một tên nội quan từ trong cung mang thánh chỉ đến Trần phủ làm khách. Trần lão gia vì cầu vinh hoa phú quý nên có ý định chọn lấy một đứa con của mình dâng cho Ngụy công công làm nghĩa tử, nhưng bản thân lão ta lại không muốn hy sinh con ruột của mình. Nào có ai lại không biết thái giám nhận con nuôi cũng đồng nghĩa với việc phải tịnh thân, ngày sau đều phải nhờ đứa con này thờ cúng bài vị cho mình. Thường thì các lão thái giám sẽ chọn lấy một đứa trẻ trong thân tộc làm con thừa tự, lạy tổ tông rồi thì cũng sẽ trở thành con cháu trong nhà mình cả.

Hà Thị khi ấy rất biết thời thế bèn nắm ngay đứa con riêng của mình ném ra. Phần Trần lão gia được kế vẹn cả đôi đường thì có gì lại không thuận nước dòng thuyền.

Ngụy công công thấy y mặc dù nhỏ con nhưng dung mạo thanh tú trắng trẻo, tính tình cũng ngoan ngoãn hiền lành liền gật đầu ưng thuận. Những đứa trẻ có dung mạo ưa nhìn thì ở trong cung cũng dễ dàng tìm đường tiến thân. Dù sao có một tên nô tài đẹp đẽ thì không chỉ chủ nhân thuận mắt mà cũng xem như là giữ được thể diện trước mặt các chủ nhân khác. Còn những tên xấu xí thì chỉ có thể an phận làm công việc nặng nhọc, chẳng có phúc phận hầu hạ bề trên.

Hà Thị một lần nữa bắt con quỳ gối dập đầu lạy người kia, kể từ đó đổi sang họ Ngụy.

Y bảy tuổi từ Hà Tiểu Diễm trở thành Trần Tiểu Diễm, tám tuổi mới chuyển thành Ngụy Tiểu Diễm.

Đến khi lên chín thì y dùng thân phận nghĩa tử của Ngụy công công cùng Ngụy Nhược Thảo tiến cung.

Khi y tròn mười tuổi thì lại được chọn trở thành tùy tùng của tam hoàng tử, Ngụy Nhược Thảo cũng được điều vào phường chèo của cung đình làm kép hát.

Hà Tiểu Diễm và Trần Tiểu Diễm, tất thấy đều là một kiếp người đã qua, nay y bắt đầu một kiếp người mới là Ngụy Tiểu Diễm.

Đoạn dây gân đã từng trói y và lưỡi dao đã tước đoạt đi một phần thân thể y tựa hồ như hai chén canh Mạnh Bà cay đắng mãi vẫn chẳng thể nuốt trôi.

Nhưng canh Mạnh Bà vốn phải uống đủ ba chén thì mới có thể mang tất thấy mọi chuyện xưa vất vào quên lãng. Thật lâu về sau này, mỗi khi nghĩ đến thì y lại tự hỏi có phải chăng Tống Vĩ chính là chén canh Mạnh Bà thứ ba mà mình còn thiếu.

—o0o—

2. Chương 1-2

Đại Thiệu quốc, Đức Trị năm thứ mười, đầu mùa đông.

Tuyết rơi.

Ngụy Tiểu Diễm nghĩ bụng cần phải đặt thêm mấy chậu than lớn trên điện Thừa Thiên mỗi khi lâm triều, nhất là phải đặt một chậu ngay cạnh bên Lễ bộ Thị lang đại nhân, tránh cho ngài ta bị cảm lạnh khiến Hoàng thượng bận lòng.

Y căn dặn thuộc hạ mang chuyện này báo cho công công quản sự ở Thừa Thiên điện. Sau đó y lại nghĩ đến việc mấy hôm nay Hoàng thượng bận rộn triều chính có vẻ mệt mỏi, thế là lại dặn ngự ý và ngự thiện phòng sắc thuốc dâng lên. Có lẽ phải khuyên Hoàng thượng sớm đi giá đến Bắc Lâm Đông cung để nghỉ ngơi.

Rồi còn mấy việc chuẩn bị quần áo vật dụng mùa đông cho các nương nương, hoàng tử, công chúa, đặc biệt là Hỉ Nhạc công chúa mới mấy hôm trước vừa cảm phong hàn đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, cần phải cẩn thận giữ ấm. Bên cạnh đó còn phải đến thương lượng với Trần công công và Thường công công về việc cung nữ bên ấy đã đến tuổi xuất cung, cũng nên tuyển chọn lứa mới rồi.

Chuyện mà Ngụy Tiểu Diễm phải làm luôn rất nhiều rất nhiều, hầu như việc lớn việc nhỏ trong hoàng cung Đại Thiệu này đều phải qua tay y.

Y đến bên ngoài ngự thư phòng, nhỏ tiếng căn dặn người dưới đi làm việc này việc kia, sau lại có thái giám các cục các ti đến hỏi chuyện đó chuyện nọ xem ý tứ của y thế nào.

Trong ngự thư phòng cất lên dăm tiếng ho khan nên y vội vàng bỏ những người kia lại, tự mình rót một chén trà nóng rồi lặng lẽ tiến vào trong đổi chén trà đã lạnh trước đó, sau đó lại lặng lẽ lui ra, tiếp tục xử lý cung vụ.

Người đời cứ cho rằng nội thị của hoàng đế thì cả ngày chỉ cần đứng ở sau lưng ngài chờ ban lệnh là được, trên thực tế thì hoàng đế bận việc ở bên trong ngự thư phòng bao nhiêu thì y bận rộn việc ở bên ngoài ngự thư phòng bấy nhiêu, thậm chí còn hơn thế nữa.

Mỗi ngày hoàng đế xử lý chính sự xong thì có thể trở về hậu cung nghỉ ngơi, còn kẻ thân làm đại tổng quản như Ngụy Tiểu Diễm thì vẫn phải tiếp tục xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ trong cung. Tuy rằng đã lâu rồi y không cần phải hầu hạ Hoàng thượng an giấc nhưng nếu Lễ bộ Thị lang ngủ lại trong cung thì y lại phải tự mình thân chinh.

Dù sao thì người ngoài không biết về gian... à không, là tình cảm lưu luyến giữa Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang nên y lại càng phải giúp họ che giấu, tận tâm tận lực giữ kín hết mức. Lễ bộ Thị lang là người trong lòng của chủ tử y, y sợ người khác hầu hạ không được chu đáo hoặc giả lại quá mức cảnh giác sợ hãi sẽ khiến ngài ấy không được tự nhiên.

Thật lòng mà nói thì y rất thích ở cùng với Lễ bộ Thị lang. Vị đại nhân này tính tình hiền lành dễ chịu, luôn có biệt tài khiến cho người bên cạnh có thể thoải mái thả lỏng bản thân, cứ như gió xuân ulla về. Có lẽ là do bản chất ngài ấy luôn thông dong lười nhác.

Đợi đến khi mấy vị đại thần thảo luận chính sự xong rồi đi thì Ngụy Tiểu Diễm mới sai người đến ngự thư phòng mang một bát canh ấm và điểm tâm dâng lên, phần mình thì vào trong thu dọn tấu chương, phân loại quyển nào đã duyệt quyển nào chưa, cái nào rồi thì cho chuyển đến các bộ. Đây vốn là việc mà lúc còn làm thái giám hầu việc đọc sách y vẫn làm, cho đến nay Hoàng thượng vẫn giữ thói quen này.

Ngụy Tiểu Diễm thấy Hoàng thượng đưa tay day day ấn đường có vẻ mệt mỏi liền cung kính hỏi – “Hoàng thượng, có cần nghỉ một lát không ạ?”

Hoàng đế đặt tấu chương trên tay xuống, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới bảo – “Tháng trước trăm đã triệu Thập vương gia hồi kinh, mấy ngày nữa chắc sẽ về đến nơi. Tiểu Diễm, người thu xếp tiệc tẩy trần, nhớ đến chỗ Đại vương gia gọi Thanh Ca đến giúp vui.”

“Ý Hoàng thượng là mời cả Đại vương gia đến?”

“Đúng vậy, gọi hết mấy huynh đệ tỷ muội của trăm đến, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Tiểu nhân rõ rồi.”

“Còn nữa, giúp trăm chọn một phần lễ vật cho Thập đệ.”

“Chẳng hay Hoàng thượng muốn tặng gì?” – Ngụy Tiểu Diễm hỏi.

“Người cứ tùy ý lựa chọn đi.” – Hoàng đế liếc y một cái rồi lại nói – “Tuy vậy, trăm lại cảm thấy chính bản thân người mới là lễ vật hậu hĩ nhất.”

“Hoàng thượng lại nói đùa rồi, tiểu nhân gánh không nổi đâu.” – Ngụy Tiểu Diễm vẫn dùng thái độ cung kính như lúc thường để đáp trả, chẳng biểu hiện ra chút sợ hãi hoảng hốt nào. Y lớn lên trong cung cấm, trải qua nhiều năm như thế sớm đã biết cách giấu kín tâm tư cảm xúc của mình rồi. Thân làm nô tài, nhất là nô tài của hoàng đế thì hỉ nộ ái ố lại càng phải cẩn trọng hơn người.

Hoàng đế cười có vẻ bí hiểm – “Mọi người đều bảo Ngụy Tiểu Diễm có trái tim bảy phần khéo léo, giờ trăm xem ra trái tim này cũng không phải thấu suốt lắm nhỉ.”

“Thông minh hay không đều là do người khác nói cả, chỉ cần Hoàng thượng không chê tiểu nhân ngu dốt là tốt rồi.” – Ngụy Tiểu Diễm mỉm cười hầu chuyện hoàng đế, trà bưng nước rót, thái độ chẳng xa chẳng gần, lúc nào cũng đúng mực khéo léo.

“Trăm mà chê rồi đuổi người đi mất thì còn biết vui đùa với ai nữa đây.”

“Hoàng thượng, đừng có mà ỷ thế trêu ghẹo Tiểu Diễm. Y là cận thần của ngài, không phải mấy con vẹt treo lủng lẳng ngoài hiên đâu.” – bên cạnh chợt vang lên giọng nói của một người hai mắt nhấp nhem cất ngang câu chuyện.

“Đi làm việc của người đi, không cần hầu hạ ở đây.” – Hoàng đế vừa nói vừa dịu dàng đứng dậy bước vào sau bình phong, nơi Lễ bộ Thị lang đương kê cao gối mà ngủ.

“Tiểu nhân cáo lui.” – Ngụy Tiểu Diễm khom người lui ra, lúc đóng cửa phòng lại vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng của Lễ bộ Thị lang – “Tiểu Diễm là một con người, không phải đồ vật, làm sao có thể xem như đồ vật mà tặng tới biểu lui?”

“Trẫm chỉ nói đùa thôi mà.”

“Người cũng đừng có mà không thêm để ý xem tâm tư nguyện vọng của người ta rồi đẩy người ta vào tay ai cũng được.”

“Dĩ nhiên rồi, dù thế nào thì bên cạnh trẫm sao có thể thiếu phần y được chứ. Có đói bụng chưa nào? Uống trước bát canh nóng cho ấm bụng đã.”

Ngụy Tiểu Diễm khẽ mỉm cười, lòng thầm nghĩ dưới gầm trời Đại Thiệu e chỉ có Lý đại nhân dám ăn nói kiểu đó với Hoàng đế bệ hạ thôi. Sáu năm dài trôi qua nhưng lòng yêu thương của Hoàng đế dành cho người ấy chỉ tăng không giảm, ngày một đậm sâu. Người đời ai cũng bảo hoàng gia chẳng có chân tình, nhưng nếu nhìn vào Hoàng đế bệ hạ và Lý đại nhân thì lại thấy được điều đó. Tận trong đáy lòng y vẫn mong chờ hai người có thể cả đời bền chặt đến khi bạc đầu giai lão.

Y rời khỏi ngự thư phòng, ngẩng lên nhìn một trời trắng tuyết mà thở một hơi khoái dài. Mùa đông phương Bắc luôn lạnh lẽo như thế, hầu như cả đầu mùa khoe miệng cũng có băng tuyết, lạnh đến run rẩy.

Mùa đông ở Sở Nam có phải cũng lạnh như thế không thì y đã chẳng còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ mỗi hương vị cay nồng của bát canh gừng bà ngoại nấu, nhấp một ngụm ấm hết cả lòng, uống cạn chén thì mũi cũng đầy mồ hôi.

Mà có một người sẽ từ nơi xa xôi ấy quay trở về...

Thất vương gia Tống Vĩ là đệ đệ cùng cha khác mẹ với đương kim hoàng thượng. Một năm trước hắn tự mình xin được rời khỏi kinh, Hoàng thượng bèn sắc phong cho hắn làm Sở Nam Vương, mang vùng Sở Nam giao cho hắn cai quản.

Trừ Hoàng đế ra thì không một ai có thể hiểu nổi nguyên cớ do đâu lại có kẻ không chịu làm quý tộc an nhàn sung sướng mà cứ đâm đầu vào nơi biên cảnh khổ ho cò gầy, cứ như tự mình lưu đầy ngàn dặm vậy.

Có lẽ hắn có lý do riêng nhưng người ngoài cuộc làm sao biết được chứ.

Mà những chuyện của bản thân Ngụy Tiểu Diễm thì nên quay ngược lại mười ba năm trước lúc vừa đặt chân vào hoàng thành mà kể.

Lúc ấy cũng đúng vào mùa tuyết đổ, khắp nơi chỉ tuyền một màu trắng. Tuyết cứ không thanh không tiếng mà buông mình, đáp trên quần áo y mà y cũng không buồn phủi, chỉ im lặng theo nghĩa phụ bước chân qua cửa son của nội cung.

Đằng sau cửa cung là một hành lang mái vòm sâu hun hút như một hang động không đáy, sâu như khoang miệng của một con thú lớn, nhưng y cũng không quá sợ hãi. Y biết nơi này là đâu.

Không biết là đã từng nghe ai nói qua rằng hoàng cung là nơi ăn thịt người, giờ đây chính mình lại đang bị nó nuốt chửng.

Nghĩa phụ nói một khi đã bước vào thì bất luận còn sống hay đã chết thì đều là nô tài của nơi ấy.

Khi ấy y chỉ mới chín tuổi, làm sao hiểu được thế nào là phiên muện, cũng không mấy sợ hãi, chỉ tâm niệm một điều rằng đây là nơi mình chôn giữ cả đời.

Rời khỏi hành lang dài, bước chân đầu tiên vào nơi ăn thịt người thể mà lại nhẹ tênh. Chân giẫm nền tuyết lưu lại mấy dấu vết nhàn nhạt, quay đầu lại thì thấy tuyết đã phủ mờ hết thấy, như thể đang cố tình nói với y đã không còn đường lui nữa rồi.

Lúc đi qua con đường nhỏ ven tường thành thì tuyết đổ rất lớn, hơi lạnh xuyên qua giày chui vào bàn chân. Y nắm chặt tay nghĩa phụ, cố cắn chặt răng nén lạnh, lộ ra vài phần kiên cường.

Tay kia của nghĩa phụ nắm tay của Tiểu Nhược Thảo. Hắn đã khóc suốt từ lâu, tiếng khóc nức nở thoát khỏi cổ họng như tiếng chim hót, thật sự rất dễ nghe.

Vậy nên nghĩa phụ cũng không mắng nó, để cho nó thoải mái khóc, xem như là một chút xót thương cuối cùng.

Bởi lẽ từ nay về sau sẽ chẳng còn ai thương xót hai người nữa.

Mặc kệ tương lai là sống hay chết, cho dù có may mắn trèo được lên cao thì thân phận của hai đứa trẻ này vĩnh viễn chỉ là hạng nô tài, là những tên hoạn quan khiếm khuyết.

Cứ đi hết cửa này lại đến cửa khác, trên đường đi có người cúi đầu hành lễ với nghĩa phụ, có người nghĩa phụ phải hành lễ, cũng có người hỏi han về hai đứa trẻ, nhưng tuyệt nhiên không có một ai thèm liếc mắt nhìn một cái.

Cuối cùng nghĩa phụ đưa cả hai đến một gian phòng, trước tiên là cất lời thăm hỏi ân cần với một vị lão giả râu tóc bạc phơ, sau mới nói – “Hôm nay ta dẫn hai đứa trẻ này đến làm phiên Từ thái y.”

Vương triều Đại Thiệu có quy định rất nghiêm ngặt về việc dân gian không được tự tiện. Tất cả đều phải thông qua tuyển chọn, sau đó giao cho các thái y phụ trách, tránh để xảy ra những việc giết người hoặc tệ nạn.

Lão tiên sinh cất lời – “Đã được mười bốn tuổi chưa?”

Nghĩa phụ đáp – “Vẫn chưa, cả hai đều chỉ vừa lên chín.”

“Ái chà, nhỏ tuổi như vậy sao lại đưa vào đây?”

“Sớm một chút thì bớt đau đớn một chút, so với ta thì vẫn hơn.”

“Dù gì cũng chẳng dùng đến cũng chẳng thể sinh con đẻ cái, chỉ là một vật đã tàn phế mà thôi.”

“Có thì hơn là không có, ít nhất vẫn có thể đứng khi tiểu tiện giống như nam nhân bình thường.”

“Thì ra ông thương xót bọn chúng.”

“Dù không phải con cái thân sinh nhưng chúng đều theo họ Ngụy, tốt xấu gì cũng là duyên phận cha con với nhau.”

Lão tiên sinh không nói thêm gì, chỉ bảo hai đứa trẻ cởi quần đứng ra chỗ ghế. Nghĩa phụ khẽ đẩy Ngụy Tiểu Diểu – “Tiểu Diểu, con đi trước đi.”

Ngụy Tiểu Diểu chần chờ mãi chẳng nhích chân, lúc bấy giờ mới cảm thấy nỗi sợ dâng tràn trong lòng.

“Đừng sợ, còn chưa làm mà.” – lão tiên sinh ôn tồn trấn an nó.

“Mau lên nào!” – nghĩa phụ giục nó.

Ngụy Tiểu Diểu chỉ còn cách chậm rãi cởi quần ra rồi trèo lên ghế. Trong phòng có đặt bếp sưởi nhưng khi làn da thiếu đi y phục che chắn thì vẫn không tránh khỏi từng cơn run rẩy.

Lão tiên sinh lấy từ trong tủ ra vài sợi dây gân mỏng, lại cầm một chiếc khăn ướt sạch sẽ. Lão trước dùng khăn lau sạch dây gân sau lại lau sạch hạ thể của tiểu hài nhi.

Khi chiếc khăn lạnh chạm vào người thì Ngụy Tiểu Diểu theo phản xạ muốn rụt người lại, đáng tiếc là không có cách nào tránh được. Lão giả dùng dây phân tách phần tinh hoàn với phần thân, thắt chặt lại hết mức rồi mới bắt đầu xuống tay.

Đau, đau đến tận cùng.

Đau đến mức nước mắt chỉ chực tuôn trào.

Ngụy Tiểu Diễm cắn chặt môi cố nén chặt lệ trong hốc mắt. Dù có khóc thì nó cũng không muốn khóc trước mặt người khác.

Trước kia nó chưa từng khóc trước mặt mẫu thân bởi lẽ càng khóc thì đòn roi lại càng nhiều. Nó cũng không khóc trước mặt bà ngoại vì hễ nó khóc thì bà cũng không kèm được nước mắt. Nó không muốn làm bà ngoại đau lòng. Lâu dần nước mắt trở thành một điều xa xỉ đối với nó.

“Khá lắm, biết chịu đựng thì sẽ có tiền đồ.” – lão tiên sinh gật gù khen ngợi – “Chờ vài ngày quen rồi thì sẽ không đau nữa. Mỗi ngày nhớ lau rửa sạch sẽ, sau ba tháng thì mới có thể nói lỏng dây gân nếu không dịch tiết ra sẽ đau đớn vô cùng. Bởi thế ngàn vạn lần không được vụng trộm nói lỏng trước, bằng không sẽ phải thất thêm ba tháng, còn chỗ ấy thì cả năm sau mới có thể dùng lại.”

Ngụy Tiểu Diễm yếu ớt gật đầu, đau đến mức hai chân nhũn ra, suýt chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống.

Nghĩa phụ đưa tay dìu nó xuống, sau đó quay sang bảo Ngụy Nhược Thảo – “Tiểu Thảo, đến lượt con.”

Ngụy Nhược Thảo thấy thế thì càng sợ hãi, tiếng khóc mỗi lúc một thêm thảm thiết, mãi chẳng chịu lên ghế.

Nghĩa phụ đang định mắng vài câu thì lão tiên sinh vuốt râu nhìn nó một hồi rồi đề xuất – “Đứa nhỏ này có giọng rất tốt, bằng không trước hết cứ mang nó đến phường hát đi, nói không chừng lại thích hợp hơn.”

Nghĩa phụ trầm ngâm một lát rồi thở dài đáp – “Như thế cũng được, dù không thể tiến thân nhanh nhưng cũng không tệ, xem như có thể một đời yên ổn.”

Vận mệnh của hai đứa trẻ cũng vì thế mà được vạch định, một người làm nội thị chốn cung đình, một kẻ trở thành đào kép chốn phường hát.

Nếu chỉ có thế thì có thể xem như số của Ngụy Nhược Thảo may mắn hơn so với Ngụy Tiểu Diễm. Nhưng vào năm hán mười bốn tuổi thì cứ như chẳng thể thoát nổi số trời đã định, đều cùng là một đao cắt đứt năng lực sinh dục của chính mình. Tất cả chỉ vì muốn lưu giữ lại những âm thanh tươi đẹp nhất của một thiếu niên.

Hoa mai vẫn nở trắng cây, hoa tuyết mịn màng vẫn buông mình từ không trung hết như mùa đông năm ấy, chỉ có người là không còn nữa. Ngụy Tiểu Diễm bước trên con đường mình từng đi qua, hết cửa này lại đến cửa khác, quanh co uốn lượn như đi từ cửa miệng đến bụng của một con quái thú. Nơi ăn thịt người này thế mà lại không hề nuốt trọn lấy y.

Thật ra có lẽ là con quái thú đó đang từ từ tiêu hóa y, chỉ có y là không cảm nhận thấy thôi.

Nghiêm túc mà nói thì cuộc sống trong cung của Ngụy Tiểu Diễm cũng không có gì quá gian khổ, lại càng không có những đắng cay tủi hổ mà người ta cứ nghĩ các yem nô phải chịu, so với người khác thì tương đối dễ dàng hơn một chút. Nghĩa phụ kỳ vọng rất nhiều ở y nên dạy dỗ vô cùng nghiêm khắc mà bản thân y tính tình lại hiền lành và thông minh lanh lợi. Đặc biệt y là người chịu thương chịu khó, hoàn toàn khác với những kẻ lười nhác xung quanh.

Năm y mười tuổi thì được chọn làm nô tài hầu hạ việc đọc sách của Tam hoàng tử, sau thăng thành nội thân tâm phúc của ngài, cũng tức là đến lúc được bay lên cao.

Ngụy Tiểu Diễm quả không phụ mong mỏi của nghĩa phụ mình, chẳng mấy chốc đã chiếm được lòng tin cẩn của Tam hoàng tử. Năm ngài mười sáu tuổi đăng cơ làm hoàng đế liền phong y lên hàng chính tứ phẩm, ngoài việc đảm nhận chức thị quan bên người thì ngài cũng giao cho y quản lý ti bình bút, sau đó dần thăng tiến.

[2: Là một cục chuyên lo liệu việc chấp bút cho Hoàng đế.]

Một năm sau, Thái thượng hoàng đưa Hoàng thái hậu rời kinh ngao du bốn bể, mang theo cả Đại tổng quản nội cung để tiện việc hầu hạ, Ngụy Tiểu Diễm trước được thăng thành Phó tổng quản, hai năm sau thì chính thức tiếp nhận chức vị Đại tổng quản. Hoàng đế phong cho y là nội quan có phẩm hàm cao nhất, ở hàng tam phẩm, chưa quá hai mươi đã trở thành kẻ có quyền lực nhất trong chốn cung đình. Thỉnh thoảng y còn

kiêm thêm chân chạy việc vòng ngoài cho Hoàng đế, các quan viên thấy y đều phải gọi một tiếng Ngụy đại nhân, chẳng ai dám gọi y là công công cả.

Nghĩa phụ y thấy đứa trẻ mình dày công nuôi dưỡng nay đã công thành danh toại thì động lòng, vì tham ô vinh hoa phú quý mà phạm đại tội. Ngụy Tiểu Diễm niệm tình phụ tử sư đồ nên khẩn cầu Hoàng đế khai ân, ngài cũng vì có lòng sủng ái nên bỏ qua không giết, chỉ tịch thu tài sản rồi trục xuất khỏi cung.

Ngụy Tiểu Diễm đích thân tiễn nghĩa phụ rời cung, Ngụy Nhược Thảo cũng có mặt. Hai người mang ngàn lạng bạc ròng cùng một số vật quý giá tặng cho ông để dưỡng già.

Lúc đến cổng hoàng thành thì cả hai nhất loạt quỳ gối dập đầu – “Nghĩa phụ, xin bảo trọng.”

Lão thái giám quay đầu nhìn chón cung đình sơn son thếp vàng hồi lâu, sau cùng thở dài nâng cả hai dậy. Chúng là những đứa trẻ có tương lai vô cùng tươi sáng, cũng là những đứa con hiếu nghĩa nhất. Những kẻ khác vì không muốn bị ông ta liên lụy nên đã sớm cắt đứt quan hệ. Chao ơi, nhân tình thế thái, lòng người dễ đổi thay cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ông ta dặn dò Ngụy Tiểu Diễm – “Lòng vua khó đoán, con phải tự biết mà định liệu.”

Kế lại vỗ tay Ngụy Nhược Thảo – “Nghĩa phụ có nghe bảo giọng hát của con rất hay, đưa con đến phường nhạc quả là đúng đắn.”

Cha con ba người chẳng nói gì nhiều, cũng chẳng quá đau lòng. Có thể đi ra từ nơi tranh đấu mịt mờ này chưa chắc đã là chuyện không tốt. Những oan hồn chón ấy còn gọi là ít sao?

Lão nhân đã trải qua cả nửa đời tại chón cung cấm nay lắm lùi một mình cất bước, tay áo phất phơ, mái đầu bạc trắng khẽ lay động theo chiều gió, bóng dáng cô độc trên con đường thênh thang ra chiều đã thấu tỏ tình đời đen trắng.

Nghĩ đến lần biệt ly này là không hẹn ngày gặp lại khiến Ngụy Tiểu Diễm không kiềm được mà nước mắt lưng tròng dõi theo bóng nghĩa phụ mỗi lúc một xa. Nghĩa phụ y tuy nghiêm khắc, cũng không ít lần khiến y cảm thấy đau khổ nhưng dù sao vẫn đối với y rất tốt, dù sao vẫn là thân nhân của y.

Ngụy Nhược Thảo cất tiếng hát, chất giọng du dương động lòng người, bụi ngùi rêu rắt, nửa than nửa khóc, hệt như cái ngày mới vào cung năm ấy.

Tổ tịch ly ca, trường đình biệt yến, hương trần dĩ cách do hồi diện

Cư nhân thất mã ánh lâm tề, hành nhân khứ diệu y ba chuyển

Họa các hồn tiêu, cao lâu mục đoạn, tà dương chích tống bình ba viễn

Vô cùng vô tận thị li sầu, thiên nhai đích giá tầm tư biến.

Khúc ca tiễn biệt, trường đình thết tiệc,

Hương đã xa sao mãi ngoảnh mắt nhìn

Ngựa của người tiễn chân hí vang cách cả cánh rừng

Thuyền chở người đi đã trôi theo sóng nước dần xa.

Phòng vắng ngẩn ngơ, lầu cao mờ mịt

Tà dương chiếu rọi con sóng xa bờ

Nỗi sầu biệt ly vô tận, lòng này trải khắp góc bể chân trời.

(Đạp Toa Hành – Yến Thù, trích Tống Từ Tam Bách Thủ)

Nhìn lại về phía phường nhạc thì có thể nghe thấy tiếng hát phảng phất từ nơi đó đưa đến, hòa cùng trăm ngàn hoa tuyết buông mình nhuộm trắng cả một vùng.

Ngụy Nhược Thảo những năm về sau này không còn mang tên cũ. Người chủ quản nhạc phường là Đại vương gia đã cải tên cho y thành Thanh Ca, lại được Hoàng thượng ban cho lời khen “Không cóc tuyết âm”,

là giọng ca đệ nhất đương thời, hiện giờ chỉ nguyện vì một mình Đại vương gia mà cất tiếng, đến cả Hoàng đế cũng phải có được sự chấp thuận của Đại vương gia mới có thể thưởng thức.

Chà, sao bỗng dưng hôm nay lại nhớ về những chuyện cũ thế này.

Ngụy Tiểu Diễm than thầm trong bụng, sau đó phúi sạch tuyết bám trên người rồi dẫn theo hai thám giám thân cận đi vào kho giúp Hoàng thượng chọn lễ vật ban tặng Thất vương gia.

Kho tàng của hoàng cung dĩ nhiên lưu trữ toàn những kỳ trân dị bảo, thứ nào thứ nấy sáng loáng rực rỡ, hết thảy đều được bảo quản cẩn thận, cũng được ghi chép rất tỉ mỉ.

“Đây là san hô hồng ngọc của Đông Hải tiến cống, hình dáng như rồng cưỡi mây, là vật mang điềm lành nên mới được dâng lên.” – thái giám phụ trách bảo khố vừa đi sát cạnh vừa ân cần giải thích cho Ngụy Tiểu Diễm – “Đôi bình gốm cổ hình thiên nga này là do quan lại địa phương dâng tặng. Bộ chiến giáp nạm vàng khảm ngọc này là do Thái thượng hoàng lúc còn tại vị hạ lệnh chế tạo, dự định ban cho Hộ quốc Đại tướng quân. Chỉ tiếc Đại tướng quân tự nhận công lao nhỏ bé chẳng dám nhận, Thái thượng hoàng cũng không muốn làm ông ấy khó xử nên đã ban tặng thứ khác.”

Ngụy Tiểu Diễm đưa tay chạm vào bộ chiến giáp ngọc thạch lạnh như băng, bề mặt trơn nhẵn bóng loáng, lòng thầm nghĩ nếu khoác trên người Thất vương gia thì sẽ rực rỡ biết mấy, càng thêm phần oai phong凛冽, xem chừng vô cùng thích hợp, vì vậy sai người dùng tơ lụa bao bọc lại cẩn thận.

Hơn một năm trước y cũng từng vào nơi này một lần để chọn giúp Hoàng thượng lễ vật mừng ngày sinh của Thất vương gia, thậm chí còn mang đến tận phủ cho hắn.

Khi ấy Hoàng thượng có căn dặn – “Tiểu Diễm, tặng lễ vật xong cũng không cần hồi cung ngay, người thay trà cùng Thất đệ uống một chén rượu mừng.”

Kết quả y không chỉ uống cùng Thất vương gia một chén rượu, sau khi bị Thất vương gia nửa mời nửa ép uống thật nhiều đã vì say rượu mà ngủ lại vương phủ một đêm, trọn một đêm không hồi cung.

Thật sự thứ lễ vật thật sự mà Hoàng thượng muốn đưa đi là gì thì kẻ thông minh như y sao có thể không biết chứ – là chính y.

Y đã bị biến thành thứ lễ vật tốt nhất ban đến chỗ Thất vương gia một đêm. Đến tận bây giờ y vẫn không muốn nhớ đến chuyện của ngày hôm đó, thậm chí một lòng tin tưởng cái đêm ấy hoàn toàn không tồn tại, ngay cả chỉ là giấc mơ cũng không phải.

Ba ngày sau, Thất vương gia tự thỉnh cầu được đến Sở Nam, bình định điêu dân.

Hoàng đế cũng nhanh chóng chấp thuận, liền cắt đất ban phong hắn thành Sở Nam Vương, xem như mang Sở Nam cho hắn làm lãnh địa, trở thành vị thân vương duy nhất không ở kinh thành.

Sự kiện này đã kéo theo một trận tranh luận đồn đoán ầm ĩ. Chẳng một ai hiểu nổi vì sao một Vương gia cao quý lại muốn chạy đến nơi biên cảnh hoang tàn như thế. Nơi đó trăm triệu lần chẳng bì kịp với chốn kinh kỳ phồn hoa đô hội, càng chẳng cần phải nói đến việc thường xuyên đối mặt với sự quấy nhiễu của chư quốc phía Nam.

Chỉ có Ngụy Tiểu Diễm là dường như có thể hiểu được, mà cũng có thể là không.

Những chuyện mà y không muốn hiểu vốn có rất nhiều nhưng lại không thể không hiểu. Lòng y dẫu có khéo léo đến mấy thì thật ra cũng chỉ là một khối cầu thủy tinh trong suốt, không thể không cảm thấy lo sợ trước thế đạo cung đình.

Đức Trị hoàng đế là vị minh quân nhân từ hiếm có, vương triều Đại Thiệu dưới sự cai trị của ngài khắp nơi đều là cảnh thái bình, quốc thái dân an. Tuy nhiên ngôi ở vị trí của ngài thì chuyện cần phải làm, đường cần phải đi dẫu không thấy cảnh máu chảy đầu rơi ghê rợn thì cũng tránh sao được chuyện dùng máu lót đường.

Trong lòng Ngụy Tiểu Diễm than thầm, nghĩa phụ, người nói lòng vua khó đoán, dặn con phải biết tự định liệu cho ổn thỏa, đừng để mọi thứ thay đổi chỉ trong một cái chớp mắt. Nhưng cho dù y đứng ở địa vị hơn

người thì chung quy vẫn chỉ là bậc hạ tiện, nếu để Thất vương gia dính vào thì chỉ e sẽ làm bẩn sự tôn quý của hân thoi.

“Đại tổng quản có cần chọn thêm gì không ạ?” – thái giám trông coi bảo khổ hỏi.

“Ừm!” – Ngụy Tiểu Diểu tiếp tục chọn thêm một vài món để thay Hoàng đế ban thưởng cho tướng soái quan viên dưới trướng Thất vương gia, biểu thị lòng vua yêu dân rộng rãi.

Thế lực của Vương gia ở Sở Nam chỉ vừa xây dựng, làm thế này một phần là vì muốn mượn sức quân đội củng cố trung tâm quyền lực, mặt khác là muốn bọn họ hiểu được cuối cùng thì bọn họ vẫn là đang hiến sức cho triều đình. Vật phẩm Hoàng đế ban cho họ không gì khác hơn là một sự tỏ rõ uy quyền, còn thứ bọn họ đưa hai tay nhận lấy không chỉ là ơn vua mà còn là uy phong của ngài nữa.

Sau khi chọn lựa và ra lệnh đóng gói kỹ càng, y đề tên những người được thưởng lên thiệp vàng và đóng ấn vua, đợi đến khi Thất vương gia về sẽ sai mang đến vương phủ cho ngài ấy.

Nhìn qua thì cứ nghĩ lễ vật Hoàng đế ban thưởng là tùy tiện nhưng thật chất trong đó là tầng tầng lớp lớp quy củ, tất thảy như những sợi tơ nhỏ cùng kết thành một tấm lưới đại diện cho thể chế của cung đình và xã tắc, mang toàn bộ những kẻ từ ti tiện như người hầu kẻ hạ đến những kẻ sang quý, bao gồm chính cả Hoàng đế trói chặt lại, ai cũng đừng mong thoát ra.

Sau khi mất gần hai canh giờ ở bảo khổ y bèn chuyển sang ngự thiện phòng, cho gọi mấy tên thái giám cai quản chỗ này đến dặn dò tiệc tẩy trần. Ngụy Tiểu Diểu vừa đi vừa phân phó, một khắc chẳng ngơi việc.

Bất thành linh có một thị vệ chỗ Hoàng thượng chạy đến báo – “Bẩm Đại tổng quản, Sở Nam vương đã vào thành rồi.”

Ngụy Tiểu Diểu không tránh khỏi kinh ngạc, theo lời Hoàng thượng thì hẳn là phải vài ngày nữa ngài ấy mới trở về, sao chớp mắt đã đến nơi rồi. Thế là y vội hỏi – “Ngài ấy đang ở đâu?”

Thị vệ ngập ngừng hồi lâu, sau đó mới đáp – “Ổ Diểu Nhiên cư.”

Diểu Nhiên cư là nơi ở của Ngụy Tiểu Diểu, bao gồm một phòng khách và một phòng ngủ lớn, lại thêm bốn gian phòng nhỏ, còn có tiền đình và hậu viện, nhìn qua thì không lớn mấy, chỉ giống như nhà của bá tánh thường dân.

Nếu chiếu theo phẩm ngạch của y thì phải có hai sân lớn cạnh lối vào, tới tớ sai bảo cũng phải cỡ chừng năm mươi người. Nhưng thật chất nơi này ngoại trừ tầm mười thái giám chuyên chạy việc bên ngoài thì chỉ có hai tiểu thái giám lo việc quét tước hầu hạ thôi. Bình thường y ở phòng lớn, hai tiểu thái giám ở phòng bên, bốn phòng nhỏ đều chia cho mười thái giám còn lại. Bọn họ có người nhỏ hơn y, cũng có người lớn hơn, nhưng ai nấy đều xem y như thầy, đi theo học cách đối nhân xử thế trong cung cấm. Có lẽ sau này trong số ấy sẽ có người bắt được cơ hội thể hiện tài năng, từ kẻ bình thường bay lên cao.

So với một số đại hoạn quan thích tiền hô hậu ủng, thích hưởng thụ vinh hoa phú quý thì y hoàn toàn khác hẳn. Y không thích kiêu ngạo theo sau hàng đàn lũ lượt, chỉ thích cuộc sống giản đơn, việc hàng ngày có thể tự làm được gì thì đều tự làm, chẳng cần ai ra tay làm hộ.

Các hoạn quan có phẩm ngạch cao thường sẽ tích góp sản nghiệp bên ngoài cung để sau này có cái mà hưởng phúc lúc về già, nhưng y thì lại không như thế. Y thâm tính nếu không gặp chuyện bất trắc gì trong cung mà có thể an thân đến già, chờ khi có thể xuất cung thì sẽ quay về Sở Nam tìm một nơi yên tĩnh sống qua ngày.

Trồng rau, nuôi chim, tránh xa chốn thị phi, cứ thế mà vượt qua những ngày tháng cuối cùng rồi nhắm mắt xuôi tay, như thế chẳng tốt hơn sao.

Y đã sớm nghĩ đến chuyện phải thu xếp thế nào. Trước khi chết sẽ dặn dò người tại nơi đó chỉ cần làm một lễ tang đơn giản, không xa hoa âm ỉ cho bớt rách việc. Y đã từng thấy lễ ra cung của một lão thái giám vẫn còn gia đình. Ông ta một tay ôm bảo bối, quỳ gối từ ngoài cửa lớn lết vào đến tận từ đường, sau đó dập đầu trước bài vị cha mẹ khóc lớn, bẩm báo với tổ tông cha mẹ rằng con đã mang tấm thân hoàn chỉnh trở về rồi đây.

Tiếng khóc than của một lão nhân đầu tóc bạc phơ như thế khiến ai nấy nghe thấy đều phải mủi lòng thương cảm.

Nhưng y không cần phải giống như thế, không cần nhận tổ quy tông, không cần quỳ từ ngoài cửa vào đến từ đường, không cần khóc đến tê tâm liệt phế chỉ vì cầu trăm năm sau có thể được đưa về từ đường mà thờ phụng. Nhưng không thể phủ nhận khi ấy lòng y cũng rất xúc động. Người duy nhất y muốn quỳ lạy là bà ngoại thì đã tạ thế nhiều năm, căn nhà cũ đã bị san bằng, đến cả bài vị của tổ tông cũng chẳng biết lưu lạc phương nào. Còn nói về mẫu thân y thì nghe bảo là sau đó vì đắc tội vợ lớn mà bị đuổi khỏi nhà họ Trần, từ đó bắt vô âm tín, sống chết không rõ.

Y đã không còn là người mang họ Hà, lại càng không phải người nhà họ Trần, mà thật ra đến cả người nhà họ Ngụy cũng không phải nốt.

Sống là người không họ, chết là ma không nhà.

Một người cô độc như thế thì quyền thế phú quý cũng chỉ là phù du, trong mắt y thì những hư danh này tài lộc này sau cùng sẽ hóa hư vô, vậy thì cần chi tham lam luyến tiếc?

Cho nên y mới dùng hai chữ “Diệu Nhiên” làm tên chỗ ở của mình, như một lời suy tính trước cho tương lai... Khi sống thì an phận thủ thường, lúc cung tận tụy, chết cũng đâu cần rình rang lễ lạc.

Nhưng đời người dẫu thế nào cũng sẽ xảy ra những việc ngoài ý muốn, tỷ như việc Thất vương gia hồi kinh sớm hơn dự định, lại còn xuất hiện ở Diệu Nhiên cư nữa.

Ngụy Tiểu Diệu vừa nghe báo thì vội vã bỏ lại mấy người kia ba chân bốn cẳng chạy về, vội vàng đến mức dọc đường ai cũng phải kinh ngạc. Thường ngày Đại tổng quản khoan thai cẩn thận, hiếm khi thấy y như thế này.

Lúc y về đến nơi thì đã hỗn hển thở không ra hơi nên không vội vào mà đứng bên ngoài một chỗ, đợi đến khi bản thân đã hô hấp lại bình thường mới khôi phục lại dáng vẻ thường ngày và bước vào.

Dáng hình cao lớn lạnh lùng thu vào tầm mắt, vừa quen thuộc mà sao cũng quá đỗi xa lạ.

Có lẽ với con người này thì mắt nhìn thấy quen nhưng lòng lại thấy lạ.

Hoàng cung tuy bảo lớn nhưng thật chất cũng chỉ là một khối hình vuông vức dưới gầm trời, người thường ra vào chốn này dù ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng thấy. Bản thân y rất ít khi đứng một mình với Thất vương gia, bình thường đều là cùng những người khác gặp mặt, còn nếu bảo là chỉ có riêng hai người chắc chỉ được chừng năm sáu lần, tính cả cái đêm một năm về trước...

Tổng Vĩ nhìn thấy y thì nét mặt hầm hầm chợt bừng sáng, vẻ mặt cương nghị lãnh đạm tựa chừng nhạt đi vài phần, ánh mắt cũng không còn như sương tuyết lạnh lẽo mà đã có một chút tia ấm.

“Tiểu nhân tham kiến Thất vương gia.” – Ngụy Tiểu Diệu cung kính vái chào từ cách đó một quãng xa.

“Ta đã nói rồi, không cần hành lễ với ta.” – trong chớp mắt kẻ mặt lạnh đã xuất hiện trở lại.

“Tiểu nhân không dám.” – Ngụy Tiểu Diệu vẫn duy trì dáng vẻ cung kính – “Tiểu nhân to gan, xin hỏi Vương gia đã gặp Hoàng thượng chưa ạ?”

“Vẫn chưa.”

Ngụy Tiểu Diệu run rẩy một chút rồi ướm lời – “Có cần tiểu nhân báo cho Hoàng thượng một tiếng không?”

“Không cần!” – Tổng Vĩ sấn bước lại gần y.

Ngụy Tiểu Diệu vì tuân theo phép tắc mà không dám phản ứng, lảng tránh hoặc lui lại đều là bất kính, đặc biệt là trước mặt chủ tử, bởi thế y chỉ biết đứng im một chỗ chịu trận.

“Cho người.” – Tổng Vĩ lấy ra một chiếc túi nhỏ màu xanh đưa cho y.

Ngụy Tiểu Diệu sững người nhìn chiếc túi một cách khó hiểu, khi lén ngược lên nhìn mới thấy cầm của Thất vương gia lún phún râu, búi tóc có phần rối bù, vạt áo và giày đều lấm tẩm bùn đất, trên nét mặt không

giấu nổi vẻ phong trần mệt mỏi. Chỉ bấy nhiêu là đủ để hiểu hẳn đã chịu cảnh một nắng hai sương rong ruổi đường trường để về như thế nào rồi.

Do đâu mà phải vội vã hồi kinh đến vậy? Là có chuyện khẩn cấp? Chẳng lẽ chư quốc phía Nam lại xâm phạm biên cảnh hay là có chuyện khó bề xử trí ở Sở Nam?

Đương lúc y vẫn còn chưa hết nghi hoặc, thậm chí còn đang sốt ruột lo lắng thì Tống Vĩ lại đẩy chiếc túi về phía y – “Cầm!”

Ngụy Tiểu Diễm không tiện hỏi nhiều, chỉ đành đưa hai tay nhận lấy – “Tạ Vương gia ban thưởng.”

“Mở ra, ta muốn thấy người ăn nó.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” – Ngụy Tiểu Diễm chẳng dám chậm trễ mà bụng thì than thầm. Thôi rồi, không cần biết là thứ gì, dù có là thuốc độc thì cũng phải nuốt.

Y mở túi, bên trong lại được bọc cẩn thận bằng giấy dầu, mở ra thì thấy một ít quả màu đỏ, dù không phải vừa hái trên cây xuống nhưng vẫn còn rất tươi.

“Đây là...” – hai mắt Ngụy Tiểu Diễm chợt sáng bừng.

“Quả xà đằng.”

Ngụy Tiểu Diễm không khỏi mở to hai mắt kinh ngạc pha lẫn niềm vui. Loại xà đằng này sinh trưởng ở vùng Sở Nam, vốn là thứ quả đại yêu thích của bọn trẻ con. Bình thường nếu không cẩn thận bị dính phải nhựa cây xà đằng thì sẽ ngứa ngáy khó chịu, có khi phải gãi đến tróc da đổ máu mới thôi. Mặc dù là thế thì thứ quả này vẫn là món ngon khó cưỡng đối với bọn trẻ nhỏ, chỉ cần thấy có đứa trẻ nào vừa gãi vừa khóc, răng dính đầy màu đỏ thì biết ngay chính là vì tham ăn mà thành.

[3: Đây là một loại cây phân bố chủ yếu ở Nhật Bản, Triều Tiên, Giang Đông, Tứ Xuyên...]

Khi xưa mỗi khi có thời gian rảnh y vẫn cùng mấy đứa bạn hàng xóm chạy đến bãi đất hoang, cũng đã từng bị dính nhựa cây xà đằng nên hương vị của nó cùng loại cây này đã vĩnh viễn khắc sâu trong ký ức.

Chẳng lẽ vì mấy quả xà đằng này mà Thất vương gia mới ra roi thúc ngựa chạy về?

“Ăn!” – Tống Vĩ vẫn là kẻ kiêu lời như xưa nhưng thốt nhiên lại có cảm giác là đang lấy lòng một ai đó.

“Tạ ơn Vương gia.” – Ngụy Tiểu Diễm không phỏng đoán nữa, nhón lấy một quả bỏ vào miệng, vừa cắn lấy thì nước đã tứa ra, đồng thời cũng mở ra bao nhiêu là ký ức tuổi thơ.

Quả xà đằng vốn chẳng phải quý hiếm, ở Sở Nam đâu đâu cũng có thể thấy, hương vị cũng chẳng phải ngon lành gì, vừa ngọt vừa chua, chua rồi lại chát, ăn nhiều sẽ cảm thấy ê răng. Chợt nghĩ lại chính mình năm xưa vì tham ăn mà không ít lần ê ẩm hết cả hai hàm răng thì khóe miệng y chợt nhếch lên, tận trong đáy lòng chẳng giấu nổi một nụ cười.

“Ăn tiếp!” – Tống Vĩ nhìn y chằm chằm nên dĩ nhiên nhìn thấy cả nụ cười kia, lòng thầm nghĩ mình xem thứ quả kia như bảo bối mà mang về quả là đáng giá. Khi hẳn lần đầu tiên ăn loại quả này ở Sở Nam còn nghĩ lúc Ngụy Tiểu Diễm còn nhỏ chắc chắn đã từng ăn qua, vì vậy mới muốn mang một ít về cho y.

Ngụy Tiểu Diễm lại ăn thêm một quả nữa, rồi chẳng biết nghĩ gì mà lại chìa chiếc túi về phía Tống Vĩ – “Vương gia cũng ăn một quả đi.”

Tuy vẻ mặt vẫn cung kính nhưng sự dè dặt đã không còn nữa, mặt mũi hơi cong lên càng hiện ra vẻ ôn hòa thanh tú như vầng trăng non.

Tướng mạo Ngụy Tiểu Diễm cùng lắm chỉ tính là mi thanh mục tú, không phải dạng người thấy người mê, nhưng chỉ cần một nụ cười nhẹ, chỉ cần thái độ thân cận một chút cũng đủ làm Tống Vĩ quên hết tất cả, động lòng cực điểm.

Hắn không cầm lấy túi mà trực tiếp kéo tay Ngụy Tiểu Diễm, hé miệng cắn ngay quả xà đằng trên tay người kia, thậm chí còn làm ra vẻ vô tình liếm tay y nữa.

Nào ai biết là chua hay ngọt nữa đâu, chỉ biết có một ngọn lửa đang xộc thẳng lên đầu hần thôi. Hần muốn liếm môi kẻ này, muốn liếm hai điểm nhỏ trước người y, muốn liếm hết tất cả của y.

Ăn quả xà đằng cái quái gì chứ, bổn vương chỉ muốn ăn Ngụy Tiểu Diệu thôi...

Ngụy Tiểu Diệu khẽ run rẩy, ngón tay cứ như phải bỏng, cái nóng truyền từ đầu ngón tay đến thẳng các bộ phận khác trên cơ thể.

Ngoại trừ cảm giác ẩm ướt chỗ ngón tay thì y càng cảm nhận được một cách rõ rệt hơi thở và khí thể át người của Tống Vĩ mỗi lúc một đậm quanh mình, phảng phất như một con thú đói khát, ban đầu chỉ cắn tay, giấy tiếp theo sẽ nuốt chửng cả y.

Y cảm thấy vô cùng hoảng hốt, nếu không phải vì ngại thân phận đôi bên thì đã sớm tránh đi chỗ khác rồi.

Tống Vĩ cố bình tĩnh thu tay về. Có trời mới biết hần đã lấy hết sức bình sinh thế nào mới kềm nổi khát vọng hạ gục người trước mắt mà mặt vẫn không biến sắc – “Là hái cho người, ăn cho xong đi!”

“Dạ!” – Ngụy Tiểu Diệu cúi đầu yên lặng ăn tiếp, động tác không nhanh không chậm, vẻ ngoài có vẻ thong thả nhưng ai biết đâu trong lòng y đang lo sốt vó cả lên.

Chẳng mấy chốc mà đã ăn đến quả cuối cùng, miệng đầy vị chua, cổ họng cũng thế.

“Ăn ngon chứ?” – Tống Vĩ hỏi.

“Dạ rất ngon, ngọt lắm.” – Ngụy Tiểu Diệu trả lời, lòng cũng hơi rúng động, đầu lưỡi vẫn còn đương cảm nhận hương vị quả xà đằng cũng vì thế mà phức tạp.

Thế này có khác gì làm tất cả để đánh đổi một nụ cười của phi tử?

Nhưng y chỉ là một yem nô thân thể khiếm khuyết, gánh sao nổi cái danh hồng nhan họa thủy, thế có khác gì giết y đâu. Nghĩ đến đây y chỉ muốn cất tiếng cười khở, bao nhiêu vị ngọt cũng chẳng còn, chỉ sót lại mỗi chua và chất.

Tống Vĩ chợt vươn tay về phía y, ngón tay thô ráp khẽ quệt đi vệt nước còn vương lại nơi môi dưới y, sau đó thu tay về liếm lấy chỗ nước ấy – “Quả nhiên là rất ngọt.”

Lần này Ngụy Tiểu Diệu không đứng yên một chỗ nữa mà chủ động lui lại tạo khoảng cách, xoay người thở dài, kín đáo liếm môi mình, sau đó mới kính cẩn bẩm – “Đã không còn sớm nữa, Vương gia nên đến diện kiến Thánh thượng thôi.”

“Không vội.”

Nhưng ta vội! Ngụy Đại tổng quản hiền hậu rốt cuộc đã không còn có thể nhẫn nhịn nổi nữa, thiếu chút nữa là vất sạch phép tắc quy củ rồi. Tên nam nhân này có ý đồ phá hoại vỏ bọc của y, từng chút từng chút một xuyên thủng lớp phòng vệ của y, khiến y chỉ muốn hét vào mặt hần rằng:

“Đừng có cư xử kiểu đó với ta, ta không chơi nổi với ngài đâu.”

Thất vương gia mắt tinh như ó, liếc qua cũng đủ để nhìn ra thái độ mất kiên nhẫn cố che giấu của Ngụy Tiểu Diệu, lòng hần cũng không nén nổi tiếng thở dài.

Thôi bỏ đi, không cần bức y đến cùng, dù gì hần cũng còn thời gian hai năm, sau đó còn cả một đời, không cần nóng vội đến vậy.

Đối với Ngụy Tiểu Diệu thì từ trước đến nay dù bao nhiêu kiên nhẫn hần cũng có thừa.

Đã không cần nhiều lời nữa thì cứ thế mà phẩy tay áo, mang theo ánh nhìn ảm đạm mà đi thôi.

Ngụy Tiểu Diệu nhìn dáng hình cao ngạo ngất trời thì bỗng lại sinh áy náy như thể mình không đúng. Nhưng rồi y lại nghĩ mình nhất định là uống lộn thuốc rồi, nhưng sau cùng vẫn nói với hần – “Vương gia phải rửa mặt mũi tay chân đã rồi hẵng đi gặp Hoàng thượng.”

“Được!” – Tống Vĩ dừng bước, quay phắt lại, hai mắt sáng rực lên – “Nhưng người phải hầu hạ ta.”

Câu cuối cùng khiến cho Ngụy Tiểu Diễm phải lấy làm kinh hãi. Chao ơi, thế này thì không cần nhờ ai đó sau này mai táng giúp nữa, y chỉ muốn tự chôn chính mình ngay bây giờ thôi.

—o0o—

3. Chương 2

Vốn đã biết rõ Thất vương gia có tâm tư riêng với mình mà vẫn giữ hẩn lại rồi đích thân hầu hạ hẩn tắm rửa thay y phục chính là thứ hành vi tự lấy đá đập chân mình ngu xuẩn nhất. Ngụy Tiểu Diễm vô cùng hối hận sao lại để cho cảm xúc chi phối như thế. Bây giờ lời đã thốt ra biết rút lại cách nào đây.

Nếu đã là tắm rửa thay y phục thì không thể diễn ra ở cái nơi ai cũng có thể tới lui là phòng khách, thành thử Ngụy Tiểu Diễm đành phải thỉnh vị Thất vương gia tôn quý này đến phòng riêng của mình, sai người đun nước nóng rồi lại dẫn thủ hạ chạy đến vương phủ lấy y phục sạch đến.

Mẫu thân của Thất vương gia là Tuệ Thái phi nhiều năm trước đã xuất cung trở về nhà mẹ đẻ, chứ nếu không thì cái việc tắm rửa thay y phục này vẫn nên diễn ra ở chỗ của bà ấy, làm gì đến phiên chỗ của một tên thị thân nội cung chứ. Việc này nếu truyền ra ngoài chẳng biết sẽ khiến người ta đàm tiếu thế nào nữa.

Ngụy Tiểu Diễm cố nén tiếng thở dài. Thôi thì dù gì đây cũng là khách quý, là chủ tử, không thể cứ bỏ mặc ở đó để đi làm chuyện khác được. Cuối cùng y đành mời Thất vương gia tạm ngồi nghỉ dùng trà, còn mình thì hầu hạ cạnh bên.

“Người cũng ngồi đi.” – Tống Vĩ bảo.

“Tạ ơn Vương gia, tiểu nhân đứng là được rồi.” – Ngụy Tiểu Diễm khéo léo khước từ.

“Ở trước mặt ta đừng có câu nệ lễ tiết, cũng không cần tự xưng tiểu nhân.”

“Tiểu nhân không dám vượt quá quy củ.”

Tống Vĩ ném đến một ánh nhìn phạt ý – “Ngụy Tiểu Diễm, người biết ta đối với người...”

Ngụy Tiểu Diễm nhắc thấy người dưới chuẩn bị khiêng nước vào bèn cắt ngang lời hẩn – “Nước ấm đã có rồi, mời Vương gia vào trong.”

Mấy người hầu khiêng nước ra sau bức bình phong đổ vào thùng, ngoại trừ hai tiểu thị thân cận đang làm việc bên ngoài thì tất cả thái giám ở Diễm Nhiên cư đều chạy đến đây, kẻ cầm khăn người pha hương liệu người lại chuẩn bị dao cạo, nói tóm lại là trong chốc lát trong phòng đầy ắp người qua kẻ lại, đông loạt có mặt hầu hạ Vương gia tắm rửa.

Ngụy Tiểu Diễm xưa nay ưa tĩnh mịch nên Diễm Nhiên cư không mấy khi ầm ĩ náo nhiệt, nhất là phòng riêng của y thì bình thường lại càng không mấy ai dám lai vãng, thế mà hôm nay lại nhộn nhịp đến thế.

Nói trắng ra thì bọn họ đều là đến nhìn lén vị chiến thần mặt lạnh trong lời đồn thôi. Thật sự thì cũng không thể trách bọn họ không hiểu quy củ vì những gì họ làm chính là chuyện hạ nhân cần làm, bằng ngược lại mới là không hiểu quy củ ấy. Mà kẻ luôn chấp hành quy củ nhất là Ngụy Tiểu Diễm thì chỉ đang hận một nỗi không thể vất đối tượng lại cho bọn họ để bỏ cửa chạy lấy người.

Tống Vĩ chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn của hẩn được vây giữa đám hoạn quan yếu ớt càng tỏ rõ vẻ khô ngô đỉnh đạc. Hẩn lạnh lùng quét mắt đảo một vòng, không giận mà tự sinh uy khiến ai nấy rét run.

Nơi này đều là kẻ có mắt nên lập tức bỏ lại vật dụng lũ lượt kéo nhau chạy mất, lưu lại một mình Ngụy Tiểu Diễm đối mặt với “hung thần”.

Điều đó cũng có nghĩa là Thất Vương gia chỉ cần một mình y hầu hạ thôi.

Ái chà, Ngụy Tiểu Diễm thật sự không biết đây là lần thở dài thứ mấy trong ngày hôm nay rồi, chỉ đành giữ nghiêm nét mặt lên tiếng – “Mời Vương gia!”

Tống Vĩ gạt đầu đi ra sau bình phong.

Ngụy Tiểu Diểu vẫn gọi thêm một nội thị là Tiểu Đậu Tử vào giúp, sau đó bước ra phía sau đứng trước mặt Tống Vĩ, chủ động giúp hắn cởi bỏ áo choàng, kể là đai lưng và áo ngoài, sau cùng là áo trong và nội y rồi giao tất cả cho Tiểu Đậu Tử. Động tác của y mau mắn gọn gàng, tất thấy đều là thói quen khi hầu hạ Hoàng đế, chẳng có gì lóng ngóng cả.

Cuối cùng khi chỉ còn lại tiết khố thì y lại dậm do dự, nhưng rồi sau cùng vẫn ngồi xổm xuống đưa tay tháo gỡ nút thắt bên hông, vừa hướng hai mắt xuống vừa cởi nốt lớp y phục cuối cùng, để lộ ra đôi chân khỏe khoắn săn chắc cùng vật thể to lớn kia, hương vị đậm chất nam nhân cũng vì thế mà xộc vào mũi y.

Có vị tanh mà cũng đậm chất mị hoặc...

Ngụy Tiểu Diểu cảm thấy hơi khó thở, trong khoảnh khắc y còn có cảm giác đầu óc mình trở nên mơ hồ nữa.

“Ra ngoài đi!” – Ngụy Tiểu Diểu ra lệnh cho tiểu thái giám.

Tiểu Đậu Tử không dám trái lời nên vội vàng khom người lui ra, lòng tự nhủ hiện giờ đến cả Hoàng đế bệ hạ còn không triệu Đại tổng quản hầu hạ tắm rửa, thế mà vị Thất vương gia này lại cả gan đến thế.

Còn lại một mình với Tống Vĩ khiến Ngụy Tiểu Diểu không có cách nào khác, đành phải tháo mũ và cởi áo ngoài ra, xắn tay áo bắt đầu vốc nước tẩy rửa thân thể cho người kia.

Nước ấm từ từ chảy tràn trên thân thể, xuống đến mắt cá chân thì không còn sạch nữa, đủ để chứng tỏ người này đã mấy ngày không tắm rửa, lúc này đây cần phải tắm cho sạch một phen. Y lại nghĩ đến việc Tống Vĩ suốt dọc đường hẳn có đến quá nửa thời gian là ngồi trên lưng ngựa, có khi còn làm chết những mấy con rồi.

Ngụy Tiểu Diểu từng chút từng chút một vốc nước, tầm mắt không thể không đặt trên người của Thất vương gia. Rồi kinh thanh mới non một năm mà da dẻ hắn càng thêm ngăm đen, thân thể cao hơn, bờ vai cũng rộng hơn, săn chắc hơn, tất thấy đều tràn ngập khí thế nam nhân oai dũng. Đây quả nhiên là những thứ mà y không thể có, đặc biệt là vật ở bên dưới vốn là biểu trưng của đàn ông, một thứ mà y vốn đã không còn sở hữu nữa.

Thất Vương gia là ngọn núi trùng điệp hùng vĩ, còn y chỉ là một ngọn cỏ cái kiến ti tiện mà thôi.

Mây cao và đất bùn khác biệt một trời một vực, phức cảm tự ti cũng vì thế mà ngập tràn khắp cõi lòng y.

Đây mới là một nam nhân chân chính, còn y thì đừng nói là nam nhân, đến cả một con người cũng chẳng có đủ tư cách để tự xưng nữa.

Từng có một văn nhân miêu tả về hoạn quan như thế này: “Trông xa thì không giống hình người, nhìn gần thì không giống tướng người, nghe kỹ thì không giống tiếng người, không có tình người.” (Đường Chân, Tiềm thư).

Ngụy Tiểu Diểu tự biết thân biết phận, tâm tình cũng không tránh khỏi tủi hổ, mắt nhìn nam nhân trước mắt không giấu nổi vẻ sùng kính, nhưng ngoài sự hâm mộ còn có cả đôi ba phần ganh tị và một phần mỏng manh là ý oán hận, suýt chút nữa đã xảy ra sai sót.

Trái lại Tống Vĩ kia lại không có tâm tư động chân động tay vào lúc này. Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho đến cùng, phải đem người kéo vào trong thùng để đôi bên làm duyên ương cùng tắm. Đó thật sự là việc hắn đang nghĩ hiện giờ.

Hắn đứng im hưởng thụ nước ấm, tầm mắt trước sau vẫn không rời khỏi Ngụy Tiểu Diểu nhưng y cứ một mực cúi đầu chẳng ngẩng lên nhìn hắn lấy một lần. Hắn hiểu đây vốn là quy tắc mà y đã quen từ lúc còn nhỏ, không được ngược lên nhìn thẳng vào mặt chủ tử vì đó là hành vi đại bất kính.

Hắn hy vọng sẽ có một ngày Ngụy Tiểu Diểu có thể ngẩng đầu dậy, dùng tư thế hiên ngang nhìn thẳng vào mình không chút sợ hãi, không để cho mặc cảm thân phận tôn ti trói chặt lấy bản thân.

“Ta hiện giờ và trước kia có gì khác nhau không?” – Tống Vĩ lên tiếng hỏi.

“Vương gia có phần đen hơn.” – Ngụy Tiểu Diểu cung kính đáp – “Mời Vương gia bước vào trong thùng.”

“Ừm!” – Tống Vĩ nhấc chân bước vào trong thùng ngồi xuống, dựa lưng vào thành.

Ngụy Tiểu Diễm xả tóc hất xuống, lấy tay cào nhẹ giúp hất gội sạch, mười đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp.

Tống Vĩ thoải mái nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, bao nhiêu mệt nhọc suốt mấy ngày bốn ba lúc này mới gọi là trút bỏ hết. Hắn càng thêm thả lỏng hưởng thụ sự hầu hạ chu đáo của Ngụy Tiểu Diễm. Thôi thì cái gọi là uyên ương cùng lướt nước vẫn là nên chờ đến khi y tự nguyện cởi áo tiến vào đi.

Ngụy Tiểu Diễm gội đầu xong liền dùng khăn mềm bắt đầu chà lau cơ thể Tống Vĩ, lúc chạm đến bộ râu lún phún thì tay chợt ngưng ngáy. Quai hàm có nét người Hồ của Tống Vĩ nhờ thế mà càng thêm uy vũ, khí thế bức người, tính ra lại có vẻ hợp với hắn lắm. Nhưng rồi Ngụy Tiểu Diễm vẫn nhẹ giọng thưa – “Vương gia có muốn cạo râu không?”

“Ừ!” – Tống Vĩ gật nhẹ.

Cạo râu là phải dùng loại dao cực bén đặt ngay gần sát cổ họng, việc này vốn chỉ có thể cho phép người cực kỳ tỉn nhiệm làm giúp, huống chi hoàng tộc thì lại càng quan trọng bội phần.

Ngụy Tiểu Diễm bước ra gọi một thái giám thân cận vào. Đây là một thái giám có tay nghề rất khá, trong cung có không ít thị vệ đều nhờ gã giúp một tay.

Tống Vĩ hiển nhiên nghe ra tiếng bước chân của người khác bèn trừng mắt quát lên – “Cút, bốn vương chỉ cần một mình Ngụy Tiểu Diễm.”

Người nọ sợ run rẩy cả người, chỉ đành quay sang cười khổ với Ngụy Tiểu Diễm. Gã thật sự không dám hầu hạ vị vương gia đang đằng đằng sát khí kia.

Thiên hạ vẫn đồn đãi hắn trị quân nghiêm khắc, cực kỳ tàn khốc, nhờ đâu có bất trắc gì thì mạng nhỏ khó lòng giữ.

“Tiểu nhân đã lâu không giúp Hoàng thượng cạo râu, tay chân không còn quen việc nữa rồi, chỉ e sẽ làm Vương gia bị thương mất.” – Ngụy Tiểu Diễm giải thích.

“Không sao đâu, ta muốn người làm.” – Thất Vương gia vẫn kiên trì.

“Vương gia, việc này thật sự là làm khó tiểu nhân.”

“Được thôi, thế người gọi người đến đi, hắn mà nhờ tay phạm trúng bốn vương một dao thì ta cho người băm hắn một trăm dao.”

Gã kia vừa nghe thì dao cạo cầm trong tay cũng không vững nữa rồi.

Ngụy Tiểu Diễm thấy gã run rẩy như vậy mà còn bắt gã làm thì có muốn không bị thương cũng khó, cuối cùng đành phải cho gã lui xuống.

Gã vội vàng đặt dao cạo xuống rồi ba chân bốn cẳng lui mất, lòng khắp khởi mừng bản thân đã giữ được mạng nhỏ. Sau khi ra khỏi đó rồi gã không nhận được phải nói với người khác rằng chiến thần mặt sắt quả là danh bất hư truyền, trừng mắt một cái cũng khiến ta suýt nữa sớt ra quần. Quả nhiên chỉ có mỗi Đại tổng quản là có thể trấn tĩnh mà hầu hạ ông lớn này.

Ngụy Tiểu Diễm cũng không phải là không sợ mà là vốn không thể thoái thác, rốt cuộc đành phải thủ thế trước – “Vương gia, nếu tiểu nhân bất cẩn làm ngài bị thương thì một trăm đao kia tiểu nhân cũng đành chịu.”

Tống Vĩ lại lần nữa nhắm mắt, thuận miệng đáp – “Dù người có cắt ta một ngàn dao thì ta cũng chẳng động đến một ngón tay người.”

Ngụy Tiểu Diễm chẳng biết phải nói gì hơn.

Y trước mang thuốc cao chuyên dụng thoa lên mặt Tống Vĩ, sau đó một tay giữ lấy mặt hắn, tay kia dùng dao nhẹ nhàng đặt lên, cố nín thở chậm rãi cạo đi từng lớp râu.

Tống Vĩ hoàn toàn buông lỏng toàn thân như thể tin tưởng mang hết sinh mạng mình giao vào tay y vậy.

Lưỡi dao lạnh như băng đưa qua đưa lại trên da, bất kỳ lúc nào cũng có thể cứa đứt yết hầu hần. Nhưng chính giờ khắc hiểm nghèo này cũng tràn ngập ý tình ngọt ngào. Cho dù Ngụy Tiểu Diệu thật sự muốn đoạt tính mạng hần thì có khi hần cũng tự nguyện đưa cổ ra chịu cứa thôi.

Tổng Vĩ trong lòng than thầm quả nhiên bốn vương đối với người đã si mê đến phát cuồng rồi, đến cả nguy hiểm cũng chẳng màng nữa.

Khác với sự thoải mái của Tổng Vĩ, Ngụy Tiểu Diệu cứ như đang chạm vào một lớp băng mỏng, đến cả thở cũng chẳng dám, cứ sợ mình sẽ bất cẩn rạch một dao lên gương mặt tuần tú này dù lòng y hiểu rõ hơn ai hết Tổng Vĩ thật sự sẽ chẳng tính sổ với mình.

Cũng vì sự tình này mà lần đầu tiên y nhìn kỹ gương mặt của Tổng Vĩ. Dung mạo hần có phần không giống với các huynh đệ khác. Nếu người khác là tuần dật đoan chính thì hần lại như điêu khắc mà ra, cương nghị khô ngô, anh vĩ bất phàm. Y thầm nghĩ nếu hần dừng tỏ ra lạnh lùng mà có thể nhu hòa đi đôi phần, thậm chí là tươi cười thì đám chừng sẽ khiến không ít nữ nhi chưa chồng ở Đại Thiệu phải mất ăn mất ngủ.

Lại thêm việc trước khi rời kinh thì hần nắm binh quyền trong tay, chương quân hai mươi vạn quân kinh thành và vùng lân cận, ra kinh rồi tuy chỉ nắm có năm vạn quân Sở Nam nhưng uy vũ thì vẫn như cũ, danh tiếng lan xa, dẫu Đại Thiệu chẳng thiếu nhân tài thì vẫn có thể tự xưng là anh hùng trong số ấy.

Nam nhân này là một vị anh hùng, là kẻ thiên chi kiêu tử.

Đời này liệu có ai dám bắt kính, có ai không mang lòng ngưỡng mộ?

Ngón tay y khẽ chạm lên gương mặt đã sạch sẽ, ánh mắt cũng bất giác lộ ra vẻ kính ngưỡng cùng vẻ lưu luyến khó hiểu.

Nếu y không phải là Ngụy Tiểu Diệu, nếu y là nữ nhân thì y chắc chắn sẽ mang lòng yêu thương nam nhân này.

Nếu lúc này Tổng Vĩ mà mở mắt, nhìn thấy được biểu hiện của Ngụy Tiểu Diệu thì chắc chắn sẽ điên cuồng bật người dậy túm lấy y một phát ăn sạch. Ăn no uống say xong sẽ gói lại xách về Sở Nam làm Vương phi.

Đáng tiếc thay hần lại không mở mắt.

Ngụy Tiểu Diệu hoàn thành mọi sự trong nơm nớp lo sợ, không thấy máu chảy liền thở phào nhẹ nhõm rồi lấy khăn lau thật sạch.

Tính tình Ngụy Tiểu Diệu xưa nay vẫn thuộc loại cầu toàn nên y lại dùng khăn chà xát khắp cơ thể Tổng Vĩ, làm đến mức trán lấm tấm mồ hôi, y phục cũng bị nước vấy ướt hết cả. Tất thấy mọi sự ghen tị cùng oán hận cùng cảm xúc phức tạp tựa hồ cũng đã theo đó mà bị gột sạch. Hiện giờ y chỉ muốn mang người này ra tắm cho sạch từ đầu đến chân, lòng y cũng vì thế mà nhẹ dần đi, trong lúc không để ý đã thốt lên một câu – “Chả hiểu vì sao Vương gia có thể chịu được một thân bụi bẩn thế này nữa.”

Tổng Vĩ hiển nhiên không ngờ Ngụy Tiểu Diệu lại mở miệng nói chuyện, lời nói lại có phần như trách cứ thế này. Hần không giấu vẻ kinh ngạc, khóe miệng cũng khẽ giương lên. Kiểu trách móc này thật sự đúng là khó cầu mà được, tâm tình cũng sung sướng hần – “Có những lúc luyện quân hoặc lãnh binh xuất chiến không tiện tắm rửa cũng là bình thường, thậm chí cả mấy tháng chẳng đụng đến nước cũng có nữa. Lần này cùng lắm chỉ là mấy ngày thôi, có đáng gì đâu.”

Ngụy Tiểu Diệu bị lời của hần dọa cho nhảy dựng lên, một mặt tự trách mình không quản được miệng đã nói ra những lời bất kính, mặt khác lại bất ngờ vì hiếm khi thấy Vương gia nói một câu dài như thế, nhin không được phải hỏi lại – “Mấy ngày tất cả?”

Tổng Vĩ mở to mắt nhìn lại y – “Năm ngày.”

Ngụy Tiểu Diệu lại giật mình lần nữa. Sở Nam cách kinh thành xa như thế, nếu dùng xe ngựa thì ít nhất cũng phải đi mất một tháng, nếu là cưỡi ngựa thì cũng phải bảy tám ngày. Thắt Vương gia đi cấp bách như thế chỉ vì muốn cho y ăn quả xà đằng vừa hái ư?

Ngụy Tiểu Diệu không thể nói hết những phức cảm trong lòng mình, sự kinh ngạc nhất thời làm y quên dời tâm mất đi, mãi cho đến khi phát hiện Tổng Vĩ đang nhìn mình không chớp mắt mới cuống quýt cúi xuống.

“Ngụy Tiểu Diểu, người thông minh như thế, cũng đã qua không ít năm chẳng lẽ lại không nhìn ra nguyên do sao?” – giọng nói của Tống Vĩ tuy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, có điều vẫn giấu sao nỗi sự dè dặt ẩn chứa.

Ngụy Tiểu Diểu im lặng không đáp.

Đúng vậy, đã nhiều năm như thế, một kẻ nhạy bén như y sao có thể không hay không biết. Nhưng y lại chỉ có thể giả ngây giả ngốc, ngoài việc tỏ ra không biết thì chẳng thể làm gì khác.

Không cần biết là Thất vương gia thật lòng hay là đùa bỡn thì y cũng không thể đáp trả... Đơn giản vì y không xứng...

“Vẫn còn một nơi chưa rửa qua.” – Tống Vĩ đột ngột lên tiếng.

Ngụy Tiểu Diểu ngẩn người nghĩ xem còn sót chỗ nào thì đột nhiên nhớ ra, đáy mắt hiện lên một tia hốt hoảng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đến cả Hoàng đế bệ hạ cao quý nhất mà y còn từng kinh qua thì nay một Vương gia có gì mà phải chần chừ? Dầu cho của Vương gia có thô lớn hơn của Hoàng đế thì y vẫn có thể bình tĩnh hoàn thành thôi.

Nghĩ như thế khiến Ngụy Tiểu Diểu cảm thấy dễ dàng hơn, thần sắc hòa hoãn đáp – “Vệ tiểu nhân xin mạo phạm.”

Bề ngoài Tống Vĩ vẫn lạnh lùng khiến người ngoài tuyệt đối không nhìn ra lòng hẩn như lửa đốt đến nơi. Nơi ấy còn chưa bị động đến thì đã bắt đầu cứng rắn những muốn ngắt đầu dây rồi.

Ngụy Tiểu Diểu lấy khăn đưa đến nơi đang ẩn sâu dưới mặt nước, vừa lúc sắp chạm đến thì bên ngoài cất lên giọng truyền:

“Sở Nam vương tiếp chỉ

~”

Hai người kinh ngạc nhìn nhau chốc lát, Ngụy Tiểu Diểu thu tay về còn Tống Vĩ thì nhướng mày đứng bật dậy, dùng khăn quấn quanh eo rồi đi ra ngoài.

Ngụy Tiểu Diểu cũng vội vàng theo ra mở cửa phòng đón Hòa Quý công công vào. Hòa Quý công công là tổng quản ở Tử Vân điện, cũng tức là tể tướng của bệ hạ, phẩm bậc tuy có thấp hơn y đôi phần nhưng so ra thì hầu hạ bệ hạ lâu hơn hẳn, hiển nhiên cũng có chỗ phải xem trọng.

Tống Vĩ trừng mắt liếc nhìn tên Trình Giảo Kim nửa đường xuất hiện này một cái, sau đó tâm không cam lòng không nguyện khuy một chân xuống – “Thần tiếp chỉ.”

“Phụng Hoàng thượng khẩu dụ, truyền Sở Nam vương lập tức đến Tử Vân điện diện thánh, khâm thủ!” – Hòa Quý công công truyền xong khẩu dụ của Hoàng đế thì cung kính nói với Tống Vĩ – “Bẩm Vương gia, kỳ thật Hoàng thượng sớm đã biết ngài vào cung, nhưng đợi lâu như thế cũng không thấy ngài đâu nên mới sai nô tài đến đây, thỉnh Vương gia đừng để Bệ hạ chờ thêm nữa.”

“Bẩm vương sẽ lập tức sang ngay.” – Tống Vĩ hồ hững đáp, trong lòng không khỏi oán thán một câu. Sớm không đến muộn không đến, cố tình chọn ngay lúc quan trọng nhất lại thò mặt ra. Tam ca, chắc chắn là huynh cố tình rồi.

Ngụy Tiểu Diểu lập tức giúp Tống Vĩ thay y phục chải tóc, động tác gọn gàng mau lẹ, chỉ mất một khắc đã hoàn thành.

Tống Vĩ sau khi tắm rửa thì bao nhiêu phong trần mỗi một đã mất sạch, cả người khoan khoái dễ chịu càng hiển lộ khí vũ hiên ngang, phong thái hoàng gia uy nghi cũng theo đó mà ngập tràn.

Ngụy Tiểu Diểu vốn còn đang nghĩ xem có cần theo chân Thất vương gia sang bên chỗ Hoàng đế không. Theo lý mà nói thì y nên cùng đi, nhưng rồi y dứt khoát quyết định...

Không đi là tốt nhất.

Huynh đệ nhà này đều là kẻ khiến người ta khó bề đoán ý, đừng nói y là người thông minh nhạy bén, có mười kẻ như y cũng không đoán ra họ đang mưu tính chuyện gì. Đã không thể đoán thì không cần đoán.

Sau khi giúp Tống Vĩ đội quan ngọc thân vương xong thì y thoái lui sang bên cạnh, khom người báo – “Tiểu nhân cũng tiễn Vương gia.”

“Ừ!” – Tống Vĩ lạnh lùng đáp rồi xoay người đi theo Hòa Quý công công, cúi kính rồi khỏi Diễm Nhiên cư, cả người đầy oán khí khiến ai thấy cũng hãi.

Thất vương gia khi tới thì như gió lốc, khi đi thì như gió bão khiến người ở Diễm Nhiên cư hai mắt nhìn nhau khó hiểu. Xảy ra chuyện gì vậy, là kẻ nào chán sống đi đắc tội vị vương gia tàn khốc nhất này?

Mọi người đương nhiên không biết kẻ đắc tội chẳng ai khác hơn là đương kim Thánh thượng.

Ngụy Tiểu Diễm tiễn bước được vị bề trên không mời này thì mới thở phào nhẹ nhõm, tinh thần cùng thân thể vì quá căng thẳng đều trở nên uể oải.

“Đại tổng quản, ngài không sao chứ?” – vài tên tiểu thái giám quan tâm hỏi han.

“Không có việc gì đâu, các người cũng bận rộn cả ngày rồi, đi nghỉ đi.” – Ngụy Tiểu Diễm cười nhẹ cho tất cả lui, phần mình lại tự đi thu dọn tàn cuộc Tống Vĩ để lại.

Y nhặt chiếc khăn nằm vương vãi trên nền đất, trong tay vẫn còn lưu lại cảm giác khi chạm vào cơ thể cường tráng kia. Hệt như một mảnh ngọc được nung đỏ, cứng cáp, bóng lưỡng, nóng rực. Khói ẩm hăng còn lơ lửng tỏa từ bồn nước khiến y không kiềm được đưa tay vốc lấy. Đây chính là nước mà người ấy đã dùng qua.

Y giật mình đánh thót, tận sâu cõi lòng dâng lên một dự cảm mong manh, tựa chừng một cơn rần đang phá vỡ chui ra, chẳng biết khởi nguồn từ đâu đang len lỏi khắp huyết mạch. Cơn rần ấy trườn bò khắp nơi khiến y ngứa ngáy cả người cứ như bị dính phải nhựa cây xà đằng vậy. Mỗi lúc một thêm khó chịu. Y thấy mình như bị cuốn về phía làn nước kia, mọi thứ trở nên mơ mơ màng màng khó bề nén nhịn.

Hai tay y lần đến thắt lưng, nhẹ nhàng nói lỏng dây lưng, trút bỏ y phục chính mình, từng lớp từng lớp, đến khi không còn bất kỳ vướng bận gì nữa.

Đây thật sự là một hành động điên rồ. Y là người vẫn luôn sống không ham sắc dục, thể mà nay mỗi một tầng y phục rơi xuống thì tâm lại thêm một phần tham luyến. Một cảm giác cấm kỵ từ nơi sâu thẳm nhất đột ngột trở mình, dần dần lộ diện.

Đến khi y tự bước vào bồn, trằm cả người mình vào chính làn nước mà Tống Vĩ đã dùng qua thì bản thân cũng phải tự nhủ, mình điên thật rồi!

Nước này chẳng thể gột sạch cảm giác ngứa ngáy khó chịu mà trái lại còn đẩy mọi thứ ham muốn lên cao bội phần. Y nhắm mắt lại, tự vẽ nên trong đầu cảnh nam nhân kia ôm siết lấy mình, vuốt ve mình, dùng đầu lưỡi chu du khắp cơ thể mình ra sao.

Không chỉ là điên mà còn là không biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào.

Y tự nguyện rửa bản thân, tự dùng hai tay che kín gương mặt rồi trằm cả cơ thể vào làn nước ngập quá đỉnh đầu, như thể muốn tự tay chìm chết chính mình vậy.

Thất vương gia, ngài không nên đối xử với ta như thế. Dẫu ta chỉ là một yem nô tì tiện nhưng ta vẫn là một con người, vẫn là một kẻ có thất tình lục dục mà.

Ông trời ơi, ông bảo ta phải làm sao thì mới đúng đây?

Nước lạnh thật sự dịu dàng vô kể nhưng cũng tàn nhẫn vô kể. Làn nước ấm bao bọc lấy cơ thể y nhưng cũng chính làn nước lấy đi của y sự hô hấp. Tống Vĩ cũng như thế. Đến khi y cảm thấy không thể gượng nổi nữa, mũi miệng toàn nước là nước thì mới chịu trôi lên.

Tiếng nước dao động mà sao thẳng hoặc nghe như tiếng khóc, cả gương mặt loang loáng nước, đâu là nước mà đâu là lệ?

Tổng Vĩ ôm theo bộ mặt hầm hầm rời khỏi Diêu Nhiên cư. Cũng đúng thôi, bị phá đám như thế thì ai mà không điên tiết. Sang đến Tử Vân điện thì mặt mày hắn vẫn chẳng giãn ra tí nào, chỉ khuyu một gối xằng giọng nói – “Thần Tổng Vĩ tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Bình thường khi huynh đệ bọn họ gặp nhau thì cùng lắm chỉ là “Thần đệ bái kiến Hoàng thượng”, còn mấy thiên tuế vạn tuế gì đấy đều bỏ qua hết. Bệ hạ vốn không thích câu nệ lễ tiết với huynh đệ nhà mình.

“Người cũng còn nhớ trẫm là Hoàng thượng kia đấy, thế mà trẫm tưởng đâu người quên mất rồi.” – Hoàng đế nhíu mày cười trách – “Tiến cung mà lại không đến gặp trẫm, xem chừng trong lòng người thì kẻ làm hoàng đế này còn thua xa Ngụy Tiểu Diêu.”

“Hoàng thượng quá lời, tội này thần không gánh nổi.”

“Được rồi, đứng lên đi! Đệ cũng đừng trách trẫm phá hỏng chuyện tốt của mình. Nếu trẫm không sai người đi gọi đệ thì chỉ e ngày mai Ngụy Tiểu Diêu đừng hòng lết xuống giường nổi.”

“Thần đệ sẽ không cưỡng ép gì y cả.” – Tổng Vĩ lúc này mới chịu đứng dậy.

“Đêm đó đệ cũng không cưỡng ép y ư?”

Tổng Vĩ dừng một chút rồi thẳng thắn đáp – “Cũng không hẳn là như thế.”

“Thế rốt cuộc là phải hay không phải?” – Hoàng đế quyết truy cho đến cùng.

“Tam ca, huynh hỏi mấy chuyện này làm gì?” – Tổng Vĩ bắt đầu nổi nóng. Dù có là huynh đệ thì cũng phải có sự riêng tư cá nhân chứ.

“Thì trẫm tò mò thôi. Ngày đó Tiểu Diêu hỏi cung rồi thì cáo ốm nằm bẹp suốt hai ngày. Trẫm còn tưởng là y bị đệ đánh trọng thương nên sai ngự y đến xem thế nào, kết quả y chết sống không cho ngự y đụng đến mình. Trẫm ngẫm tới ngẫm lui thấy hình như giống xấu hổ không dám gặp người khác hơn.”

Tổng Vĩ nghe đến đó thì thẹn quá hóa giận, mặt mũi sa sầm thêm một phần nhưng vẫn cố cứng giọng – “Đường đường là vua một nước mà lại ăn nói như phường dân đen thì còn ra thể thống gì?”

“Cha chả, Sở Nam vương to gan dám vô lễ với trẫm ư?” – Hoàng đế tuy nói thế nhưng miệng lại cười nhạt nhìn hắn. Ngài bị nói thế nhưng lại chả buồn giận. Dù sao thì tên đệ đệ này của ngài vốn ưa tỏ ra đoan chính nghiêm túc khiến ngài cứ gặp là lại phải trêu nó một phen.

Tổng Vĩ biết ca ca đang trêu mình thì dịu giọng xuống – “Thần đệ nào dám.”

“Quảng hết trách nhiệm gánh vác quân quyền để cuốn gói chạy xa tít mù thế kia thì còn cái gì mà đệ không dám nữa đâu.” – Hoàng đế hừ giọng. Cứ nói đến việc này là ngài lại phát cáu.

Lúc Tổng Vĩ khăng khăng đòi đến Sở Nam ngài đã từng hỏi hắn thế hai mươi vạn quân kinh thành và vùng lân cận thì quảng cho ai. Hắn thần nhiên đáp cứ giao cho Đại ca với Tiểu Thập Nhị đi.

Đại ca cả ngày chỉ cầu đàn ca hát xướng, người bảo huynh ấy đi dạy binh sỹ thổi sáo hát hò à?

Tiểu Thập Nhị mới có mười ba tuổi đầu, lông tóc trên người còn chưa mọc đủ mà từ nhỏ lại được cưng như trứng húng như hoa, người bảo binh sỹ đi hầu hạ nó cưỡi ngựa xem hoa đấy chắc?

Chẳng phải còn Ngũ ca, Lục ca sao?

Lão Ngũ đầu óc chỉ có ba chữ, tiền, tiền và tiền, chỉ e hai mươi vạn binh sỹ còn chẳng đủ cho nó mang ra làm nô bộc miễn phí để sai phái kia. Mỹ danh của nó đâu phải là nói ngoa.

Lão Lục vốn phải lo liệu quân cấm vệ hoàng gia, nhưng từ ngày rước bà cô nhà họ Lý về rồi thì hóa thành tên nịnh vợ, cả ngày chỉ biết quanh quẩn lấy lòng bà cô đó thôi, làm quái gì còn thời gian mà đi quản chuyện nhà người ta.

Hắn lại ném ra cho ngài một vài cái tên, đại để chung quy là ta mặc xác, kiểu gì ta cũng phải đi Sở Nam lo liệu sinh lễ để rước người nào đó về.

Anh hùng quả khó qua ải mỹ nhân, Hoàng đế lúc ấy thật sự giận đến phồng mang trợn má, chỉ hận không thể đánh cho thẳng em nhà mình nằm bẹp dí.

Hai người cò kè mặc cả thêm qua bớt lại, cuối cùng Tống Vĩ đành phải đưa ra điều kiện là sẽ giải quyết chiến loạn của ba phiên quốc phía nam, đổi lại huynh giao người cho đệ.

Điều kiện này thật sự vô cùng hấp dẫn. Ba phiên quốc ở phía Nam là Đại Việt, Chi Phương, Đồ La từ bấy lâu nay không ngừng quấy nhiễu biên cảnh, dù cho không thật sự dấy can qua nhưng dân chúng nơi đó khổ sở chịu sao cho xiết làm cho Hoàng đế ngài đây cũng khổ lây. Thế là Hoàng đế cũng ra điều kiện cho hẳn là trong vòng ba năm phải giải quyết xong, nếu không thì phải ngoan ngoãn quay về gánh vác hai mươi vạn quân kinh thành và lân cận.

Huynh đệ một lời đã định, thế là Tống Vĩ nhận sắc phong rời kinh, trở thành Sở Nam vương.

Hoàng đế hiện giờ ngấm lại thì không khỏi chế nhạo – “Người ngoài ai cũng nói Thất vương gia mặt lạnh tâm càng lạnh, nghiêm khắc vô tình. Trẫm xem đệ đệ nhà mình mặt thì lạnh thật đấy nhưng tâm lại nóng bỏng, dù có nghiêm khắc vẫn là kẻ si tình cuồng dại.”

“Nói đến si tình cuồng dại thì Tam ca đối với Lễ bộ Thị lang cũng nào có kém cạnh.” – Tống Vĩ cạnh khoe lại.

“Ừa, đệ cũng biết hả?” – Hoàng đế chẳng tỏ ra chút kinh ngạc nào.

“Muốn người ta không biết thì trừ phi đừng có làm.”

“Nói chí lý lắm.” – Hoàng đế mỉm cười đầy toan tính, sâu cạn khó lường – “Hai năm nữa trẫm sẽ phái Lễ bộ Thị Lang đến Sở Nam, Tiểu Diểu cũng sẽ đi theo.”

“Một hòn đá ném trọn hai cánh chim?”

“Không sai! Trẫm đây là chờ một cánh chim bay mỗi quay về, cánh còn lại giao cho đệ.” – Hoàng đế nói xa nói gần, nhưng rồi ngài nhớ đến lời người nào đó từng nói là đừng mang kẻ khác xem như đồ vật trao qua tặng lại, bèn nói thêm – “Nhưng nếu cánh chim đó không muốn ở lại với đệ thì thả về với trẫm, trẫm cũng cần nó lắm.”

“Chắc chắn y sẽ nguyện ý thôi.”

“Chỉ mong có thể như thế.”

Huynh đệ hai mặt nhìn nhau cười không đáp.

“Ngồi đi, chuyện nhi nữ tình trường nói sao cho hết. Kể cho trẫm nghe đệ ở Sở Nam như thế nào?”

Tống Vĩ ngồi xuống bên dưới Hoàng đế, mặt mày nghiêm túc trở lại – “Quân binh tám vạn, chiến mã sáu ngàn, lương thảo có thể dùng trong hai năm.”

“Thế còn dân chúng thì sao?”

“Khai khẩn đất hoang, diệt trừ trộm cướp, mở núi khai quặng, đắp đê trị thủy.”

“Phiên quốc Nam bang?”

“Đại Việt tranh giành ngôi thái tử, Đại vương tử kết thân với Chi Phương, Nhị vương tử bang giao với Đồ La, Tam vương tử lại dựa vào Đại Thiệu ta hồng tranh ngôi.”

“Thế ý đệ thế nào?”

“Hai hổ đấu nhau thì lưỡng bại câu thương thôi.”

“Việc này trong ba năm có thể thành không?”

“Có thể.”

Hoàng đế gật đầu vừa ý, tươi cười khen – “Thất đệ là bậc kỳ tài, ngôi vị hoàng đế này kỳ thực cũng hợp với đệ lắm, nói không chừng còn có thể mở mang bờ cõi lập uy cho Đại Thiệu nữa.”

Tống Vĩ nghe thấy thế liền tái mặt đứng phắt dậy cung kính thưa – “Hoàng thượng, thần đệ cho tới bây giờ chưa từng nghĩ gì đến vị trí ấy. Hoàng thượng nói lời này thì thần đệ biết phải làm sao.”

“Trẫm chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đệ khấn trương thế để làm gì, ngồi xuống đi.” – Hoàng đế cười – “Trẫm hiểu rõ tấm lòng của các huynh đệ, vì thế người trẫm tin tưởng nhất cũng chỉ có các người. Non sông này không phải của mỗi mình trẫm mà còn là của các người, của toàn bộ con dân Đại Thiệu.”

“Đệ từ xưa đến giờ chỉ phục mỗi Tam ca, trước đây phục, bây giờ phục, tương lai vẫn sẽ phục.”

“Đã phục trẫm như thế thì phải thành thật trả lời trẫm một việc.”

“Thần đệ không dám giấu giếm điều gì.”

“Rốt cuộc thì đệ đã làm gì Tiểu Diểu hả?” – Hoàng đế đột ngột quay trở lại đề tài cũ.

“Tam ca, huynh đừng có nói đến việc này nữa.” – Tống Vĩ không có biện pháp phản kháng đành cúi đầu xin thua. Chiến thần mặt lạnh uy danh hiển hách trước mặt Hoàng đế ca ca cũng chỉ là một thằng em ngốc bị trêu đùa thôi.

Hoàng đế cười to mà lòng thì rất vui vẻ.

Trong các huynh đệ thì Đại ca Tống Hoàng và ngài kính nhau như khách, lão Ngũ Tống Diệp là bạn tốt chẳng có gì phải giấu nhau, tình cảm với lão Lục Tống Huyền là thân thiết nhất, ngài cưng chiều nhất là Tiểu Thập Nhị Tống Thước, còn tên Thất đệ Tống Vĩ này thì lại cực kỳ thích trêu ghẹo. Ai bảo thằng nhóc này không hay cười nói, mặt mày lúc nào cũng khó khăn như ông cụ non vậy.

Nhưng nhiều năm trước khi ngài phát hiện ra chỉ có Ngụy Tiểu Diểu có thể khiến cho đệ đệ mình thể hiện một ánh mắt khác thì đã hạ quyết tâm. Nếu Tiểu Thất thật sự muốn có được Tiểu Diểu thì đầu Tiểu Diểu là nội thần tâm phúc của ngài thì ngài cũng sẽ mang người giao cho nó.

Đây là tấm lòng của ngài, không phải trên cương vị hoàng đế mà là với tư cách một vị huynh trưởng.

Hoàng gia tự cổ chí kim đều là long tranh hổ đấu giống mấy vương tử Đại Việt vậy, có ai không vì ngôi báu mà đấu đá lẫn nhau. Nhưng mà Đức Trị hoàng đế lại may mắn có được những người huynh đệ hết mực trung thành chưa từng có ý tranh giành ngai vàng, thậm chí còn đồng tâm hiệp lực phò tá ngài, chẳng sinh hai lòng.

Bởi thế không cần biết là họ muốn thứ gì thì ngài cũng có thể cho họ, không chỉ bởi vì tình cảm huynh đệ mà còn là vì ngài muốn hỏi đáp lại những gì họ đã làm vì ngài.

Huynh đệ trò chuyện xong Hoàng đế cũng không giữ người lại ăn bữa tối. Hôm nay Tống Vĩ vừa hồi kinh đã xông thẳng đến Diểu Nhiên vư, cũng nên về vương phủ rồi. Huống chi hẳn thật sự cần phải được ngủ một giấc cho ngon. Từ ngàn dặm xa xôi cười ngựa suốt năm ngày không phải chuyện ai cũng có thể làm được.

Tống Vĩ trước khi rời khỏi cung thì quay đầu nhìn lại phía Diểu Nhiên vư. Người kia hiện giờ hẳn là đang tâm tình rối loạn đến nỗi tự mình chuốc lấy phiền não đây.

Không thể cưỡng ép y chính là bởi vì ép không được. Ngụy Tiểu Diểu nhìn qua thì tướng mềm yếu nhu nhược kỳ thật tính tình lại rất quật cường. Nếu cứ ép y đến đường cùng thì ngọc đá sẽ cùng nát tan đã là tốt lắm rồi, chỉ e y sẽ suy nghĩ nông nổi tự tìm đường chết, đến lúc đó có hối cũng muộn rồi.

Tống Vĩ hiểu rõ tính y nên chỉ còn cách kiên nhẫn đợi chờ, đợi cho đến khi y chịu mở cửa trái tim tình nguyện đón hẳn bước vào.

Đêm nay tuyết vẫn vẫn vũ trên không trung, đất trời nhuộm màu đông xám xịt, vạn vật đều trở nên mờ ảo.

Nhưng ánh bình minh sau cơn bão tuyết đang chờ ở một tương lai không xa.

Thất vương gia đi rồi thì Hoàng đế cũng không ở Tử Vân điện nữa mà di giá sang Thính Hạ lâu, không cho người đến trước thông báo đã tự mình đi vào, bắt gặp ngay cảnh Lễ bộ Thị lang nằm nghiêng trên tháp xem sách, xem đến đâu thì đầu mày khóe mắt cong lên đến đấy.

Hoàng đế bước đến hỏi – “Xem cái gì mà có vẻ thích thú vậy?”

Lễ bộ Thị lang không buồn ngẩng lên, chỉ đáp – “Mấy truyện dã ký yêu tinh báo ân.”

“Báo ân như thế nào?”

“Nếu không phải tặng tiền tài phúc lộc thì cũng là lấy thân báo đáp, chẳng có gì mới cả.”

“Thế sao trông người lại thích thú thế?”

“Không có ý mới nhưng kiểu lấy thân báo đáp này cũng thú vị lắm.”

“Đã dùng cơm chưa?” – Hoàng đế lại hỏi, tiện tay rút đi quyển sách của y.

“Vẫn chưa, cơ mà Tiểu Diễm sao không theo Hoàng thượng đến?” – Lý Tùng Thanh ngược lên mới thấy thiếu bóng dáng quen thuộc. Bình thường nếu y ngủ lại trong cung thì Ngự Tiểu Diễm luôn đến hầu hạ bọn họ mà.

“Sợ là bị Tiểu Thất dọa cho mất hồn mất vía cần phải đóng cửa tự chữa lành tinh thần rồi.”

“Thất vương gia đã về à? Sao chẳng nghe nói gì cả?”

“Nó vừa tiến cung liền dùng chiêu “phủ Hoàng Long” thẳng đến Diễm Nhiên cư, người bên ngoài sao có thể kịp thông báo.”

[4: Câu này gốc là “Trực đảo Hoàng Long”, bắt nguồn từ một giai thoại về Nhạc Phi. Phủ Hoàng Long vốn là kinh đô của nước Kim, tương truyền khi Nhạc Phi đi chinh phục nước Kim, lúc đánh đến gần phủ Hoàng Long thì ông đã dùng kế thâm nhập vào phe đối phương khiến nhiều tướng nhà Kim phải đầu hàng. Sau này câu trên được dùng để chỉ việc tấn công thẳng vào sào huyệt của địch.]

“Chao ơi, Hoàng thượng dùng mấy chữ “phủ Hoàng Long” này mới hay làm sao.”

“Mau đi ăn cơm thôi, ăn no rồi thì trăm cũng thẳng tiến phủ Hoàng Long của người.”

“Người... nói bậy bạ gì thế?”

“Được rồi, trăm không tiến phủ Hoàng Long, chỉ tiến thẳng vào cúc hoa của người là được chứ gì.”

“Chẳng vui chút nào.”

“Thế yêu tinh trong sách kia lấy thân báo đáp thế nào thì người cứ dùng đúng cách ấy lấy thân báo đáp trăm đi.”

“...”

Lý Tùng Thanh thấy trong thoáng chốc trời đất đã quay cuồng không thể thốt nên lời, trong lòng mắng – “Mụ nội nó, hôm nay là ai đã khiến tâm tình bệ hạ tốt như thế hả?”

Tâm tình bệ hạ mà tốt thì tâm tình của y sẽ vạn phần không tốt, bởi vì mỗi lần trong lòng bệ hạ vui vẻ thì ngài sẽ đặc biệt biến thái.

—o0o—

4. Chương 3

Một ngày sau đó tuyết rơi có phần ngớt, khắp nơi đều tuyền một mảng trắng, là thứ màu trắng sạch sẽ tươi mát của ngày đông.

“Khụ ... khụ ...” – mới sớm tinh mơ mà Ngự Tiểu Diễm đã ho sù sụ.

“Đại tổng quản, ngài không khỏe ư?” – thái giám chuyên hầu hạ việc sinh hoạt của y là Tiểu Quả Tử lên tiếng hỏi.

“Không có gì đâu.” – Ngự Tiểu Diễm phẩy tay rồi vội đến Thính Hạ lầu hầu hạ bệ hạ và Lễ bộ Thị lang rời giường.

Thính Hạ lầu nằm bên bờ hồ Thái Huyền cách Ngự thư phòng không xa lắm. Đây vốn là nơi Hoàng đế dùng để nghỉ ngơi sau những phen chính sự bận rộn, cảnh vật đẹp để dễ chịu, nhưng hiện tại thì nơi này đã biến thành tổ uyên ương của ngài với Lễ bộ Thị lang rời.

Sau khi hạ triều thì Hoàng đế bảo y không cần hầu hạ sát bên, có việc gì bận thì cứ đi.

Ngụy Tiểu Diễm bề ngoài tao nhã hiền lành nhưng khi làm việc thì lại nhanh chóng kỹ càng, tỷ như mặc kệ trời đông giá rét thế nào vẫn vội vàng chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Thất vương gia. Y nào là ra lệnh cho ti lễ phát thiệp mời, lại chạy đến ngự thiện phòng kiểm tra các món ăn thức uống, lớp lại phải sang kho vật dụng dọn đồ các dụng cụ cần dùng đến, ngoài ra còn có các màn biểu diễn giúp vui, trình tự dâng món lên, phân công ai việc gì... nói tóm lại là mọi chuyện từ trên xuống dưới đều quy củ lớp lang khiến các phòng các ti trong cung cũng bận rộn một phen.

Thật ra hoàng cung không hề có cảnh đêm đêm yến tiệc linh đình xa hoa như dân gian vẫn tưởng, chỉ thỉnh thoảng có tiệc nhỏ, tiệc lớn lại càng hiếm hoi. Vì vậy tuy bề hạ chỉ bảo đây là bữa cơm gia đình không cần long trọng nhưng thân làm đầy tớ sao có thể qua loa chiếu lệ. Trong cung đình dù cho tiệc lớn hay nhỏ cũng đều có quy củ nghiêm ngặt, tỷ như việc bưng trà rót rượu cũng đã có nguyên tắc riêng rồi. Có những điểm tưởng chừng như nhỏ nhặt không ai thấy nhưng khách nhân đến dự đều chú ý kỹ càng nên không được phép có sai sót.

Dù sao thì hoàng cung không giống với dân gian, sai một li có khi phải trả giá bằng cả mạng sống.

“Mang cất tám mâm mẫu đơn này đi, đến phòng dệt lấy tám từng tuyết vũ hạc đến thay. Mau đi chiết một cành mai đến cắm vào bình, chọn cành nào hoa mới nở một nửa thôi, mau cất cả cái bình phía kia luôn. Còn nữa, mang vài đĩa mai hoa cao đến đây, để các tiểu thể tử và quận chúa có thể ăn vặt.” – Ngụy Tiểu Diễm tự mình đến nơi diễn ra yến tiệc là Thanh Nhạc điện để giám sát mọi sự.

[5: Chim hạc nhảy múa trên cây tuyết từng.]

Sau đó có người bên ngự thiện phòng chạy đến hỏi cá hôm nay nhỏ quá không đủ dùng, phải làm sao bây giờ, chốc lại có người bên kho vật dụng đến báo chén lộc tửu đột trước đã vỡ mất một chiếc nay có cần đổi cả bộ không? Chập nữa thì phòng này ti kia thay nhau chạy đến, đến cả việc Bát Công chúa tranh cãi với phò mã sứ đầu mẻ trán, phò mã đã bị thương còn công chúa thì bảo hôm nay muốn dẫn theo nhân tình của mình đến, bây giờ phải làm sao.

Ngụy Tiểu Diễm mỗi việc đều nghe cẩn thận sau đó ra chỉ thị, riêng với việc của công chúa thì im lặng một lúc lâu. Ai cần biết công chúa tức giận cái gì, nhưng việc này không thể nào bẩm báo lên bề hạ được, cuối cùng y bảo người báo tin quay về bẩm với công chúa một câu “Hoàng thượng chỉ cần gặp được Công chúa là đã vui lắm rồi.”

Lời này có thể hiểu là gặp công chúa là đủ vui rồi, mà không gặp gã nhân tình kia cũng sẽ vui lắm, tin chắc công chúa sẽ nghe ra ý tứ trong đó mà thôi.

Ngụy Tiểu Diễm bận bề nhiều việc nên không rảnh mà nghĩ chuyện khác, âu cũng là thứ y cần nhất lúc này. Ít nhất y có thể tạm quên đi khúc mắt trong lòng lẫn những mệt mỏi của thể xác.

Đúng lúc y đang bận tối tăm mặt mũi thì có một đôi tay thon dài trắng trẻo từ phía sau vươn đến bịt chặt hai mắt y lại.

“Mau đoán xem ta là ai nè.”

Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai như một đứa trẻ đang thủ thủ, thanh thoát tựa chuông. Thanh âm như thế dễ chịu vạn phần.

Ngụy Tiểu Diễm hơi sửng sốt, sau lại mỉm cười. Đời này y chỉ biết duy nhất một người nói mà như hát, hết như họa mi cất giọng lãnh lót vậy thôi.

“Là thanh âm thiên hạ đệ nhất, Không Cốc Tuyệt Âm do Hoàng thượng ngự ban, cũng là viên ngọc quý giá mà Đại vương gia nâng niu nhất, Thanh Ca.”

“Sao đệ lại không biết tên mình dài đến vậy nhỉ?”

“Tiểu Thảo.” – Ngụy Tiểu Diễm lại cười, kéo tay người kia xuống rồi quay lại – “Sao sớm thế mà đã tiến cung rồi?”

“Đến thăm huynh.” – gương mặt tròn trịa của Ngụy Nhược Thảo cười thích thú, đến cả đôi mắt cũng tròn xoe theo. Trông thì thấy cả thân hình lẫn thanh âm đều đã vĩnh viễn ngừng thay đổi, mười phần giống trẻ con cả mười – “Nhưng mà hình như huynh bận quá. Đây, không phải huynh là Đại tổng quản à? Cứ giao xuống cho người dưới làm là được rồi, sao việc gì cũng phải hỏi huynh vậy?”

“Cũng chính vì là Đại tổng quản nên mọi việc đều phải hỏi qua ta. Thôi chúng ta ra ngoài trò chuyện, ở đây còn bận lắm, cẩn thận kéo bụi làm hỏng giọng hát của đệ thì Đại vương gia chẳng để ta yên.” – gặp được nghĩa đệ khiến Ngụy Tiểu Diễm vui lắm, vội vàng dắt hắn đến một mái đình, sau đó quan tâm hỏi han – “Lâu rồi không gặp, dạo này thế nào?”

Đối với Ngụy Tiểu Diễm mà nói thì Ngụy Nhược Thảo là thân nhân duy nhất của y trên cõi đời này, vì vậy mà y luôn lo lắng hắn sống có tốt không, có bị ai hiếp đáp không?

Thế mà Ngụy Nhược Thảo lại tỏ ra vô tâm cười hì hì đáp lại – “Tốt lắm, ngoại trừ ca hát ra thì chả phải làm gì cả.”

“Đại vương gia đối đãi với đệ thế nào?”

“... cũng tốt lắm.” – da dẻ Ngụy Nhược Thảo vốn trắng trẻo nên không thể giấu những mặt ửng đỏ được.

Ngụy Tiểu Diễm thấy thế thì dù có muốn cũng không nhịn được phải hỏi tiếp – “Đệ với Đại vương gia làm sao thế?”

Hai mắt Ngụy Nhược Thảo đảo tròn một vòng, mặt mày ngượng ngùng sau đó ghé sát vào tai Ngụy Tiểu Diễm thì thầm – “Đệ với Đại vương gia... tốt lắm.”

Tốt cái gì mà tốt?!! Cái chuyện xấu hổ chưa nói đã rõ này khiến Ngụy Tiểu Diễm nhất thời chẳng biết nói gì. Y hiểu Đại vương gia yêu thích tiếng hát của Ngụy Nhược Thảo nhưng không ngờ lại có cả phần tâm ý kia nữa. Dù sao thì diện mạo của Nhược Thảo nhỏ nhắn đáng yêu, làm gì đến mức đánh động ham muốn của nam nhân chứ.

Mà nói đến chính mình tướng mạo không phải cũng bình thường sao? Trời ạ, cả hai huynh đệ đều dây dưa với các chủ tử, chẳng rõ là phúc hay là họa nữa. Nghĩ đến đó thôi mà lòng đã đầy phiền muộn rồi.

Ngụy Nhược Thảo nhìn ra sự âu lo của huynh trưởng, dù hắn trông như trẻ con nhưng đạo lý làm người thì vẫn hiểu, thế nên bèn cầm tay Tiểu Diễm – “Đừng lo cho đệ, Đại vương gia thật sự là đối với đệ rất tốt. Đệ biết thân phận của mình như thế nào, nếu thật sự Đại vương gia chỉ xem đệ như một món đồ chơi thì đệ cũng chấp nhận. Bởi vì đệ thích ngài ấy, chỉ mong có thể ở bên cạnh, mỗi ngày đều hát cho ngài nghe.”

“Đồ ngốc nhà đệ, có cần nói thẳng ra vậy không, đúng là không biết xấu hổ.” – Ngụy Tiểu Diễm xia trán tiểu đệ, vừa trách vừa thương.

Ngụy Nhược Thảo le lưỡi trêu lại, cười lớn – “Thật sự thích thì nói thích thôi.”

“Đừng phá nữa, ta đây còn thấy mắt mặt thay đệ này.”

“Còn có chuyện đáng xấu hổ hơn nữa kia, huynh muốn nghe không?”

“Không nghe!”

“Thế thì đệ lại càng phải nói.” – Ngụy Nhược Thảo đảo mắt tỏ ra tinh quái – “Đệ nói với huynh này, chuyện ấy ấy, lúc bắt đầu thì đau lắm, nhưng càng về sau thì lại càng thích.”

“Đừng nói nữa! Ta không nghe đâu!” – Ngụy Tiểu Diễm dùng tay bịt chặt hai tai ngoảnh sang chỗ khác, trống ngực lại đánh âm ầm.

Ngụy Nhược Thảo cố gỡ hai tay y ra, ghé sát vào rồi dùng giọng nói dễ nghe của mình nỉ non – “Đệ thích lúc Đại vương gia mang vật đó của ngài cắm vào trong đệ, có cảm giác như nhồi vào khắp cả người vậy, từ dưới lên tới yết hầu, giọng nói của đệ cũng theo đó phát ra, đến cả đệ mà còn cảm thấy dễ nghe vô cùng.”

Ngụy Tiểu Diễm càng đỏ mặt tợn, trống ngực càng đánh bạo hơn.

“Đệ cũng thích lúc ngài ấy bắn vào bên trong mình, khiến đệ có cảm giác đã nhận được những điều quý giá nhất, vui sướng đến mức muốn ngất luôn...” – chính hắn nói ra mà còn phải đỏ mặt tía tai, cuối cùng đành chịu thôi.

“Sao không nói nữa đi hả?” – Ngụy Tiểu Diễm liếc mắt mắng – “Cuối cùng cũng biết xấu hổ rồi sao, đồ mặt dày.”

“Đồ mặt dày vậy đó, rồi sao?” – Ngụy Nhược Thảo bĩu môi – “Đời người sống có được bao lâu, đệ chỉ muốn vui vẻ thôi, có cái gì mà không thể chứ? Nào ai như huynh, làm Đại tổng quản mà vất vả đến thế, còn không có ai yêu ai thương, chẳng vui vẻ bằng một tên kép hát như đệ nữa.”

Ngụy Tiểu Diễm nhất thời chẳng biết phản bác thế nào, lại nhớ đến mấy việc linh tinh mới vừa nghe thì trống ngực lại tiếp tục dồn dập.

“Nhược Thảo...” – y nửa muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng thì thầm lên tiếng – “Loại việc đó... thật sự vui sướng như vậy sao?”

“Thật đó, rất thích.”

“Nhưng những người chúng ta thì ... đệ biết mà...”

“Ai nói hoạn quan thì không thể hưởng thụ lạc thú của con người.” – Ngụy Nhược Thảo tỏ ra bất mãn – “Có thể thân cận thể xác với người mình thích chính là việc sung sướng nhất, còn việc là hoạn quan thì có can hệ gì đâu. Nếu không huynh cứ tìm ai đó thử xem.”

“Nếu vậy đệ cho ta mượn Đại vương gia để thử nhé.”

“Đừng hòng!”

“Đồ keo kiệt!”

Đã lâu lắm rồi Ngụy Tiểu Diễm không tự thả lỏng chính mình đến thế, nay bị sự hoạt bát của Ngụy Nhược Thảo chọc cho vui vẻ, hi hi ha ha cười suốt. Dù rằng có bị trêu đến mặt đỏ tím run mà chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của Ngụy Nhược Thảo thì lòng cũng không khỏi ngưỡng mộ tình cảm và sự thẳng thắn của nó. So ra thì chính mình đúng là không bì được thật.

Dù nói thế nào thì thân hình và giọng của Tiểu Thảo vẫn là châu là ngọc, mặt mũi khả ái, tính tình cứ như trẻ con. May mà Đại vương gia thương nó nên mới có thể sống tốt như vậy.

Đã thế miệng mồm lại không đứng đắn chút nào. Thật phải nói là Đại vương gia đã dạy hư nó mất rồi.

“Tiểu Diễm à, hiện giờ đệ sống rất hạnh phúc.” – Ngụy Nhược Thảo tựa đầu lên vai y thú thật một câu – “Đệ hy vọng huynh cũng sẽ được hạnh phúc như đệ.”

“Cảm ơn đệ, Tiểu Thảo.”

“Thật ra thì đệ rất muốn nói với huynh một số chuyện.”

“Thế thì nói đi.” – Ngụy Tiểu Diễm biết nghĩa đệ muốn chia sẻ chuyện hạnh phúc của mình. Trời sinh tính tình nó xưa nay đã thế, có chuyện gì vui cũng kể hết với y như thể muốn mang hạnh phúc của bản thân chia cho y một phần vậy.

“Có thể nói thật sao?”

“Không thì đi nói cho Đại vương gia nghe đi.”

“Không, đệ không thèm, đệ chỉ muốn nói với huynh thôi.”

“Vậy thì nói đi, nhỏ tiếng một chút đủ để ta nghe thôi.”

Mặt mày Ngụy Nhược Thảo đỏ ửng lên, tuy đáng yêu nhưng lại lộ ra vài phần diễm lệ, xấu hổ thì thầm – “Cái lần đầu tiên ấy, Đại vương gia sợ đệ đau nên động tác rất nhẹ, nhưng đệ vẫn đau lắm. Tuy vậy đệ không sợ cũng không muốn ngài ấy rút ra, bèn cố sức kẹp chặt thắt lưng của ngài ấy không chịu buông, kết quả chỗ đau nhất không phải mông mà là chân, tê rần hết cả.”

Ngụy Tiểu Diễm thiếu chút nữa đã phì cười – “Sau đó thì sao?”

“Thì làm thôi.” – Ngụy Nhược Thảo bỗng nhiên lại xấu hổ nữa.

“Làm thế nào?”

Ngụy Nhược Thảo càng nhỏ tiếng hơn – “Đại vương gia đâm vào rồi lại rút ra, đâm rồi rút, rút rồi đâm...”

Ngụy Tiểu Diễm nghẹn họng một chốc rồi cố sức hỏi lại – “Cảm giác thế nào?”

“Lúc bắt đầu thì đau, sau thì tê tê, rồi lại ngứa. Lần đầu tiên chỉ cảm thấy thế thôi, nhưng lần thứ hai thứ ba và sau này thì càng lúc càng dễ chịu...”

“Thế tổng cộng là mấy lần.”

“Đệ không đếm được.”

“Vậy bây giờ cảm giác ra sao rồi?”

“Thích chết đi được.”

“Chúng ta... đâu thể xuất tinh giống nam nhân bình thường.”

“Đúng vậy, nhưng cảm giác va chạm vẫn thích lắm, thích đến mức muốn thăng thiên luôn. Có một lần đệ uống hơi nhiều nước, đến lúc không nhịn được liền chảy ra... lúc ấy đệ chỉ muốn chết thôi.”

“Đại vương gia không chê bẩn ư?”

“Chính ngài ấy bảo đệ uống nhiều nước đấy chứ. Lúc đệ nhận ra sự tình thì sợ lắm, chỉ nghĩ đến việc Đại vương gia chê bẩn rồi vứt bỏ đệ thì khóc mãi không thôi. Thế mà ngài ấy lại ôm lấy đệ dỗ dành, bảo rằng nam nhân khi xuất tinh chính là cảm giác như thế đấy.” – Ngụy Nhược Thảo không biết kiêng kỵ gì, cứ thế nói sạch sành sạch chuyện riêng tư của mình ra – “Nhưng mà so với cảm giác khi đi giải thì chẳng giống, đệ cũng không biết diễn tả làm sao, nhưng sung sướng cứ như chết đi vậy.”

Ngụy Tiểu Diễm nghe thế thì ngực như bị siết chặt, hô hấp cũng nghẹn lại, con rắn nhỏ lại từ sâu bên trong đáy lòng chui ra, bò tới bò lui đến tận yết hầu.

Y bắt đầu hồi hận vì sao mình lại đi nghe mấy chuyện khiến bản thân không thể ngừng tưởng tượng, hình như đã mang hình ảnh Tiểu Thảo và Đại vương gia đổi lại thành chính mình và Thất vương gia, một màn mỹ cảnh cứ thấp thoáng trước mắt, dụ dỗ y trầm luân sa đọa.

Ngụy Tiểu Diễm, người không được suy nghĩ lung tung nữa! Y lắc đầu những muốn đánh bật hết tất cả những hình ảnh đó đi, cố cưỡng chế sự rối loạn trong lòng mình.

Con rắn kia hình như di chuyển mỗi lúc một nhanh khiến y thấy ù tai hoa mắt, hít thở cũng không thông nữa.

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, huynh làm sao thế? Huynh đừng làm đệ sợ nha.” – Ngụy Nhược Thảo thấy sắc diện y thoát trắng thoát đỏ rất kỳ lạ.

“Ta...” – thanh âm càng lúc càng nghẹn lại, trước mắt bị một tầng sa đen che phủ, ánh sáng mỗi lúc thêm mờ mịt cho đến khi không còn nhìn thấy gì nữa...

“Tiểu Diễm?!!!” – Ngụy Nhược Thảo ôm chặt lấy y hét toáng lên – “Người đâu, mau đến đây, Tiểu Diễm ngất rồi!”

Cùng lúc ấy trong ngự thư phòng đang có một cảnh huynh đệ tỷ muội sum vầy.

Đại vương gia im lặng ngồi một bên thưởng thức trà, chỉ nghe mọi người trò chuyện mà chẳng mấy khi mở miệng, dù mặt mang ý cười nhưng lại lạnh lùng xa cách.

Mọi người nói chuyện quốc sự một hồi lại lái về gia sự, chuyện thiên hạ với chuyện nhà mình cứ lẫn vào nhau, trời nam đất bắc cũng chẳng thấy tranh cãi câu nào, không khí rất vui vẻ đầm ấm.

Có lúc bọn họ vô tình nhắc đến Cửu công chúa Tống Hi, nói đến là lại trách nàng đúng là tùy tiện càn quấy. Sáu năm trước nàng vừa gặp Trọng Nguyên nhà họ Lý đã trúng tiếng sét ái tình, thế là bỏ trốn khỏi cung đuổi theo đến tận Phó Hà, đến cả tư cách công chúa cũng vất hết, kiên trì giặt đồ nấu cơm cho người ta, làm đến mức gà bay chó sủa. Trọng Nguyên gia cuối cùng cũng bị sự cuồng điên của nàng làm cho cảm động phải rước vào cửa, bây giờ đang mang thai đứa con thứ hai, tính ra cũng tốt đẹp lắm.

Nói đến Trọng Nguyên thì thôi tiện miệng nói luôn muối muối của hần là Lý gia Tứ tiểu thư được xưng tụng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, hiện giờ đã là Lục vương phi khiến cho không biết bao nhiêu tài tử kinh thành phải nát tan cõi lòng. Lục vương gia mỗi lần nhắc đến thì lại đắc ý dạt dào, thể hiện rõ đáng về của một ông chồng biết kính vợ yêu vợ.

Mà cái nhà họ Lý kia phải công nhận một tiếng giỏi, lão Tam câu công chúa, lão Tứ câu vương gia, cao thủ nhất chính là lão Nhị câu luôn hoàng đế. Lão Ngũ thì được cưới hỏi đảng hoàng, gả cho thiếu trang chủ của giang hồ thế gia Hoa Tín sơn trang. Khoan nói đến lão Lục chỉ một lòng hướng Phật, còn lão Đại thì dù câu phải cái giống gì thì cũng là lợi hại.

Cả một gia đình đều là yêu nghiệt cả.

“Ta nói này Thất đệ, đến bây giờ ta vẫn chẳng hiểu vì sao đệ lại phải chạy đến Sở Nam thế?” – Lục vương gia vừa lên tiếng đã đánh thẳng đến chỗ Thất vương gia.

Đáng tiếc người ta không thêm trả lời.

“Đến cả việc này mà cũng không nhìn ra à? Lão Lục, ta thấy mắt ngươi chắc chỉ nhìn thấy mỗi mụ vợ của mình thôi.” – Ngũ vương gia buông lời trêu, vừa hấp háy mắt vừa cười càn khiến cho diện mạo thêm phần tuấn mỹ.

“Ngũ ca, huynh biết hả?” – Thập Nhị vương gia cũng hỏi, đôi mắt hạnh long lanh vụt sáng đầy sự tò mò. Năm nay y đã tròn mười bốn tuổi, bắt đầu trở mã đẹp lên nhiều.

“Đừng có hỏi ta, hỏi Tam ca ấy.” – Ngũ vương gia trực tiếp đẩy củ khoai lang bỏng tay đến chỗ Hoàng đế, bụng nghĩ thầm có nói cũng có được lợi lộc gì đâu, thế thì nói làm gì. Huống hồ chỉ Tiểu Thất chưa mở miệng thì người ngoài càng không cần lắm lời, tránh phá hỏng tính toán của nó.

Lão Lục và Tiểu Thập Nhị vội vàng quay đầu nhìn Hoàng đế ca ca.

“Cũng đừng có hỏi thăm, đây là chuyện của Thất đệ.” – Hoàng đế đẩy mọi sự quay trở về chỗ đương sự.

Hai người kia lại quay về nhìn lão Thất, bốn mắt chiếu chăm chăm vào hần cứ như không truy ra được đáp án thì không thôi.

Thất vương gia liếc cả đám một cái rồi thản nhiên đáp – “Quê vợ của ta ở đó.”

“Thất ca, huynh đón dâu từ bao giờ thế, sao đệ chẳng hay gì cả?” – Tiểu Thập Nhị ngạc nhiên.

“Tiểu Thất, thế ra đệ cưới nữ nhân Sở Nam ư?” – lão Lục tỏ ra không tin.

Hoàng đế và Ngũ vương gia muốn cười mà không thể, chỉ đành buông lời – “Sao trẫm lại có hai đệ đệ ngốc đến thế này?”

Ý cười trên mặt Đại vương gia cũng lan ra, hiem hơi mới lên tiếng – “Em dâu xem ra đúng là giỏi, có thể khiến cho Thất đệ cũng y như Cửu muội, tình nguyện vì yêu mà bỏn ba đường trường.”

“Là đệ khiến Đại ca chê cười rồi.” – Thất vương gia đáp, rõ ràng là có ý kính trọng.

Đang lúc các huynh đệ trò chuyện vui vẻ thì có một thái giám chạy đến bẩm báo. Hoàng đế nghe bên ngoài có người nói gì đó với Hòa Quý công công ra chiều lo âu liền hỏi – “Hòa Quý, có chuyện gì vậy?”

Hòa Quý công công liền tiến vào thưa – “Hồi bẩm Hoàng thượng, Ngự Đại tổng quản bị ngất, Thanh Ca hoảng hốt đến mức khóc khàn cả tiếng rồi.”

“Tại sao lại ngất?”

“Nô tài đang định sai người đến xem thế nào.”

“Thất đệ, từ từ thôi... Ái chà, chạy cũng nhanh quá, vừa nhác cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.” – Hoàng đế bắt đắc dĩ chỉ biết lắc đầu cười, sau dặn dò Hòa Quý công công mau gọi đại ngự y tự mình sang thăm bệnh.

Người kia đâu chỉ đơn giản là trọng thần của hậu cung mà là người trong lòng của Thất vương gia, phải hết sức chu đáo, xảy ra việc thì ai biết Tiểu Thất sẽ làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

Đại vương gia đặt chén trà xuống, hành lễ chào Hoàng đế rồi cũng cất bước theo Thất vương gia.

“Đệ cũng đi xem thế nào.” – Tiểu Thập Nhị hăng hái.

Y và Ngụy Tiểu Diểu tương đối thân thiết còn Ngụy Nhược Thảo lại là bạn cùng chơi, tất nhiên sẽ quan tâm đến họ, nhưng rốt cuộc lại bị Hoàng đế giữ lại không cho đi.

“Đại ca với Tiểu Thất làm sao thế? Có gì mà gấp rút như vậy?” – Lục vương gia ra chiều khó hiểu – “Chỉ là hai tên hoạn quan thôi mà.”

“Lão Lục, ăn nói cho cẩn thận, để cho Đại ca và Tiểu Thất nghe được thì coi chừng đấy.” – Ngũ vương gia đột ngột buông lời cảnh báo. Hai người kia nào phải hoạn quan bình thường, đặc biệt là Ngụy Tiểu Diểu. Có lẽ chính y cũng chưa hề nhận ra bản thân mình có khả năng khuynh quốc khuynh thành.

Đơn giản vì y có được tâm của Thất vương gia.

Ngụy Tiểu Diểu nằm mộng.

Mộng về cái đêm đầu tiên sau khi tiến cung.

Khi ấy hạ thể của y bị trói bằng sợi dây gân đau đến không ngủ được, thế là lén rời khỏi giường chạy ra ngoài trốn vào một sơn động nhỏ trong ngọn núi giả, những tường chạy như thế sẽ có thể bớt đau. Đáng tiếc đau vẫn hoàn đau, đau đến không chịu nổi, cuối cùng thì bao nhiêu ầm ỨC kìm nén bấy lâu vỡ òa thành tiếng khóc nức nở.

“Ai khóc ở trong ấy vậy?” – ngoài cửa động có người lên tiếng hỏi, giọng nói có vẻ là của một thiếu niên nhưng lại lạnh lùng như băng tuyết.

Y bị dọa thiếu điều nhảy dựng lên, vội bịt chặt miệng không dám lên tiếng thì nghe thấy tiếng y phục sột soạt, người đó đã tiến vào trong. Y hốt hoảng muốn chạy ra từ ngõ khác thì thấy chân mình đã bị một bàn tay lạnh cầm túm lấy.

“Đừng bắt ta, đừng bắt ta! Ta không dám đâu.” – y sợ hãi kêu lên, thiếu chút nữa đã bật khóc.

Bàn tay lạnh cầm kia dùng sức kéo y trở lại, nghiêm giọng hỏi – “Tại sao lại khóc?”

Y sợ đến mức không nói nên lời, chỉ run rẩy bất động. Y nghe người ta nói trong hoàng cung này có rất nhiều oan hồn, phải chăng đây là một trong số ấy?

“Mau nói!”

“Cầu... cầu xin người đừng bắt ta. Huhu,... không phải ta hại chết người đâu.” – giọng run rẩy, thân hình cũng run rẩy, cuối cùng thì bật khóc.

“... Ngẩng đầu lên!”

“Huhuhu.... người đi tìm người nào đã hại chết người ấy, ta chỉ vừa vào đến đây hôm nay thôi... Huhu.. huhu...”

Đang khóc thì tóc gáy bị kéo mạnh khiến gương mặt của y trượt ra khỏi đầu gối, nhưng y lại nhắm chặt hai mắt vì sợ, sợ phải nhìn thấy một gương mặt yếu quái.

“Mở mắt!”

Y bướng bỉnh lắc đầu nên tóc càng bị giật mạnh hơn.

“Ta không phải là quỷ.”

“Quý... đều nói mình không phải quý.”

“Người có gặp quý bao giờ chưa?”

“Chưa!”

“Người mà không mở mắt thì ta sẽ xéo mí mắt người, để người sau này không nhắm được nữa.”

Thế là y vội vàng mở mắt ra nhưng lại không thấy rõ gương mặt kẻ đối diện, chỉ thấy một đôi mắt lóe sáng trong màn đêm hệt như mắt điều hâu vậy. Lúc ở Sở Nam y đã từng nhìn thấy điều hâu rồi, ánh mắt của nó cũng lấp lánh như thế, kẻ nào bị nó nhìn như thế cũng sợ hãi chẳng dám động dấy.

Thiếu niên đột nhiên bắt lấy một tay của y ấn lên mặt mình, không lạnh như tay mà lại ấm áp. Vậy ra...

“Người... là người?”

Thiếu niên lúc này mới buông tay và tóc của y ra, lại hỏi – “Vì sao người trốn ở chỗ này khóc?”

Y không nói cũng không biết phải nói sao, chẳng lẽ lại bảo chỗ ấy của ta bị trời đau quá nên khóc.

“Bị đánh?”

Lắc đầu.

“Nói!”

“Không, không phải...”

“Vậy sao lại khóc?” – thiếu niên vẫn cố chấp.

“... Đau.” – cuối cùng vẫn phải thành thật.

“Đau chỗ nào?”

Y đưa tay che lại chỗ ấy theo phản xạ thì thiếu niên đã vươn tay lột trang phục y xuống, thò bàn tay lạnh cầm vào trong.

“Á...” – y bị giật mình đến mức cả người cứng đờ không dám giãy dụa, nhưng cũng chính sự lạnh ngắt đó lại khiến cho cảm giác đau đớn giảm bớt đi.

“Thì ra là tiểu thái giám.”

Y gục đầu xuống. Tuy tuổi y còn nhỏ nhưng vẫn cảm nhận ra trong lời này có bao hàm cả ý khinh bỉ, nổi uất ức cũng không thể kiềm nén được, nước mắt lại bắt đầu ứa ra. Y nghẹn ngào đáp – “Cũng đâu phải ta muốn làm thái giám...”

“Còn chưa bắt đầu hầu hạ chủ tử mà đã muốn chống đối ư?”

“Người là chủ tử?”

“Ta là Thất hoàng tử!”

Á? Thì ra đây là hoàng tử cao quý trong truyền thuyết sao? Hấn muốn... Hừm, sau này cầu trời đừng cho ta phải đến hầu hạ tên Thất hoàng tử này.

“Sau này ... cầu trời đừng ... hầu hạ tên Thất ...”

Trong lúc mê man Ngụy Tiểu Diễm buột miệng thốt lên những lời trong mộng, trước mắt mơ mơ màng màng, chớp hồi mới nhìn rõ bản thân không phải đang ở trong sơn động mà là ở điện Thanh Nhạc.

Cách đó không xa là Ngụy Nhược Thảo đang dựa vào lòng Đại vương gia khóc nức nở. Đại vương gia đang nâng mặt nó lên lau nước mắt cho, vẻ mặt yêu chiều không tả xiết, sau đó cúi đầu dỗ dành.

Ngụy Nhược Thảo hai mắt đỏ hoe liên cố nín khóc.

Xem ra Đại vương gia thật sự rất thương yêu Tiểu Thảo, thế thì y có thể an tâm phần nào rồi.

—o0o—

5. Chương 4

Điều Nhiên cư tuyền một sự yên tĩnh bởi các thái giám đều đã đi lo phục vụ cho buổi tiệc, chỉ có mỗi Tiểu Đậu Tử và Tiểu Quả Tử ở lại trông coi. Lúc cả hai nhìn thấy Thất vương gia ôm Đại tổng quản trở về thì hồn vía lên mây cả.

Mãi đến khi thái giám theo phía sau kéo cả hai ra một góc để giao lại thuốc, dặn dò họ lo cho Ngụy Tiểu Diễm thì họ mới biết tổng quản nhà mình bị bệnh, vội vội vàng vàng đi sắc thuốc.

Tổng Vĩ ôm Ngụy Tiểu Diễm vào phòng, nhẹ nhàng đặt y lên giường rồi ân cần ngồi bên cạnh.

“Vương gia, tiểu nhân không sao rồi, ngài mau về đi kéo tiểu nhân sẽ lấy bệnh cho ngài mất.” – Ngụy Tiểu Diễm có ý muốn đuối khéo.

“Ta đây khỏe như vâm, không sợ.” – Tổng Vĩ gạt ngang – “Chờ người uống thuốc xong hẵng tính.”

Đụng phải ông tướng trời vững như bàn thạch này, trừ phi hấn tự chạy đi, bằng ngược lại cứ muốn ngồi im đây thì ai làm gì được. Ngụy Tiểu Diễm thở dài không biết nói gì hơn. Bây giờ y không khỏe, chẳng hơi sức đâu mà lo cho nổi, chỉ đành tựa vào đầu giường chờ thuốc được mang đến.

Hai người im lặng ngồi non nửa canh giờ thì tiểu thái giám bưng thuốc lên, mang theo cả nước để y súc miệng sau khi uống.

Ngụy Tiểu Diễm uống thuốc xong rồi mà Tổng Vĩ vẫn không dời bước – “Ta trông người ngủ đã.” – nói xong liền đỡ y nằm xuống, còn giúp tẩm lại chăn, sau đó ngồi sát bên giường ngó chăm chăm.

Bị kẻ kia nhìn như thế thì làm sao mà thoải mái cho nổi, kềm chế một lúc cuối cùng vẫn phải lên tiếng – “Vương gia, ngài cứ nhìn như vậy thì tiểu nhân ngủ sao được.”

“Nhắm mắt lại thì không thấy thôi.” – nói rồi liền vươn tay che mắt y.

Tay hấn rất to, năm ngón tay khum lại cũng đủ để che phủ cả gương mặt của Ngụy Tiểu Diễm rồi, trên tay còn có những vết chai do luyện kiếm lâu ngày nữa. Hấn sinh ra trong gia tộc đế vương, lẽ ra phải sống an nhàn sung sướng nhưng hóa ra so với thường dân bá tánh thì càng chăm chỉ càn cù bội phần. Lúc Thái thượng hoàng còn tại vị vẫn bảo chỉ có kẻ văn võ song toàn như hấn mới đủ sức tranh chấp ngai vàng với Tổng Dục, phát dương cương sơn mà Thái Tổ đã gây dựng.

Mẹ đẻ của Thất vương gia là Tuệ phi xuất thân từ gia tộc quyền quý, gia thế cũng không kém gia tộc của Hoàng hậu là bao, bởi vậy bà ấy vẫn luôn không cam lòng lép vế. Vốn bà ấy muốn hậu thuẫn Tổng Vĩ tranh chấp để vị nhưng hấn lại bảo chỉ nguyện dốc sức phò tá cương sơn. Khi Tổng Dục đăng cơ hấn còn quỳ trước mặt ngài phát thệ cả đời trung thành bảo hộ quốc gia, cúc cung tận tụy.

Lúc ấy Ngụy Tiểu Diễm ở bên cạnh nghe được không khỏi khâm phục hấn là một anh hùng trung can nghĩa đảm, tận đáy lòng cũng sinh vài phần quý mến.

Thế mà hiện giờ vị anh hùng ấy lại đang ở sát ngay bên, đôi bàn tay cứng cáp đặt trên mặt y lại dịu dàng vô kể, sự lạnh lẽo khi nắm lấy mắt cá chân y năm xưa nay cũng đã hóa thành ấm áp rồi, cứ thế mà áp chặt.

Ngụy Tiểu Diễm thấy đáy mắt mình rưng rưng nhưng lại không muốn chảy nước mắt, thế là y lật người qua vùi mặt vào gối, tận lực giấu đi sự xúc động của bản thân.

Vì sao lại là ta, vì sao cứ phải là người? Nếu người thích ta không phải là người thì ta đâu cần khó chịu như thế. Anh hùng phối với mỹ nhân, chỉ có những tiểu thư khuê các hiền thực xinh đẹp mới xứng với người, mới đáng để người mang lòng yêu thương. Còn một tên hoạn quan đến cha mình là ai cũng không biết như ta thì đến rách giấy cho người vẫn chưa đủ tư cách.

“Ngaoan, mau ngủ đi!” – Tổng Vĩ vỗ nhẹ lên chân như thế đang dỗ dành trẻ nhỏ, tuy mặt mày vẫn là sự lạnh lùng trăm năm không đổi nhưng đáy mắt lại tràn ngập sự dịu dàng.

Ngụy Tiểu Diễm uống thuốc xong thì cảm giác nặng nề dần vơi bớt, đầu không còn đau như búa bổ nữa, tinh thần cũng nhờ thế mà thoải mái hẳn. Y không để ý nhiều nữa, dù sao bản thân cũng đang ốm, từ từ nhắm mắt lại.

Tổng Vĩ chăm chú nhìn gương mặt khi ngủ của Ngụy Tiểu Diễm, cứ ngồi mãi cho đến khi nội thị giục đến lần thứ ba, còn phải nói là Hoàng đế cho người đến mời thì hắn mới đứng dậy rời đi.

Khi đó Ngụy Tiểu Diễm đã ngủ say nên không nghe ra được tiếng bước chân rời đi của hắn ngập đầy sự luyến tiếc bịn rịn.

Tiệc tẩy trần dù không có Ngụy Tiểu Diễm vẫn được tiến hành. Hoàng đế bảo những người còn lại thu xếp, đầu không thể được như Ngụy Đại tổng quản nhưng nhìn chung có thể gọi là ổn thỏa.

Mặc dù xung quanh ăn uống vui đùa nhưng Tổng Vĩ rõ ràng là không mấy an lòng, rượu thì cứ hết ly này đến ly khác, ai đến kính rượu hắn cũng tiếp, không ai tiếp thì tự kính mình, chẳng biết đã uống bao nhiêu rồi.

Dù tửu lượng có cao đến mấy mà uống như thế thì cũng đâu thể gượng mãi. Hoàng đế thấy hắn đã say khướt cũng không nỡ ép thêm. Dù ngài không sợ hắn rượu vào lời ra nhưng vẫn sai người đưa hắn về cung của Tuệ Thái phi trước kia, đợi mai tỉnh rượu mới quay về vương phủ.

Tổng Vĩ chân nam đá chân xiêu đi được nửa đường thì lại trở bước đi sang hướng khác. Tùynh vội vàng lên tiếng – “Vương gia, ngài đi nhầm đường rồi.”

“Không đâu... hướng này đúng mà...” – hắn lẩm bẩm rồi cứ thế đi thẳng một đường, qua khỏi mấy dãy hành lang rồi lại đến mấy viện, dù thế nào cũng không thể khiến cho hắn lạc đường.

Vì đó là hướng đến Diễm Nhiên cư.

Ngụy Tiểu Diễm mang bệnh trong người nên không thể tự mình lo liệu tiệc tẩy trần, ngủ vùi từ lúc chạng vạng đến giờ đã gần ba canh giờ, cũng đã bắt đầu tỉnh lại. Lúc y còn mơ màng màng thì chợt nghe thấy có tiếng động đầu đó.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Y cố mở mắt vén màn lên đang tính lên tiếng hỏi thì cửa phòng bật mở, một bóng người lao đảo bước vào.

Y ngăn người ra, nhất thời cũng tỉnh táo hẳn.

Tổng Vĩ không thèm để ý đến đám người phía sau, chỉ một mực đi thẳng đến bên giường và nhìn Ngụy Tiểu Diễm từ trên cao xuống.

Ngụy Tiểu Diễm ngẩng lên theo phản xạ, bóng dáng cao lớn kia phủ trùm như thể đang túm chặt lấy y. Y thấy tim mình loạn nhịp mãi một lúc mới hoàn hồn – “Thất vương gia, ngài...”

“Suyt——” – Tổng Vĩ đưa tay che miệng y lại, không cho y nói – “Ta không muốn nghe người tự xưng tiểu nhân. Trừ phi người sửa lại thành ta, bằng không bốn vương sẽ... cắn cái miệng của người, cắn đến khi nào sửa được mới thôi.”

“Đại tổng quản, Thất vương gia say rồi.” – một cung nhân vội bẩm báo.

Khỏi cần nói cũng thấy rồi, Ngụy Tiểu Diễm bất đắc dĩ phải đỡ lấy tay hắn. Người hắn toàn mùi rượu, nói năng loạn xạ, say đến không còn tỉnh táo. Y cứ nghĩ hắn tiệc tùng quá chén, có ngờ đâu là lấy rượu giải sầu.

“Các người ra ngoài hết cho ta! Đi ra! Cút mau!” – Tổng Vĩ co chân đá toàn bộ người hầu ra ngoài rồi sập cửa lại, không quên cài luôn cả then. Chẳng biết hắn say thật hay mượn rượu giả điên nữa.

Ngụy Tiểu Diễm thấy thế thì kinh hãi lắm, đừng nói Thất vương gia muốn diễn lại chuyện của năm ngoái... rượu say làm càn?!!

“Vương gia, tiểu nhân...”

“Bốn vương sẽ cắn người.” – Tổng Vĩ bước qua.

“Vương gia, ta đang bệnh mà.” – Ngụy Tiểu Diễm hốt hoảng.

Tổng Vĩ không cần y mà chỉ ôm chặt lấy, ôm mãi không chịu buông, đầu gác lên vai Ngụy Tiểu Diễm cọ tới cọ lui như một chú cún con. Hương rượu phả lên mặt khiến y phải thấy say hột hấn.

“Vương gia, ngài buông tiểu... à ta ra trước đã.”

“Tiểu Diệu... Tiểu Diệu... Tiểu Diệu...” – Tống Vĩ không ngừng gọi tên y – “Tiểu Diệu... người đừng sợ ta....” – nói đến đó thì đã lẫn ra ngủ mất.

Ngụy Tiểu Diệu nhỏ bé đành phải dìu hắn nằm xuống, rút chăn đắp cho hắn, đang định xuống giường thì Tống Vĩ túm chặt lấy y kéo về phía mình không buông.

Chà, rốt cuộc là say thật hay giả vờ đây?

Ngụy Tiểu Diệu thật sự thấy khó xử, cơn buồn ngủ cũng bay sạch.

Ngụy Tiểu Diệu lẳng lặng nhìn ngắm gương mặt Tống Vĩ dưới tầng ánh sáng nền nhàn nhạt. Chỉ có những khi hắn hoàn toàn không biết gì thì y mới có đủ can đảm để nhìn thật kỹ gương mặt tuấn tú, từng chút từng chút một, mang tất cả đường nét khảm sâu vào đáy lòng mình.

Tống Vĩ thích y, y sao có thể không nhìn ra chứ. Nhưng đứng trước thứ tình cảm nguy hiểm này thì y lại né tránh, chẳng biết là do đâu.

Mà lòng y với Tống Vĩ...

“Vương gia, ta không sợ người.” – Ngụy Tiểu Diệu hạ giọng thấp đến mức trở thành những tiếng nỉ non – “Người ta sợ, chỉ có chính mình.”

Bờ môi Tống Vĩ ở sát ngay bên mặt y, mùi rượu xộc lên khiến kẻ không uống giọt nào như y cũng váng vất men say. Thốt nhiên trong y dấy lên nỗi ham muốn có thể dùng bờ môi của mình chạm lên gương mặt ấy, chạm lên đôi môi ấy...

Ngụy Tiểu Diệu đau khổ nhắm chặt mắt lại không dám nhìn nữa, ***g ngực đau thắt, đến cả hô hấp cũng là chuyện khó khăn vạn phần. Y không dám thở vì như thế sẽ khiến một thứ gì đó phá ngực thoát ra.

Thứ đó sẽ làm cho y không thể chết tử tế được...

Thất vương gia trở về kinh thành liền kéo theo hàng hà sa số vương công đại thần đến phủ thăm hỏi, đáng tiếc tất cả đều hoài công bởi bọn họ không biết đa số thời gian vương gia không hề ở trong phủ mà chạy tới làm thần giữ nhà ở Diệu Nhiên cư.

Ngụy Tiểu Diệu đối với việc này cứ đau đầu mãi không thôi. Y cảm thấy rất khó xử bởi dù y đang không khỏe thì vẫn có không ít người chạy đến xin chỉ thị của y, có những việc cần y chấp thuận, cũng có cái cần phải được y đóng ấn thông qua. Y là kẻ có số lao碌, mới nằm được hai ngày đã phải xuống giường ngồi nghiêm chỉnh trong phòng khách Diệu Nhiên cư để ra chỉ thị hoặc tiếp khách đến thăm hỏi. Thế mà Tống Vĩ còn ngồi ngay cạnh bên bình thần ung dung chằm thềm kiêng kị gì, lúc thì thưởng thức trà, lúc lại xem binh thư, nhưng hầu hết thời gian là để dành dõi theo y.

Bị hắn nhìn chằm chằm như vậy thì ai mà có thể ngồi yên được. Ngụy Tiểu Diệu thấy trong lòng bứt rứt đứng ngồi không yên, lúc nào cũng mặt nhăn mày méo, chẳng thể nào thoải mái được. Đau đầu hơn chính là Ngụy Nhược Thảo cũng vì lo lắng mà chạy đến. Mãi đến tận bây giờ y mới biết tiểu đệ nhà mình khó bịt miệng như thế nào, không chỉ ngăn không được mà càng ngăn càng nói. Ví như lúc này đây nó đang nói gì đấy với Thất vương gia, không biết nói gì mà cứ rì rà rì rầm không cho y nghe.

Y thật sự không ngờ lại có việc này. Vốn y cứ tưởng Thất vương gia là người lạnh lùng thì sẽ không thêm đề ý đến Ngụy Nhược Thảo, ai ngờ đầu nó nói gì thì ngài cũng kiên nhẫn lắng nghe, có khi còn đáp lại nữa.

Ngụy Tiểu Diệu hoàn toàn không biết đây chính là yêu người yêu cả đường đi.

Mà xét ra Ngụy Nhược Thảo không sợ vị vương gia lãnh khốc này thì cũng bạo gan lắm, xem chừng là Đại vương gia đã nuông chiều nó đến mức không biết trời cao đất dày rồi.

Rồi có lúc cả Thập Nhị vương gia cũng chạy đến góp vui. Thập Nhị vương gia và Ngụy Nhược Thảo là bạn bè, đứa nào cũng ham chơi như nhau, đứa trẻ lớn mỗi khi ráp lại với đứa trẻ nhỏ thì cứ y như cái chợ, tuy rằng giọng nói của ai cũng êm tai nhưng vẫn rất ồn ào.

Ngụy Tiểu Diểu vốn ưa tĩnh mịch, hiện giờ đã không khỏe trong người mà còn phải chịu đựng những việc này thì cuối cùng cũng đến tấc nước vỡ bờ. Thế là Ngụy Đại tổng quản xưa nay ôn hòa để chịu cố giữ giọng bình thường nói với bọn họ rằng:

“Tiểu Thảo, đệ quay về đi, Đại vương gia mà biết đệ nói chuyện lớn tiếng như thế thì sẽ không vui đâu, cần thận kéo hỏng giọng mất.”

“Tiểu vương gia, ngài cũng mau về đi, Lâu Thái phó biết ngài không đến nghe giảng bài sẽ khê tay ngài đấy.”

“Cả Thất vương gia nữa, Binh bộ Thị lang và Trần Đại tướng quân đã đệ thiệp bái phỏng nhiều lần rồi, tất là có chuyện quan trọng cần bàn luận, mong ngài lấy quốc sự làm trọng.”

Ba người ngậy ra nhìn y trong chốc lát.

Ngụy Nhược Thảo kè tai Thập Nhị vương gia – “Trời ơi, Tiểu Diểu giận rồi ư?”

Thập Nhị vương gia lại thì thào với Thất vương gia – “Thất ca, chắc chắn là Tiểu Diểu giận huynh đấy.”

Thất vương gia liếc ngược lại hai đứa nhỏ rồi lạnh giọng đáp – “Cả hai đứa các ngươi cút hết cho ta.”

Tiểu Thập Nhị xì một tiếng phản đối, Ngụy Nhược Thảo thì đưa mắt đánh giá tình hình sau đó vất cho Thất vương gia một cái liếc sắc lẹm rồi kéo Tiểu Thập Nhị hùng hổ bỏ đi.

Cuối cùng cũng có thể an tĩnh rồi, tại Ngụy Tiểu Diểu lúc này mới được yên, so sánh trước sau thì y đột nhiên nhận thấy hóa ra mình vẫn có thể chịu được việc ở cùng với một mình Thất vương gia. Ít nhất thì ngài ấy là người kiệm lời, mặc dù cả ngày cứ quanh quẩn ở Diểu Nhiên cư nhưng chẳng nói mấy câu, từ đầu đến cuối một mực giữ im lặng.

Nói thật thì y cũng tò mò không biết Ngụy Nhược Thảo nói gì với Tống Vĩ, nhưng đương nhiên y sẽ không mở miệng hỏi.

Lúc này không bị quấy rầy nữa mà y thấy mình vẫn chưa khỏe hẳn nên muốn lên giường nằm một lát. Nhưng y lại ngại Thất vương gia đang ở đây nên chỉ còn cách giả vờ ngồi ngay ngắn trên ghế. Ngờ đâu Tống Vĩ đột nhiên bước qua ôm lấy y đưa về phòng – “Ta sẽ dọn dò không để ai đến làm phiền người. Ta đến chỗ Hoàng thượng, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“... Tạ ơn Vương gia.” – từ đáy lòng Ngụy Tiểu Diểu thật sự cảm kích hẳn.

Tống Vĩ đắp chăn cho y xong mới xoay người bỏ đi.

Ba ngày vừa rồi quay đầu cũng thấy người, bây giờ đột ngột không thấy nữa, cả một gian nhà trống chỉ có mỗi mình y, tuy rằng đã trả lại sự yên tĩnh nhưng lần đầu đó lại có phần cô tịch.

Y trần trọc một hồi vẫn không thể ngủ. Mấy ngày qua Tống Vĩ ban ngày thì theo sát bên cạnh, ban đêm thì canh cho đến khi y ngủ mới đi, hiện giờ người không thấy bóng dáng khiến y lại không quen lắm.

Chỉ mới ba ngày mà y đã quen với sự tồn tại của người kia, thậm chí còn nảy sinh tâm lý ỷ lại ư? Ngụy Tiểu Diểu cười khổ trong lòng, tự nhủ sự dụ dỗ quả có thể giết người. Sự dụ dỗ của Thất vương gia như một nút dây thông lọng treo trên cổ y, từng chút một siết chặt, chậm rãi, từ từ giết chết y...

Tống Vĩ rời khỏi Diểu Nhiên cư liền đến Ngự thư phòng gặp Hoàng đế bệ hạ.

Hoàng đế cười – “Trẫm cho đệ cơ hội tốt như thế, đệ đệ có thể cùng người trong lòng bồi dưỡng tình cảm, đệ định cảm tạ thế nào đây?”

Tống Vĩ đáp – “Thần đệ không tiếc gì mạng này, nguyện máu chảy đầu rơi.”

“Thôi thôi, trẫm cũng chẳng mong đệ chém chém giết giết gì, là Hoàng đế thì trẫm muốn đệ phải trung thành và tận tâm cả đời này, nhưng thân là huynh trưởng thì chỉ mong đệ được một đời bình an.”

“Đa tạ huynh, Tam ca.”

“Đệ cứ chẳng biết kiêng dè mà chạy đến chỗ Tiểu Diểu, không sợ tiếng đời thị phi à?”

Tổng Vĩ thản nhiên đáp – “Người khác biết được tâm tư của đệ với y thì đã làm sao, miệng lưỡi thế gian quản sao được.”

Hoàng đế tỏ ra dăm chiêu – “Biện pháp này cũng không tồi...”

Ai ngờ đâu hai năm sau Hoàng đế dùng đúng “bài thuốc” này với Lễ bộ Thị lang của mình, chuyện xấu của quân thần tung ra cho thiên hạ đều biết, huyên náo đầy trời. Nhưng chuyện đó là sau này, hiện giờ khoan hãy nói đến.

“Thế đệ đã đi thăm hỏi mẫu thân mình chưa?” – ngài nhắc nhở.

“Hôm nay sẽ đi.”

“Dù gì cũng là mẹ con với nhau, đừng tỏ ra xa lạ như thế.”

“Đệ hiểu mà.”

Quan hệ giữa Tổng Vĩ và mẹ mình là Tuệ phi nương nương vốn không tốt lắm, từ lúc hấn buông tay khỏi việc tranh ngai vị thì Tuệ phi càng không vừa mắt, nhiều lần tranh cãi khiến cho mối quan hệ càng thêm xa cách.

Ngược lại phía bên này Hoàng hậu vốn là người phóng khoáng lại vô cùng tốt với hấn. Bà xem hấn như người thân không chút kiêng dè cũng không áp chế, đối xử với hấn như tất cả những hoàng tử khác, còn khen hấn là kẻ có tài cán của bậc đế vương. Bà từng nói với hấn nếu muốn làm hoàng đế thì cứ cạnh tranh công bằng với ca ca mình đi. Dùng tài đức để phục chúng thì mai sau mới có thể trở thành đáng minh quân trong mắt muôn dân, cũng sẽ khiến các huynh đệ cam lòng phò tá, thiên hạ của Tổng gia nhờ thế sẽ được an ổn thái bình.

Nói đến vì sao các huynh đệ tử muội của Tổng gia có thể chung sống âm êm, tình cảm sâu đậm thì phần lớn chính là do sự giáo dục của Hoàng hậu. Bà là một hoàng hậu hiền đức, cũng là một người mẹ nhân từ.

Cũng chính vì vậy mà tình cảm giữa bà với Tổng Vĩ thân càng thêm thân khiến cho Tuệ phi vô cùng cảm phần. Bà cho rằng đây là âm mưu chia rẽ của hoàng hậu, thậm chí có lúc giận quá còn tuyên bố đời này không muốn gặp hấn nữa, coi như hấn là do hoàng hậu sinh ra.

Dù lòng Tổng Vĩ có tiếc nuối tình cảm mẹ con nhưng trước sau chưa từng hối hận với sự lựa chọn của mình.

Một khi hấn đã chọn lựa ai thì cả đời cũng sẽ tận tâm không hối.

Huynh trưởng cũng thế mà Tiểu Diễm cũng thế.

Tổng Vĩ sau khi từ chỗ Hoàng đế ra liền đến phủ đệ nhà mẹ đẻ của Tuệ Thái phi. Tính ra cũng đã gần cả năm không gặp nhau, lần này Tuệ Thái phi cũng không sai người đuổi hấn đi như những lần trước.

“Nhi thần khấu kiến mẫu thân, chúc mẫu thân phúc thái an khang.” – Tổng Vĩ dập đầu lạy bà.

Tuệ Thái phi bình thản ngồi ở ghế trên nhìn hấn, phong thái凛凛 diện mạo vẫn hệt như lúc trước nhưng thần sắc có vẻ hững hờ, không vì gặp lại con trai mà tỏ ra vui sướng gì. Bà yên lặng uống hết một chén trà nhỏ, mặc hấn quỳ hồi lâu rồi mới lên tiếng – “Đứng lên đi.”

Tổng Vĩ lúc này mới đứng dậy, giữ dáng lưng thẳng tắp trước mặt Tuệ Thái phi.

Bà chẳng buồn rầu trước đón sau mà trực tiếp hỏi thẳng – “Nghe bảo người ở chỗ Ngự Tiểu Diễm suốt ba ngày nay, việc này là thật?”

Tổng Vĩ thẳng thắn đáp – “Vâng!”

“Người cứ quần lấy một tên hoạn quan như thế khiến bao kẻ chê cười.” – Tuệ Thái phi lạnh giọng – “Ta chẳng có gì để nói cả, người đi đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

“Khoan đã!”

“Mẫu thân còn điều gì cần dặn dò?”

“Lần tới nếu dẫn theo thê nhi thì mới được vào cửa, bằng ngược lại thì mẫu tử ta đời này đừng gặp nhau nữa thì hơn.”

“Nhi thần hiểu rồi.” – Tống Vĩ bái lễ rồi lui ra.

Từ đầu đến cuối sắc mặt không hề thay đổi, không buồn không vui, cũng chẳng lụy chẳng sầu, cứ như thể việc đến thăm hỏi mẫu thân là một nghĩa vụ chứ không hề có chút tình cảm nào. Xem ra tính tình lạnh lùng nhạt nhẽo của hắn là do di truyền từ mẹ mình rồi.

Hoàng gia thì không được có tình cảm, giữa các huynh đệ đã tránh được việc đó, chẳng ngờ giữa hai mẫu tử hắn lại không tránh khỏi.

Lúc hắn trên đường quay về vương phủ thì cuối cùng vẫn đổi hướng trở vào hoàng cung.

Hắn tìm đến Diếu Nhiên cư nhìn Ngụy Tiểu Diếu. Lúc này y đã ngủ rồi, hắn đành lặng lẽ ngồi bên giường canh giấc, lòng thầm nghĩ, “Mẫu thân, thê tử thì sẽ có nhưng con thì không đâu. Trừ phi người này có thể sinh được.”

Sao hắn lại thích người này đến vậy, thích đến mức không phải y thì không được, nữ nhân nào nhìn cũng không vừa mắt. Hắn cẩn thận ngắm nghía lại xem mình bắt đầu thích y từ bao giờ, trước đó thì thế nào.

Lúc ban đầu hắn chỉ biết y là hầu cận bên cạnh Tam ca, là một sự tồn tại không thanh không tiếng, ngay đến cả tên y là gì hắn cũng không biết. Bởi lẽ đâu cần thiết phải biết tên của một nô tài.

Vào mùa xuân một năm nào đó trong cung tổ chức tiệc ngắm hoa, Thanh Ca đến giúp vui. Mọi người ai cũng nghe như say như mê còn hắn thì lơ đãng thoáng thấy Ngụy Tiểu Diếu đang mỉm cười nhìn Thanh Ca từ phía sau lưng Hoàng đế, nụ cười vạn phần ôn hòa vui vẻ. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn rõ dáng vẻ của thiếu niên ấy, mi thanh mục tú, thanh nhã văn tĩnh, không phải dạng kinh động lòng người nhưng vẫn là rất đẹp.

Và đó là lần đầu tiên hắn thấy kinh ngạc.

Khi khúc hát kết thúc thì Hoàng đế cho mọi người cùng chơi đấu hoa cỏ, Ngụy Tiểu Diếu cũng tham gia, hợp cùng Thanh Ca thành một tổ. Đầu bên này Tiểu Thập Nhị lôi hắn vào góp vui, bắt hắn chạy ngược chạy xuôi tìm hoa cỏ cho nó.

[6: Đấu hoa cỏ là một trò chơi dân gian của trẻ con dân tộc Hán. Bọn trẻ sẽ chọn những loại hoa cỏ trái ngược nhau, ví dụ như hoa khiên ngư (bìm bìm biếc) đối với hoa mào gà xem ai trả lời khéo hơn sẽ thắng. Trò này xuất xứ từ tập tục của tiết Đoan ngọ, hình thành từ thời Nam Bắc triều. Do từ hội Đạp thanh đến tiết Đoan ngọ là thời điểm hoa cỏ nở rộ nhất, đa dạng đa sắc nên mới mang ra đấu với nhau.]

Hắn lại lần nữa vô tình đánh mắt sang, nhìn thấy cảnh Thanh Ca kéo mũ quan của y xuống rồi mang hết hoa này đến cỏ kia cắm lên tóc y. Y thể mà cũng không giận, chỉ cười cười lấy xuống, Thanh Ca cắm một đóa thì y gỡ một đóa, cánh tay đưa lên đưa xuống, mắt hấp háy ý cười trong suốt nhưng lại ẩn chứa vẻ thanh tao lịch sự.

Hoa đỏ tươi, mặt trắng nõn, so ra rất giống với ánh bình minh chiếu rọi vào ngày tuyết đổ. Vốn dĩ hoa hay được dùng để ví von nữ tử nhưng giờ này khắc này lại cảm thấy dùng với thiếu niên ấy cũng vô cùng thích hợp. Khi ấy trong lòng hắn thốt nhiên lại nghĩ đến mấy câu:

Ngọc tú nhuận thanh hoa

Tiểu yếp diện sinh hoa

Thanh tú mỹ như ngọc

Nụ cười đẹp hơn hoa

Đó là lần thứ hai hắn thấy kinh ngạc.

Hắn bèn hỏi Tiểu Thập Nhị kẻ đó tên là gì. Tiểu Thập Nhị trả lời, Thắt ca, thế ra huynh không biết y tên là Ngụy Tiểu Diếu sao?

Ngụy Tiểu Diểu... Người cũng như tên, mịt mờ kỳ ảo, lung linh trong sáng.

[7: Mặt Hán tự là , trong đó chữ “diểu” có nghĩa là mịt mù, man mác.]

Kể từ ngày ấy hắn bắt đầu để ý đến nhất cử nhất động của Ngụy Tiểu Diểu, đến cả cái cau mày của y không hiểu sao cũng ưa nhìn đến vậy, càng để ý càng thấy y đẹp, đẹp đến mức những muốn đưa tay chạm đến.

Năm đó hắn còn đang tuổi thiếu niên, thân thể cường tráng nên dục vọng cũng khó cưỡng. Từ lúc mười lăm tuổi rời cung lập phủ riêng liền nạp mấy tiểu thiếp. Có một ngày hắn triệu một thị thiếp có đôi phần hao hao Ngụy Tiểu Diểu, cả đêm dục hỏa thiêu đốt đến khi nàng chịu không nổi ngắt đi mới buông tha.

Từ ấy về sau ánh mắt hắn nhìn Ngụy Tiểu Diểu bắt đầu thay đổi, dường như lẫn trong đó là một thứ dục vọng không thể để ai biết, mỗi lần gặp là lại thêm phần sâu nặng. Nhưng Ngụy Tiểu Diểu là thủ hạ thân tín của Hoàng đế, còn là nội thần tâm phúc, không phải đồ chơi, lẽ dĩ nhiên hắn cũng không thể cướp người từ chỗ bề hạ mang về làm nam sủng, vậy có khác cho Hoàng đế bề hạ một cái tát đâu.

Ba năm trước hắn lãnh binh chinh phạt Hung Nô nhưng chẳng may ngộ thương trên chiến trường. Hoàng đế phái Ngụy Tiểu Diểu dẫn theo ngự y, cũng mang theo cả dược liệu đến thăm hỏi. Khi đó Ngụy Tiểu Diểu tự mình chăm sóc hắn, cẩn thận không ai bằng.

Hắn hưởng thụ sự chăm sóc của y đến thành nghiện, chỉ cần y cười nhẹ cũng đủ để rung động mãi không thôi. Cuối cùng hắn cũng hiểu ra mình thích người này, là thật lòng thật dạ, thương y, yêu y, kính trọng y, muốn cùng y sớm tối bên nhau chứ không phải chỉ là nảy sinh dục vọng nhất thời.

Mãi đến năm trước, Hoàng đế lệnh cho Ngụy Tiểu Diểu mang lễ vật mừng sinh thần đến vương phủ thay ngài kính hắn một chén rượu thì hắn mới hiểu ca ca sớm đã nhìn thấu tình cảm khác thường của mình rồi.

Hôm đó hắn không ngừng chúc rượu người kia, nửa mời nửa ép đến mức y say sưa bảy phần sau đó giữ người nghỉ lại trong phủ một đêm. Đêm ấy hắn không nhin nổi mà ôm riết lấy người trong lòng, vừa ôm vừa hôn vừa ve vuốt toàn thân y, thậm chí còn đẩy đưa vật nam tính ở nơi cửa mình y, cũng bắn tinh hết vài lần. Tuy vậy hắn vẫn cố nhin không làm đến cùng bởi lẽ hắn hy vọng người kia sẽ hoàn toàn tỉnh táo và cam tâm tình nguyện tiếp nhận mình.

Sáng hôm sau Ngụy Tiểu Diểu tỉnh lại bèn bỏ chạy lấy người tạo nên tình cảnh kẻ đuổi người trốn, kẻ muốn nắm lấy người khiếp hãi như bây giờ.

“Tiểu Diểu... Ngụy Tiểu Diểu... Đến tận giờ này mà ngươi vẫn không hiểu lòng ta sao?” – Tống Vĩ thẳng thốt hỏi một câu trong cơn mê dài.

Hắn lại không nhin được mà đưa tay vuốt nhẹ gương mặt người kia, ghé vào hôn lên đôi môi hắn, không dám quá mạnh bởi sợ người ấy sẽ tỉnh giấc, chỉ dùng đầu lưỡi khẽ khàng liếm qua.

Hắn bỗng cảm giác người kia hơi căng cứng toàn thân, sau đó y thả lỏng người, không giãy dụa cũng không đẩy mình ra. Tống Vĩ thấy thế thì mừng rỡ như điên, một tác lại thêm một thuốc, bắt đầu hôn sâu hơn, đầu lưỡi cũng tiến vào trong cuốn lấy đầu lưỡi Ngụy Tiểu Diểu, càng hôn càng ngọt ngào.

Đôi mắt Ngụy Tiểu Diểu như đôi bướm chập chờn nhưng lại không giương cánh, vẫn một mực say ngủ.

Thật ra ngay từ lúc Tống Vĩ ghé môi hôn thì y đã tỉnh lại rồi. Y cũng muốn kháng cự nhưng thật sự lại không thể làm được, chỉ đành tăng lờ như không. Y có cảm giác đời này chưa có lần nào mình phải cố nén nhin khó khăn như lần này cả.

Tống Vĩ nhìn ra được Ngụy Tiểu Diểu không phải hoàn toàn vô tình với mình, chỉ là y sợ hãi, y trốn tránh, kháng cự hắn mà cũng kháng cự chính mình. Chính là vì y tự ti bản thân không xứng với hắn.

Trải qua một hồi kịch liệt hắn mới dừng lại, ghé sát vào bên tai Ngụy Tiểu Diểu nỉ non:

“Ngụy Tiểu Diểu, đời này kiếp này chấp niệm của ta đối với ngươi dẫn đến chết cũng không thôi.”

Đời này kiếp này, chết cũng không thôi... lời thề cuồng si đến nhường ấy khiến Ngụy Tiểu Diễm phải run rẩy cả người

Tống Vĩ ngừng lại và bỏ đi.

Thật lâu sau đó, mãi cho đến khi không còn cảm thấy hơi thở của hắn nữa thì Ngụy Tiểu Diễm mới mở mắt ra, ánh mắt mê man mờ mịt, cảm giác như bờ môi của người kia vẫn còn vương vấn đâu đây. Y dùng tay chạm nhẹ lên môi mình mà không khỏi hoang mang lo sợ.

“... Quả nhiên... ta không thể chết tử tế được...”

Thất vương gia chỉ lưu lại kinh thành có mười ngày. Hắn dành ra vài hôm gặp một số vị trọng thần triều đình cũng như đến thăm những binh sĩ thuộc cấp ngày xưa, cùng họ đấu vật cả ngày. Hắn đánh cho cả đám lẫn lộn bò toài để huấn luyện họ một chút.

Đợi đến khi Ngụy Tiểu Diễm khỏe hẳn thì hắn lập tức cáo biệt Hoàng đế bệ hạ để quay về Sở Nam. Ngài bèn bảo Ngụy Tiểu Diễm một câu – “Tiểu Diễm, người thay trăm tiền Thất đệ rời kinh đi.”

Ngụy Tiểu Diễm cũng chỉ kính cẩn đáp vâng.

Tống Vĩ là thân vương nhất phẩm trong khi Ngụy Tiểu Diễm là nội thần hàng tam phẩm, theo đúng lễ nghi thì chỉ được phép đi bộ theo hầu nhưng vì y vừa ốm dậy mà trời cũng đang cơn đông giá rét nên Hoàng đế cho phép y dùng xe ngựa, không cần chịu cảnh gió sương kéo lại trở bệnh thì nguy.

Hoàng đế vốn tin yêu Ngụy Tiểu Diễm, huống hồ chỉ đệ đệ nhà mình đã xem y như thê tử kết tóc, ngài đây cũng phải yêu người yêu cả đường đi thôi.

Tống Vĩ điều khiển ngựa chạy chậm chậm, cảnh này không giống Ngụy Tiểu Diễm tiền hán mà giống chính hắn không nở rời xa người vậy. Tuy vậy người ngoài nhìn thấy đều bảo là do Hoàng đế sủng ái Ngụy Tiểu Diễm ban xe ngựa cho nên Thất vương gia cũng không dám xem thường.

Tiếng chân ngựa nhịp nhàng nện trên mặt đường đầy tuyết thành những thanh âm trầm đục.

Ngụy Tiểu Diễm ngồi bên trong xe, hai tay cầm chặt ấm lò, đây là lúc vừa lên xe Tống Vĩ đã cho y. Một chiếc ấm lò bằng đồng tía có chạm khắc hình thú cầu diềm lạnh, bên ngoài bọc bằng vải vân gấm Tứ Xuyên, nhiệt độ vừa phải không bỏng tay, là thứ ấm áp lên lõi sâu tận tâm can.

Xe ngựa lắc lư nên y ôm ấm lò chặt trong ngực mình như sợ sẽ đánh rơi mất.

Hơi ấm quần quanh nơi ***g ngực.

Đội ngũ đưa tiễn ra khỏi kinh thành khoảng mười dặm thì Tống Vĩ đỡ Ngụy Tiểu Diễm xuống xe. Y khom người chào hắn – “Tiểu nhân thay mặt Hoàng thượng cung tiễn Vương gia, chúc Vương gia thuận buồm xuôi gió, mọi sự tốt lành.”

Tống Vĩ yên lặng chăm chú nhìn y trong chốc lát rồi thấp giọng bảo – “Tiểu Diễm, ta đợi người.”

Ngụy Tiểu Diễm hơi khựng lại, suýt chút nữa đã ngắc phất dậy. Y chỉ đành cố nén nhịn rồi đáp – “Tiểu nhân nguyện cầu Vương gia được nhiều sức khỏe, xin hãy tự chăm sóc mình nhiều hơn nữa.”

“Người cũng vậy.” – nói rồi liền quay đầu thúc ngựa lên đường cùng với dàn hộ vệ.

Ngụy Tiểu Diễm lúc này mới ngược mắt lên nhìn, chỉ kịp thấy vó ngựa đã đạp tuyết mà đi, lòng ngổn ngang tơ vò.

Lần trước tiễn Thất vương gia rời kinh là vào ba năm trước khi ngài lãnh binh xuất chiến, y đứng phía sau Hoàng đế cảm nhận khí khái uy phong lẫm liệt của một đại anh hùng, lòng thầm chúc Vương gia mau chóng ca khúc khải hoàn. Nhưng lần này tâm tư của y lại phức tạp khôn lường, ngay cả chính bản thân y cũng không rõ mình đang cảm thấy gì.

Y nhìn bóng dáng vĩ ngạn trên lưng ngựa kia mỗi lúc dần xa mà hai chân không kèm được nhích dần về phía trước, lòng chỉ muốn nhìn nam nhân ấy nhiều hơn một chút, một chút thôi... Mãi cho đến khi người bên cạnh thấp giọng gọi thì y mới hay mình đã bước những mười bước dài rồi.

Y nhìn mãi, nhìn mãi, cuối cùng cũng đến lúc mặt mờ nhân ảnh.

Thiên thương địa mang, thiên sơn vạn thủy

Điều kiện bất tri kỳ, mục đoan thiên nhai lộ

(Trời cao đất rộng, ngàn núi vạn sông, xa cách chẳng hẹn ngày gặp lại, đường dài ngăn trở tầm mắt này)

Đội người đưa tiễn quay lại hoàng cung theo đường cũ khiến cho tuyết dày đọng trên đường càng thêm phần hỗn độn.

Đợi sau khi Ngụy Tiểu Diễm phục mệnh với Hoàng đế xong thì ngài cho y lui về nghỉ ngơi. Lúc y về đến Diễm Nhiên cư thì đã thấy Ngụy Nhược Thảo đang đợi mình. Y không khỏi nghiêm mặt nói với nó – “Sao Đại vương gia lại để cho đệ chạy tới chạy lui trong cung mãi thế này, có còn ra thể thống gì không?”

“Hoàng thượng đã ân chuẩn rồi, đây huynh xem đi.” – Ngụy Nhược Thảo chìa ra lệnh bài cho y thấy – “Thất vương gia bảo đệ thường xuyên đến thăm huynh, ngài ấy cũng đã bẩm với Hoàng thượng, Hoàng thượng bèn cho đệ lệnh bài này để tự do ra vào cung.”

“Thế Đại vương gia nói thế nào?”

“Vương gia bảo đệ thích thì cứ đi, chỉ cần buổi tối về nhà là được.”

“Đại vương gia thật đã chiều đệ đến hư mất rồi.”

“Tiểu Diễm, Thất vương gia thích huynh đấy.”

Sự thăng thần của Ngụy Nhược Thảo thật sự khiến người ta không có cách nào chống đỡ nổi. Ngụy Tiểu Diễm chợt lại cảm thấy đau đầu bèn day nhẹ hai bên thái dương – “Thích ta thì đã sao, ta cũng đâu thể thích lại ngài ấy giống như đệ thích Đại vương gia.”

“Tại sao chứ?”

“Không có tại sao gì cả.”

“Huynh có thích Thất vương gia không?”

“Ta không có tư cách thích ngài ấy.” – Ngụy Tiểu Diễm thản nhiên đáp, đầu đau như muốn vỡ tung ra.

“Tiểu Diễm, huynh như thế này chính là tự mua dây buộc mình.” – Ngụy Nhược Thảo nghiêm giọng.

“Học ở đâu ra mấy câu này vậy?” – Ngụy Tiểu Diễm nhìn đệ đệ mà hơi buồn cười. Vốn cứ tưởng nó chỉ học ca học hát, những cái khác đều bỏ qua chứ.

“Đệ còn học nhiều câu khác lắm, ưa để ý chuyện vụn vặt, tự coi nhẹ chính mình, tự làm khổ bản thân...”

Ngụy Tiểu Diễm không tránh khỏi kinh ngạc đến nhất thời cứng họng không biết đáp trả thế nào. Y không biết rằng Ngụy Nhược Thảo cũng có lúc châm chọc người khác giỏi như vậy, từng câu từng chữ như ngàn dao đâm khiến y mình đầy máu tươi.

“Đệ nói có gì sai không?” – Ngụy Nhược Thảo chất vấn.

“Tiểu Thảo, đệ khiến cho ta không còn gì để nói cả.”

“Hừ, đệ không thèm nói chuyện với huynh nữa.” – Ngụy Nhược Thảo bĩu môi rồi xoay người chạy đi, đi rồi lại ngoảnh lại hô to – “Tiểu Diễm, huynh cứ như thế này thật là đáng ghét.”

Ngụy Tiểu Diễm vừa tức giận vừa tức cười, chỉ đành nhìn tiểu đệ chạy mất, trong lòng tránh không khỏi cảm giác tổn thương. Thì ra đã bị người ta ghét rồi... Mà hình như chính mình còn ghét nữa là người khác.

Nếu như bị Thất vương gia ghét bỏ thì còn khó chịu hơn. Được thích thì phiền não, bị ghét thì lại khổ sở. Lòng vua đã khó dò mà lòng của chính mình cũng chẳng hơn gì. Sao bản thân lại trở nên tràn đầy mâu thuẫn đến thế, sự quyết đoán đâu mất rồi?

Y ngẩng lên nhìn trời, lòng tự hỏi trận tuyết này đến bao giờ mới có thể vãn đây?

Y đối với trận tuyết này, mùa đông này, sắc màu nhợt nhạt này thật sự cảm thấy quá mệt mỏi.

Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến nay y có ý muốn vất hết tất cả mọi thứ lại để bỏ trốn. Có thể là vui mình trong tuyết dày, chôn thân trong đây, sâu thật sâu, thật tĩnh lặng, một mình say giấc không để bất kỳ ai tìm thấy nữa.

Thất vương gia vội vã trở về rồi lại vội vã ra đi, mấy chuyện náo nhiệt cũng nhanh chóng tan, cung nhân túm tụm đàm luận hai ba ngày rồi thôi. Ngụy Tiểu Diệu khỏe lại rồi liền sang hầu hạ ngay, trước đây làm gì thì nay tiếp tục làm việc đó, lại là một vị Đại tể tướng trầm ổn nhậy bén như xưa.

Đến cả Ngụy Nhược Thảo giận y được vài ngày rồi cũng chủ động chạy đến tìm, lại trưng ra vẻ mặt vui vẻ. Đúng là một thằng bé khờ khạo.

Nhưng từ lúc đó về sau nó không đề cập đến Thất vương gia thêm lần nào nữa. Không biết là do Đại vương gia dặn dò hay do tự bản thân nó hiểu ra nhưng nó không bao giờ kể những chuyện riêng tư của mình cũng như xúi y tìm người thử mấy việc đó.

Nỗi lòng ngổn ngang dần dần vơi bớt, y cũng tự giác mang tất cả những rung động cảm kích và cả chiếc âm lô kia vùi giấu thật sâu.

Thỉnh thoảng y nằm mộng rồi thảng thốt giật mình run rẩy, toàn thân toát đầy mồ hôi. Y không nhớ rõ mình đã mơ thấy những gì, chỉ biết trong mỗi giấc mộng đều có dung mạo tuấn tú kia.

Và mỗi lần như vậy thì thanh âm “không chết tử tế được” lại vang vọng bên tai đến đau thắt. Thanh âm ấy đã xâm nhập vào tận xương tủy y, bầu bạn cùng y qua bao tháng ngày.

Tuyết tan xuân về, muôn hoa khoe sắc, bốn mùa thấm thoát thoi đưa.

Hai năm sau đó Thất vương gia không hề hồi kinh, Ngụy Tiểu Diệu đôi khi từ miệng Hoàng đế biết được phần nào tình hình của hắn, cũng chẳng có gì ngoài việc huấn luyện binh mã rất tốt, khai khẩn đất đai. Thất vương gia dù có đi đến nơi nào thì cũng có thể làm nên nghiệp lớn cả.

Hoàng đế khen rằng làm rất tốt.

Ngụy Tiểu Diệu cũng nghĩ đúng là tốt thật.

Ngày cứ thế dần trôi.

Mãi cho đến đầu mùa xuân năm Đức Trị thứ mười hai.

Hoàng đế phong Lễ bộ Thị lang Lý Tùng Thanh làm Khâm sai Ngự sử, phái ngài đến hai tỉnh Sở Nam và Phò Hà thị sát dân tình, cũng lệnh cho Ngụy Tiểu Diệu theo cùng.

—o0o—

6. Chương 5

Mùa xuân của năm Đức Trị thứ mười hai đặc biệt đến khá sớm, ở vào tầm này năm trước thì tuyết vẫn còn đổ nhưng năm nay sau lập xuân thì đã không còn chút bóng dáng nào. Mặt trời lên cao mang đến hơi ấm, băng tuyết tan đổi thành mưa xuân rào rào buông mình, cỏ cây hoa lá sau một đêm đồng loạt nở rộ khoe sắc cùng nhân gian.

Sau chính Ngọ một ngày vẫn còn xuân hàn se lạnh, Hoàng đế nói với Ngụy Tiểu Diệu rằng trăm không phải muốn tặng người cho Thất vương gia, chỉ là người đến thăm nó đi. Ngài còn bảo đến lúc đó muốn đi hay ở đều tùy ở người quyết định, trăm sẽ không can thiệp.

Tuy Hoàng đế bệ hạ ngoài mặt cho y được lựa chọn nhưng thật chất y không hề có quyền khước từ. Y là một nô tài, chết sống đều nằm trong tay chủ nhân, muốn y đi đâu y phải đi đó, muốn tặng y cho ai thì y cũng phải chịu, thậm chí dẫu muốn cái mạng của y thì y cũng không có quyền nói không.

Ngụy Tiểu Diễm kính cẩn nhận thánh chỉ, bàn giao lại toàn bộ sự vụ lớn nhỏ trong cung cho tổng quản các ti các cục rồi cùng Lễ bộ Thị lang lên đường đến Sở Nam.

Y cùng ngồi xe ngựa với ngài, cẩn thận chăm sóc người quan trọng của Hoàng đế. Y hiểu bệ hạ không phải thật sự muốn họ đi làm việc nên không cần phải gấp gáp chạy làm gì, thế là cứ vừa đi vừa thăm thú cảnh vật. Càng đi về phía Nam thì tiết trời càng ấm áp, lúc đến được Sở Nam đã là hơn một tháng sau, hoa cỏ cũng vào kỳ nở rộ, cảnh xuân tràn ngập khắp nơi, muôn hoa khoe sắc, chim muông đọ tiếng.

Sở Nam là vùng đồi núi trập trùng, phong cảnh vốn không thể sánh được độ hoa mỹ của kinh thành, so với những mái nhà san sát chốn kinh kỳ thì nơi này khiến lòng người trải rộng hơn nhiều.

Chạng vạng hôm ấy bọn họ đến dịch quán sát biên cảnh Sở Nam, dự tính sáng mai sẽ chính thức vào thành. Sở Nam vốn khi xưa không phải đất thuộc Đại Thiệu, sau Hoàng đế mang nơi này ban cho Tổng Vĩ làm thái ấp để hấn tự mình cai trị, trở thành một vùng thuộc địa của thiên triều.

Lễ bộ Thị lang và Ngụy Tiểu Diễm vừa xuống xe đã thấy một nam nhân cao lớn đi về phía bọn họ. Ngụy Tiểu Diễm không khỏi nghĩ ngợi, chẳng biết là vui hay sợ hay còn gì khác.

Đã hai năm không gặp nhưng nam nhân trước mắt vẫn khôi vĩ như xưa, dưới cằm lún phún râu, dáng vẻ dũng mãnh có phần hơi bặm trợn tính ra lại rất phù hợp với gió cát nơi Sở Nam này, trông càng thêm oai phong. Nhìn hấn nào có chút gì thanh nhã của một bậc vương gia, xem chừng có phần giống đại vương sơn trại hơn.

“Tiểu Diễm, người rốt cuộc cũng đến rồi.” – Tổng Vĩ trầm giọng nói, ánh mắt chỉ nhìn mỗi y mà không thèm để tâm đến ai khác, đến cả Lễ bộ Thị lang cũng phớt lờ như không thấy.

“Thất vương gia, đã lâu không gặp, Hoàng thượng lệnh cho tiểu nhân thay người và lão nhân gia ân cần thăm hỏi ngài.” – Ngụy Tiểu Diễm vừa cung kính vừa khách sáo cúi gằm mặt, không dám đối diện với hấn.

Lễ bộ Thị lang đứng cạnh bên hai người, ánh mắt đảo một vòng liền háng giọng bảo Ngụy đại nhân một đường bốn ba vất vả vừa đói vừa mệt, lúc này mới khiến cho Thất vương gia ngừng lại mà dẫn họ đi dùng cơm.

Trong lúc ăn cơm thì ánh mắt Tổng Vĩ vẫn không rời khỏi người Ngụy Tiểu Diễm như hổ đói rình mồi, nếu không phải có Lễ bộ Thị lang ở đây chắc đã túm lấy làm thịt tại chỗ.

Ba người nuốt vội nuốt vàng bữa cơm, Ngụy Tiểu Diễm gọi người chuẩn bị nước ấm rồi tự mình hầu hạ Lễ bộ Thị lang tắm rửa thay y phục. Tầm mắt Tổng Vĩ lúc này mới quét về phía Lễ bộ Thị lang, trông một cái nhưng vẫn không dám nói gì. Người đó là châu báu trong tay Tam ca hấn, dù chỉ là chạm vào nữa cọng lông thì hấn cũng không dám.

Lễ bộ Thị lang lại nhìn thêm lần nữa, đáy mắt hiện lên một tia bồn chồn rồi nghênh ngang cùng Ngụy Tiểu Diễm trở về phòng dưới cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của kẻ kia mà lòng không khỏi dắc ý. Đợi đến khi tắm rửa xong thì mới nói – “Tiểu Diễm, đêm nay người đừng ngủ lại phòng ta, ta sợ có kẻ sẽ làm cho ta tán mạng ở đất Sở Nam này.”

Ngụy Tiểu Diễm cúi đầu – “Dạ!”

Lễ bộ Thị lang ngẫm nghĩ gì đó rồi lại nói – “Có một số việc nếu lòng không muốn thì không cần tự làm khó bản thân cũng không cần phải sợ, có ta làm chỗ dựa cho người.”

“Đa tạ Lý đại nhân.” – Ngụy Tiểu Diễm mỉm cười mà cảm kích vô vàn.

Trên đời này có rất nhiều chuyện không liên quan gì đến việc có muốn hay không. Oan ức thì sao, sợ thì sao? Lúc Hoàng đế hạ chỉ lệnh cho y đến Sở Nam thì y đã có sự chuẩn bị tâm lý rồi.

Sau khi thu xếp cho Lễ bộ Thị lang xong y mới trở về gian phòng cách vách, vừa vào đến nơi đã thấy bản thân rơi vào một vòng tay cứng cáp như sắt thép. Đôi cánh tay siết chặt tường như có thể nghiền nát xương

cốt y, khiến y không thở nổi. Nhưng y không kêu cũng không phản kháng, cứ yên lặng để mặc Tống Vĩ ôm mình. Thân nhiệt và hơi thở của nam nhân ấy vương vít bên người y, trốn cũng không thoát nên chỉ đành mặc kệ.

Chốc lát sau Tống Vĩ mới thả lỏng bớt, thấp giọng bảo – “Hôm nay là ngày thứ bảy trăm chín mươi chín, ta không thể đợi nổi đến ngày thứ tám trăm.”

Ngụy Tiểu Diễm hiểu đây chính là số ngày mà họ chia xa. Con rắn nhỏ đã áp chế sâu trong lòng suốt bảy trăm chín mươi chín ngày lại rục rịch ngóc đầu nơi ***g ngực mang theo cảm giác đốn đau.

Đừng chui ra mà, người mà chui ra thì ta chỉ còn con đường chết. Y nghĩ đến đó thì cố bình ổn hơi thở lẫn nhịp tim của mình, kính cẩn thưa – “Vương gia, đã khuya lắm rồi, mời ngài về phòng nghỉ ngơi đi thôi.”

Tống Vĩ nâng mặt y lên, neho mắt nhìn một cách chăm chú rồi thú thật – “Tiểu Diễm, ta rất nhớ người.”

Trong lòng Ngụy Tiểu Diễm không tránh khỏi tiếng cười khổ, không thể nói với hấn mình cũng vậy mà cũng không biết phải trả lời làm sao. Y có tài đức gì mà có thể khiến Thất vương gia để tâm mãi, cứ như thế sự ngọt ngào và chua xót quện chặt vào nhau thành một mớ hỗn loạn.

Nhưng nhớ đã mấy trăm ngày khiến Tống Vĩ nhịn không được phải ghé môi hôn Ngụy Tiểu Diễm, trong cái gấp gáp lại xen lẫn dịu dàng, cố áp chế dục vọng mãnh liệt của mình, không muốn vừa gặp lại đã dọa người sợ chết khiếp.

Ngụy Tiểu Diễm cứng hết cả người nhưng vẫn không giãy dụa mà để mặc Tống Vĩ hôn mình.

Nụ hôn lúc nhẹ lúc nặng, khi tỏ khi mờ. Dục vọng vốn không dễ gì nén nhịn cộng thêm nỗi ức chế đã nhiều năm nay hóa thành mãnh liệt khiến hơi thở hấn mỗi lúc một thêm nặng nhọc, hai tay cũng bắt đầu vuốt ve thất lựm Ngụy Tiểu Diễm.

Thân thể Ngụy Tiểu Diễm cũng vì thế mà càng thêm cứng đờ, đôi hàng mi run rẩy khép chặt lại.

Được rồi, nếu Thất vương gia đã muốn thân thể này thì cứ cho đi thôi. Có lẽ chờ đến khi ngài ấy thấy rõ tấm thân khiếm khuyết này thì sẽ đâm chán ghét, tiếp đó sẽ buông tay.

Nụ hôn của Tống Vĩ lúc này đã kéo xuống đến cổ Ngụy Tiểu Diễm, chậm rãi mút mát, để lại những vết đỏ tươi tại nơi ấy.

Ngụy Tiểu Diễm thấy hơi đau, làn da so với lúc bình thường cũng trở nên mẩn cảm hơn. Y cảm giác được đầu lưỡi của Tống Vĩ đang lướt trên da thịt mình, một thứ cảm giác ngứa ngáy cũng theo đó trỗi dậy, dù y có cố hết sức để không run rẩy thì vẫn nhịp tim và hơi thở cũng không sao bình thường nổi.

Sự ve vuốt của Tống Vĩ mỗi lúc một dày thêm, y xoa đều khắp cơ thể Ngụy Tiểu Diễm, chỉ hận một nỗi không thể vung tay xé sạch y phục của cả hai.

“Vương gia, đừng như thế.” – Ngụy Tiểu Diễm cố bám lấy một tia lý trí cuối cùng – “Xin để cho tiểu nhân tắm rửa đã rồi mới ... hầu hạ ngài cũng không muộn...”

Hai chữ “hầu hạ” thốt ra như rút cạn hết sức lực của y, dường như y đã buông xuôi theo vận mệnh rồi.

“Có thể chứ?” – Tống Vĩ thấp giọng hỏi lại – “Người cam tâm tình nguyện ư?”

“... Tiểu nhân nào dám nói không.”

Chỉ một câu ngắn ngủi mà như chìm Tống Vĩ vào bể nước lạnh, dục hỏa trong lòng cũng hóa ra lửa giận. Hấn bực tức cắn một cái vào sau gáy Ngụy Tiểu Diễm – “Ngụy Tiểu Diễm, có khi ta rất muốn hận người, hận đến mức muốn làm người đến chết. Người có phải hoàng hoa khuê nữ đâu, cần gì phải làm bộ làm tịch cho ai xem?”

Trong phút chốc Ngụy Tiểu Diễm cảm thấy như mình vừa bị bạt tai một cái, đau đến mức không thể hô hấp. Hóa ra trong mắt Thất vương gia thì y chỉ là đang cố làm bộ làm tịch thôi...

“Ngụy Tiểu Diễm, ta không muốn ép buộc người nhưng ta không còn nhẫn nại nổi đâu.”

Dứt lời liền buông tay tránh sang một bên.

“... Vương gia!” – Ngụy Tiểu Diểu thẳng thốt, đầu óc loạn hết cả lên. Thất vương gia chưa từng nói với y bằng dáng vẻ nghiêm nghị như thế khiến y vô cùng hoảng hốt.

Tống Vĩ quay lưng lại không thèm nói thêm gì nữa.

“Tiểu nhân không có... không có...” – Ngụy Tiểu Diểu không biết vì sao mình lại lo lắng như thế. Y rất muốn thanh minh nhưng lời nói cứ nghẹn lại không thể thốt lên.

Tống Vĩ không đợi y nói xong đã đẩy cửa bỏ đi, không do dự, không lưu luyến, bóng dáng chìm vào màn đêm có vẻ rất lạnh lùng vô tình.

Lần đầu tiên trong đời Ngụy Tiểu Diểu cảm thấy thương tâm. Lời nói của Tống Vĩ như một thanh kiếm bén ngọt đâm thẳng vào ngực rồi lòi cả trái tim y ra. Ngực y đau không thể tả nổi, từ bấy đến nay chưa từng đau đến vậy.

Y không vì tránh được kiếp nạn đêm nay mà nhẹ nhõm, ngược lại chỉ thấy đau xót mãi không dứt. Y ngây ngốc đứng mãi một chỗ, tựa chừng như đã hồn xiêu phách lạc rồi.

Thật lâu sau đó y mới đau khổ tự nói với cánh cửa đã khép lại kia – “Vương gia... ta không phải làm bộ làm tịch gì cả, chỉ là ta không thể thôi...”

Không thể trăm luân, không thể lạc lối, không thể... yêu nam nhân mà ta sớm đã yêu rồi...

Giờ này phút này y không thể không thừa nhận mình đã yêu Tống Vĩ từ rất lâu rồi, chỉ là bản thân y không ngừng tự lừa mình dối người trốn tránh mãi mà thôi.

Y bỗng nhiên không sao hiểu nổi do đâu mà yêu người cũng yêu mình lại trở thành một việc giầy vò lẫn nhau như thế này.

Y bỗng nhiên muốn oán hận vận mệnh của mình, thân phận của mình, sự khiếm khuyết của mình, càng hận bản thân đã để số phận dẫn dắt cuộc đời mình.

Y bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng, mọi thứ từ từ sụp đổ hết. Y muốn lớn tiếng khóc một trận cho thỏa nỗi lòng nhưng rồi sau cùng thói quen nén nhịn vẫn chiến thắng, đến cả sự tuyệt vọng cũng đành chào thua.

Ngụy Nhược Thảo nói y tự làm khổ chính mình, mua dây buộc mình quả không sai chút nào.

Tất cả buồn khổ sầu bi đều hóa thành một nụ cười tự giễu, một tiếng cười vang lên giữa đêm khuya tĩnh mịch khiến tai y đau đến xé ruột xé gan.

Tống Vĩ giận dữ bỏ ra ngoài, hoàn toàn không ngờ mình bực bội nói ra vài câu đã làm cho Ngụy Tiểu Diểu tâm hoảng ý loạn, tình cảm cũng có phần biến hóa.

Hôm nay hẳn vốn không định tha người lên giường, chỉ muốn ôn tồn thân mật với y một chút. Hắn đợi chờ hai năm đằng đẳng, ngờ đâu lại chờ ra mấy chữ “nào dám nói không”.

Rốt cuộc y xem bốn vương là cái thứ gì? Là thổ phỉ ác bá bức hiếp dân lành ư?

Tống Vĩ cảm thấy vô cùng phẫn nộ muốn đè y xuống làm ngay tại chỗ, cóc thêm quan tâm y có cam tâm tình nguyện hay chỉ giả vờ thôi, chỉ muốn làm cho y không còn xuống giường nổi, làm đến mức y chẳng còn nghĩ được cái quái gì nữa, làm cho cái miệng kia chỉ có thể rên rỉ để về sau khỏi nói những câu tức chết người nữa.

Tuy nhiên vẫn phải khen sự nhẫn nại của Thất vương gia thật sự rất giỏi, không vì sự phẫn nộ nhất thời mà cưỡng ép Ngụy Tiểu Diểu. Lúc hắn rời khỏi đó thì vô tình đụng mặt Lễ bộ Thị lang.

“Vương gia!” – dù Lễ bộ Thị lang có là ý trung nhân của Hoàng đế thì trên danh nghĩa vẫn có thân phận thấp hơn hẳn rất nhiều nên y phải hành lễ với hắn.

“Ừ!” – Thất Vương gia sắc mặt không mấy vui vẻ, đối với người kia vẫn hờ hững đi lướt qua.

“Vương gia, hạ quan có một câu muốn nói với ngài. Nếu có gì đắc tội mong Vương gia đại nhân đại lượng bỏ qua.” – Lễ bộ Thị lang lên tiếng.

“Người muốn nói gì?” – Thất Vương gia hơi bức bối dừng bước nhìn lại. Nếu không phải người này tính ra cũng là “chị dâu” của hắn thì hắn căn bản không thèm để tâm đến.

“Dưa hái xanh không ngọt, hoa ngắt vội chóng tàn.”

Tống Vĩ nghe xong thì sắc mặt càng thêm sa sầm, ánh mắt cũng trở nên hung ác hơn.

Sao nào, nghĩ là hắn ức hiếp Ngụy Tiểu Diễm nên thay y đòi lại công bằng ư?

“Hừ!” – hắn vất lại một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi. Nghĩ đến mà thêm giận, nếu hắn mà thật sự muốn cưỡng bức người thì cần gì nhẫn nại nhiều năm thế này chứ.

Hắn không biết mình còn có thể nhẫn nại bao lâu nữa, chỉ e nếu tiếp tục thì bao nhiêu nhẫn nại cũng bị Ngụy Tiểu Diễm bào mòn cho bằng hết. Cứ thế này mãi cũng không phải là cách. Nếu hắn sớm ngày áp đảo người kia thì có lẽ y đã không trở nên như thế. Tội tình gì hắn cứ phải đóng vai chính nhân quân tử thế này, tất cả đều là thứ chó má cả.

Nỗi niềm trùng phùng vui vẻ thế là chẳng mấy chốc mất sạch. Tống Vĩ thầm mắng vài câu trong lòng, dường như Ngụy Tiểu Diễm là do ông trời phái xuống tra tấn hắn, chẳng biết năm nào tháng nào mới thôi đây. Người khác chỉ thấy Ngụy Tiểu Diễm phải chịu uất ức, có ngờ đâu kẻ oan ức nhất phải là hắn kia.

Hắn quay đầu nhìn về gian phòng của Ngụy Tiểu Diễm, chợt nhớ đến mấy câu y vẫn chưa nói được ban nãy thì lại thấy đau lòng. Mấy chữ “làm bộ làm tịch” thật sự là hơi nặng. Nghĩ đến đó thì cơn giận đã tiêu mất bảy tám phần, cuối cùng chỉ còn lại sự chua xót.

Ngẫm xem hắn đường đường là một vương gia thì có loại mỹ nhân nào mà không thể có, có gì cứ phải đâm đầu vào bức tường tên Ngụy Tiểu Diễm. Hắn trăm phương ngàn cách nhường nhịn y, dù có là nữ nhân nào cũng không uất ức bằng hắn. Chớ trách sao Hoàng đế cứ cười hắn là kẻ si tình đến cuồng điên, đến cả hắn còn phải tự cười bản thân mình là kẻ xuẩn ngốc nhất tự cổ chí kim.

Đúng là oan gia mà.

Một đêm trước khi tiến vào Sở Nam này có ba người mang ba tâm tình khác nhau, Ngụy Tiểu Diễm thương tâm, Tống Vĩ phiền não, còn Lễ bộ Thị lang thì lại nhung nhớ Hoàng đế của y.

Đêm nay là một đêm sao trời rực sáng, trăng khuyết một vầng như đang nhếch môi cười, là cười những kẻ phàm phu tục tử như bọn họ sao giữa đêm xuân tươi đẹp lại phải trần trọc chẳng an.

Sáng hôm sau Ngụy Tiểu Diễm đến hầu hạ Lễ bộ Thị lang rửa mặt chải tóc. Ngài ấy bảo y lấy ra một sợi dây buộc cổ áo, nhận lấy rồi lại thắt lên cho y, cười nhạt bảo màu sắc và hoa văn này không phù hợp với ta, người thắt đẹp hơn, còn nói ta mà thắt lên thì trông cứ như một con khỉ ấy.

Ngụy Tiểu Diễm giật mình nhận ra Lễ bộ Thị lang đang giúp mình giấu đi mấy dấu vết ám muội. Từ xưa đến nay lời nói của Lễ bộ Thị lang luôn ý tứ vậy đó, thái độ thì bình thản không làm người ta phải ngại ngùng. Chỉ một người sâu sắc tinh tế như thế mới có thể khiến cho Hoàng đế yêu mãi không thôi.

Y nhớ đến chuyện đêm qua thì chợt cảm thấy dấu vết Thất vương gia để lại trên cổ mình chợt nhói đau, đau từ trong da thịt đau ra.

Lễ bộ Thị lang nhẹ giọng nhận xét – “Ta thấy Sở Nam này chỉ là chốn sơn cùng thủy tận, điều dân đây rầy chẳng có gì hay ho. Chúng ta lưu lại vài hôm lấy lệ rồi mau chóng rời đi thôi.”

Ngụy Tiểu Diễm im lặng một lát rồi lên tiếng, nửa chừng lại thôi – “Lý đại nhân...”

“Có chuyện gì?”

“Có khả năng tiểu nhân phải lưu lại nơi này một thời gian rồi mới có thể rời đi được.”

“Hoàng thượng lệnh cho người lưu lại à?”

“Không phải...”

“Vậy là bản thân người muốn lưu lại?”

Ngụy Tiểu Diễm lần thứ hai im lặng không đáp, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, đi hay không đi, ở lại hay không ở lại, chẳng sao có một đáp án chuẩn xác.

“Tiểu Diễm, người có xác định là mình phải lưu lại không?”

“Tiểu nhân...” – lắc đầu – “Tiểu nhân không biết.”

“Đã vậy thì mấy ngày tới nên suy nghĩ kỹ một chút. Không ai có thể miễn cưỡng người, bản thân người cũng không nên làm khó chính mình.” – Lễ bộ Thị lang vỗ vai y không nói thêm gì.

Thì ra ai cũng nhìn ra được chỉ là tự y làm khó chính mình thôi, còn y thì sao? Ngụy Tiểu Diễm lộ ra một nụ cười khổ, từ trước đến nay y là người vui buồn không lộ, hiện giờ hình như đã dần không thể giấu nổi cảm xúc nữa rồi. Chắc hẳn ai cũng đang nghĩ y là một kẻ không đáng coi trọng phải không.

Y bỗng cảm thấy mình càng lúc càng lạc lối, lạc vào một mê cung của sự nghi hoặc sợ hãi.

Hai người dùng xong điểm tâm thì Tổng Vĩ mới dẫn theo một đội thị vệ xuất hiện, tự mình hộ tống họ vào đất Sở Nam. Đoàn người đi suốt ba ngày mới đến được vương phủ đóng ở thành Sở Nam.

Sở Nam địa hình khép kín, bốn phía đều là đồi núi, cư dân Sở Nam đa số chỉ tập trung ở trong thành, mặc dù vẫn kém nhiều so với Trung Nguyên phồn hoa đô hội ngựa xe dập dìu nhưng nơi này vẫn có ruộng đồng nối tiếp, nhà cửa san sát nhau, tiếng gà chó vắng vắng đâu đây, cảnh vật hai bên đường lộ vẻ xuân sắc.

Tổng Vĩ đưa họ qua khỏi cửa thành tiến vào trong, cửa hàng kề sát nhau, người buôn bán tới lui rộn ràng không dứt, đâu đâu cũng là cảnh náo nhiệt phồn vinh.

Dân chúng nhìn thấy Tổng Vĩ chẳng ai quỳ lạy, chỉ nhiệt tình cung kính chào hỏi – “Chào Vương gia!”, “Vương gia vạn phúc.” – những giọng nói ấy tràn ngập vui vẻ, tràn ngập tôn sùng yêu kính.

Lễ bộ Thị lang thấy thế thì lấy làm thú vị. Cư dân Sở Nam không tuân theo lễ giáo đầy đủ như Trung Nguyên, mỗi một người đều mang đậm phong cách thổ phồn, nam thô lỗ nữ dữ dằn, dân tình có vẻ ngạo mạn vô lễ.

“Haha, Tiểu Diễm, người mau nhìn xem, quả là một nữ nhân mạnh mẽ, dám giữa đường giữa xá đuổi đánh nam nhân.” – Lễ bộ Thị lang bật cười.

Ngụy Tiểu Diễm cũng không nhịn được phải mỉm cười cùng ngài ấy ngấm phở xá.

Sở Nam bây giờ hoàn toàn khác xa so với khi xưa. Đất đai đã được khai khẩn, giao thương tấp nập, mọi người so với quá khứ đã khá nhiều lắm. Trong ký ức của y thì người Sở Nam ngày ấy chẳng mấy khi vui vẻ bởi cuộc sống đói nghèo cứ quẩn lấy họ, bản cùng sinh đạo tặc, ác bá hoành hành, mặt mày nếu không phải ủ dột thì là tang thương. Hôm nay trông thì thấy dân chúng được an ổn làm ăn, phố xá đông đúc nhộn nhịp, tất cả đều có quy củ trật tự, còn đâu cảnh cảnh cỗi tiêu điều, trộm cướp đầy đường nữa.

Đây là quê hương nơi y sinh ra, nhìn thấy những thay đổi này khiến y nảy sinh cảm giác vui vẻ kiêu ngạo, là vì cảm nhận được sự anh hùng của vùng đất này mà kiêu ngạo.

Ánh mắt y chợt đánh về phía Tổng Vĩ đang cưỡi ngựa phía trước xe. Về mặt của hắn vẫn nghiêm nghị như cũ, dù ai vẫn an cũng không thêm đáp trả nhưng lại toát ra vẻ uy phong凛冽, hào quang tỏa ra tứ phía.

“Thất vương gia oai phong đến mức người nhìn không chớp mắt rồi à?” – Lễ bộ Thị lang trêu y.

“Đại nhân lại nói đùa rồi.” – Ngụy Tiểu Diễm vội vàng thu tầm mắt về, cố thanh minh – “Tiểu nhân chỉ đang nhìn cảnh vật và người dân bên đường thôi.”

“À, trên đời này có rất nhiều chuyện trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường đây. Vẫn bảo ngoài cuộc tính tảo trong cuộc u mê mà.”

“Giống như việc của ngài và bộ hạ ư?” – Ngụy Tiểu Diễm nói xong mới phát hiện mình vừa thất thố.

“Có lẽ là thế.” – Lễ bộ Thị lang nhún vai không tỏ vẻ gì đang phạt ý. Y không hề thấy câu nói này có gì mạo phạm mình hay sai chỗ nào – “Chuyện của ta và bộ hạ có thể người nhìn thấu hơn ta. Đến bây giờ ta vẫn chưa thể hiểu nổi vì sao người lại phải ra rời kinh.”

“Bệ hạ có dụng tâm của bệ hạ, đại nhân không cần lo lắng.”

“Ta không lo, mặc cho hần có dụng ý gì thì thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng trôi. Nhưng bản thân người đã nghĩ ra là nên đi hay ở chưa?”

Ngụy Tiểu Diễm ngẫm nghĩ một lát rồi lại hỏi – “Lý đại nhân, ngài nghĩ tiểu nhân nên đi hay ở?”

Lễ bộ Thị lang lười nhác đưa tay đỡ trán, thản nhiên đáp – “Phật gia có câu muôn cội duy chỉ là thức, ba cội duy chỉ là tâm, nói như thế là dù có thế nào cũng chỉ tùy ở tâm của chính mình mà thôi.”

[8: Đây là một triết lý Phật giáo, “Muôn pháp duy chỉ là thức, ba cội duy chỉ là tâm” là một chân lý, một sự thật được nói nhiều trong tông Duy thức, diễn giải ra là: Chúng sanh có thấp kém đến đâu cũng ở trong Tâm đó. Chư Phật có cao tới đâu cũng ở trong Tâm đó. Ba cội có rộng đến đâu cũng ở trong Tâm đó. Đây là nghĩa “Tâm, Phật, và chúng sanh. Cả ba không sai khác”. Ba cội chỉ là Một Tâm. Tâm ấy tất cả chúng sanh đều có. Và Tâm ấy chính là Phật.]

Ngụy Tiểu Diễm lần thứ hai rơi vào trầm mặc.

Tiếng vó ngựa bên ngoài át hết tất cả những tạp âm khác, như lẫn vào lòng y, giống như lời nói của Lễ bộ Thị lang, tất thảy đều là tùy thuộc vào chính mình.

Thế gian rộng đến đâu cũng chỉ ở trong tâm của mình.

Sở Nam vương phủ của Tống Vĩ không phải mới xây dựng mà là tu sửa lại từ phủ của Sở Nam vương tiền nhiệm. Hần không huy động nhân công rầm rộ dù triều đình cho phép hần được tự do điều động quân dân.

Đại Thiệu từ ngày lập quốc đến nay đã mấy trăm năm, trước sau trải qua ba đời Sở Nam vương. Người đầu tiên là huynh đệ của vị hoàng đế thứ bảy. Ông ta dẫn binh chinh phục thu nơi này vào bản đồ Đại Thiệu nên hoàng đế cắt đất ban thưởng làm phong ấp. Đến khi hoàng đế bệnh tình nguy kịch thì ông ta xua binh mưu đồ tạo phản, đáng tiếc đoạt vị thất bại bị giam vào thiên lao đến chết.

Người thứ hai là một vị đại tướng quân chiến công hiển hách vào đời hoàng đế thứ mười hai, tính ra là phiên vương khác họ. Chỉ tiếc ông ta đương chức không được hai mươi năm đã thông đồng phản quốc nên bị tru di cửu tộc.

Bởi vì đã có huông hai Sở Nam vương phạm tội đại nghịch bắt đạo nên từ đó về sau các đời hoàng đế đều kiêng kỵ không sắc phong chức vị này, chỉ phái binh trấn thủ, biến nơi này thành vùng đất lưu đầy phạm nhân, mặc kệ cho họ tự sinh tự diệt. Cho đến khi Tống Vĩ tự thỉnh cầu thì vị hoàng đế thứ mười tám là Đức Trị mới phá vỡ quy tắc, phong hần trở thành Sở Nam vương thứ ba.

Sở Nam vương phủ trải qua hai lần tu bổ đã trở nên rộng lớn, đình đài lầu các mái ngói đỏ tươi, chạm trổ tráng lệ, dù không còn mới nhưng cũng đủ để nhìn ra Sở Nam vương trước kia xa xỉ đến mức nào. Có lời đồn ông ta ngày đêm tiệc tùng, nuôi hằng hà sa số cơ thiếp luyện đồng trong nhà, đối với dân chúng lại sưu cao thuế nặng, dân chúng chưa loạn đã thông đồng với địch bán nước, sai càng thêm sai.

Năm đó triều đình cho người tra xét phát hiện kim ngân tài bảo ngang với mức thuế nộp về quốc khố suốt ba năm, rượu ngon đủ ngập một thành trì, dầu thắp mười năm dùng không hết.

Lại nói Tống Vĩ thu xếp một viện tử lớn cho Lễ bộ Thị lang, đặc biệt dặn dò cả đám người hầu hạ chu đáo, không cho Ngụy Tiểu Diễm động tay vào việc gì.

Hần lại thu xếp một biệt uyển để Ngụy Tiểu Diễm ở một mình. Biệt uyển này ở gần với viện của hần, tiện để đến đêm có thể trèo tường mà sang. Tuy rằng hần rất muốn cả hai cùng ở một viện, thực hiện nguyện ước mỗi ngày cùng vào cùng ra, đến đêm thì đồng sàng cộng chẩm.

Thế mà Ngụy Tiểu Diễm vẫn kiên trì ở cùng một nơi với Lễ bộ Thị lang, lấy cớ cả hai đều là thần tử do Hoàng đế phái đến, không cần xa hoa như thế, để người khác biết sẽ có thị phi. Thất vương gia chỉ còn biết hung hăng liếc nhìn Lễ bộ Thị lang.

Tống Vĩ hững hờ bảo Ngụy Tiểu Diễm – “Người có thể đi tùy ý trong vương phủ.”

Nhưng Ngự Tiểu Diểu lại cả ngày theo sát Lễ bộ Thị lang ra ngoài thị sát dân tình, sớm đi tối về, về rồi chỉ ở riết trong viện của họ, có khi theo hầu Lễ bộ Thị lang tản bộ trong hoa viên, chưa từng chủ động đặt chân đến nơi nào khác.

Tổng Vĩ mấy hôm đầu còn theo bọn họ đi đó đi đây, ngoài mặt thì bảo là tự mình dẫn hai người đi tuần tra nhưng ánh mắt trước sau chỉ dán sát lên người Ngự Tiểu Diểu. Kẻ nào biết nhìn thì đều thấy rõ đó là ánh mắt chứa chan nhiệt tình không buồn che giấu, cứ như hổ đói rình mồi vậy.

Chỉ có mỗi mình Ngự Tiểu Diểu là tảng lờ như không, từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ lạnh nhạt nên chẳng ai biết y đang sợ hay lo nữa.

Còn Lễ bộ Thị lang thì lại tự thấy mình không đứng trở thành người bảo vệ Ngự Tiểu Diểu không bị Thất vương gia ăn sống nuốt tươi.

Thân làm Sở Nam vương phải cai trị cả một vùng đất to lớn, khi thám tử báo về tin Chi Phương mượn binh của Đại Việt mưu đồ quấy nhiễu biên cảnh Đại Thiệu hoặc xua binh tấn công Đồ La thì hẳn không thể không lấy quốc sự làm trọng mà ngừng việc theo đuôi, mắt thấy Lễ bộ Thị lang xách theo Ngự Tiểu Diểu cùng lên lên xuống xuống xe, cùng ra ra vào vào cửa viện mà nghiêng răng kèn kẹt.

Thất vương gia ban ngày đã không thấy người, ban đêm cũng không thể treo tường vào thăm hỏi thì cảm thù Lễ bộ Thị lang không để đâu cho hết, chỉ hận một nỗi không thể đóng gói người này tống về kinh thành ngay tức thì.

Đức ngài Thị lang thì lại trưng ra vẻ mặt vô tội kiểu ta đây cũng đâu có muốn làm kẻ chia uyên rẽ thúy đâu.

Lý Tùng Thanh tuy rằng tính tình lười nhác nhưng vì vai mang cái danh Khâm sai Ngự sử nên vẫn phải đến tuần tra quân doanh, sau lại lắc la lắc lự đi thị sát tình hình dân chúng.

Sở Nam dưới sự cai trị của Thất vương gia ngày một thay đổi. Cuộc sống của dân chúng muôn phần yên ổn đâu ra đấy, người làm nông kẻ buôn bán hoặc nhập ngũ, dù không phải giàu có nhưng đa số đã thoát cảnh bần cùng. Quân binh nay đã phát triển lên đến hơn hai mươi vạn, binh hùng tướng mạnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra trận thể hiện khí thế.

Bọn họ ở Sở Nam khoảng chừng mười ngày thì Lễ bộ Thị lang đã muốn rời đi. Sở Nam là chốn thâm sơn cùng cốc, dù cảnh sắc có hùng vĩ tráng lệ đến mấy thì nhìn mãi cũng chán, càng khiến y thêm nhớ tình nhân hoàng đế của mình. Thế là y dự tính hai hôm nữa sẽ chuyển sang Phó Hà, đến thăm gia đình lão Tam vài ngày rồi sẽ quay lại kinh thành, không du ngoạn gì nữa.

Hôm nay Lễ bộ Thị lang đi dạo mãi cũng buồn, đi mệt bèn dừng lại bên đường uống ngụm trà rồi bâng quơ nói một câu – “Sở Nam này tự mình cai quản, dân chúng trong mắt không có thiên tử, chỉ có Sở Nam vương, nhìn qua rất giống một tiểu quốc. Tiểu Diểu, người nói xem có đúng như vậy không?”

“Tiểu nhân không dám tùy tiện bình luận.” – Ngự Tiểu Diểu cẩn thận đáp lại.

“Vậy người còn thân nhân nào sinh sống ở đây không?” – hai người tán gẫu một hồi thì Lễ bộ Thị lang thuận miệng hỏi tiếp.

“Tất cả đều đã mất rồi. Nơi này đã không còn bất kỳ ai nhận ra tiểu nhân nữa.” – Ngự Tiểu Diểu trong mắt không nén nổi một ánh buồn thương.

Lúc còn nhỏ y sinh sống ở một thôn xóm vùng sơn cốc cách thành Sở Nam khoảng hai mươi dặm, sau bị thổ phỉ cướp bóc, những người sống sót cũng ly tán nên thôn xóm hoang phế, không còn ai ở đó cả. Y mơ hồ nhớ đến những người bạn lúc nhỏ, có nam hài tên Đại Cầu là con trai một gia đình chuyên nghề săn bắn nên thân thể cường tráng hơn cả, vì thế mà thành đại ca của cả đám, vui thì dẫn tất cả cùng chơi, buồn thì lại ăn hiếp những đứa còn lại.

Đại Cầu đặc biệt thích bắt nạt y, thích bóp nắn mặt y. Trẻ con thì đâu biết phân biệt nặng nhẹ, có khi nắn đến méo mó. Đại Cầu nói ai bảo mặt mi mềm quá nên mới nắn nhẹ đã thành như thế, không phải do ta nặng tay. Nhưng cũng chính Đại Cầu thỉnh thoảng sẽ mang bánh mẹ hắn làm, mang hoa quả cha hắn hái

được cho y ăn, bá vai bá cổ y đi đào trứng chim, gom lá khô nhóm lửa rồi vùi trứng chim vào đồng lửa, lửa tàn thì trứng cũng chín, cả đám chia nhau ăn. Đại Cáo bảo vì y gầy nhất nên phần y hai quả.

Y nhớ hương vị trứng chim nướng ngọt vô cùng, ăn một miếng lại muốn thêm, đối với bọn trẻ con khi đó xem như đã là mỹ vị. Người lớn trong thôn cũng mặc kệ cho chúng đào, bảo rằng để bổ sung thêm dinh dưỡng cũng tốt. Tuy vậy bà ngoại y vốn là người niệm Phật thì không thích y đi đào trứng chim. Bà bảo đây là sát sinh nhưng cũng không cấm ngặt lắm. Dù sao thì gia cảnh khôn khó thiếu ăn nên y mới gầy đét không có chút thịt nào, bà nhìn mà thấy thương tâm.

Ngụy Tiểu Diểu vừa hầu trà Lễ bộ Thị lang vừa nhớ lại chuyện xưa, cũng không có vẻ gì là quá bi ai cả. Thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, hướng hồ chỉ năm đó y còn quá nhỏ nên có nhiều chuyện đã quên sạch rồi. Đôi khi có nhớ lại chỉ cảm thấy như đây là chuyện của người khác, chỉ sót lại một chút chua xót mà thôi.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ vì sao Thất Vương gia lại đến đây. Tiểu Diểu, ngươi có biết không?” – Lễ bộ Thị lang làm như vô tình hỏi lại. Người này chắc là ăn no sinh chán nên mới tìm việc mà tra hỏi đây.

“Tiểu nhân quả thật không biết.” – Ngụy Tiểu Diểu trả lời một cách hết sức đúng mực.

Dù có biết cũng sẽ nói không biết, đây chính là cách mà y đúc kết được sau nhiều năm. Người ở gần Hoàng đế mà miệng càng lớn thì càng dễ chết, những gì có thể nói, những gì không nên nói cần phải biết phân biệt cho rõ ràng, nếu không thì sẽ hiểu ngay thế nào “họa từ miệng mà ra”.

Lễ bộ Thị lang chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi chớp mắt nói ra một câu – “Nói không chừng Thất Vương gia là muốn biến Sở Nam thành sinh lễ tặng cho ngươi.”

Lời này quả thật khiến cho người khác phải sợ hãi không ngớt, trầm ổn như Ngụy Tiểu Diểu mà còn không tránh khỏi hãi hùng – “Lý đại nhân?”

Đây chính là lời mà y không muốn nghe nhất. Nếu chiếu theo đó thì khác nào bảo y là kẻ yêu ma hoặc chủ, đủ để y đáng chết vạn lần.

Lễ bộ Thị lang thấy mặt mũi y trắng bệch thì vội vàng bảo đó chỉ là suy đoán của ngài, y đừng tưởng là thật sau đó nói lảng sang chuyện đi Phó Hà và hỏi ý kiến y – “Ngươi nghĩ thế nào?”

Ngụy Tiểu Diểu do dự không biết nên đáp thế nào, nét mặt lộ ra vẻ bàng hoàng...

Lễ bộ Thị lang thấy thế nên dù là người luôn lười quản việc thiên hạ vẫn không kiềm được phải khuyên một câu – “Tiểu Diểu, ngươi là một người đáng để kẻ khác phải kính trọng, không nên nghĩ rằng mình là kẻ hèn mọn.”

Ngụy Tiểu Diểu bực bực tâm tư với một vẻ thản nhiên hiếm có, nhưng trên gương mặt thanh tú lại nổi lên một ý cười đau khổ – “Tiểu nhân là một nô tài sao có thể không hèn mọn chứ? Hơn nữa, tiểu nhân chỉ là một yem nô, dù có được hưởng vinh hoa phú quý hay thậm chí là nắm quyền lực trong tay thì đã sao, sau cùng vẫn chỉ là một kẻ thân thể khiếm khuyết mà thôi.”

Lễ bộ Thị lang nghe y nói thế cũng không nhiều lời nữa, bởi có nói cũng vô ích. Quan niệm về thứ tự tôn ti đã là thâm căn cố đế thì chẳng dễ gì đổi thay trong một sớm một chiều. Thứ mà Ngụy Tiểu Diểu mất đi không chỉ là một phần thân thể mà có lẽ còn có cả một mảnh linh hồn. Y là khiếm khuyết cả thể xác lẫn tinh thần. Có lẽ Ngụy Tiểu Diểu lưu lại Sở Nam thì tốt hơn. Bỗng nhiên Lễ bộ Thị lang cảm thấy mình có thể lý giải được phần nào phiền não của Thất Vương gia. Mang lòng thích một người như thế này thì chẳng đường của họ còn gian nan lắm.

Ngụy Tiểu Diểu mặc dù tự ti thân phận mình hèn mọn nhưng lại ghi khắc lời của Lễ bộ Thị lang vào lòng, không khỏi cảm tạ ngài ấy đã chân thành nói như thế, cảm tạ ngài chưa bao giờ khinh thường mình.

Thật ra y không hiểu thế nào là tự xem nhẹ chính mình, nhưng hai chữ “nô tài” đã ăn sâu vào cốt tủy y, nhớ cách nào cũng không xong, tận đáy lòng luôn có một giọng nói vang vọng rằng:

Ngươi là một tên nô tài mà dám đứng ngang với Vương gia ư? Ngươi chết thì thôi đi, còn làm hại đến phúc trạch của Vương gia nữa.

Nên chọn lựa ra đi hay ở lại? Thăng thần mà nói thì ngoài mặc cảm tự ti thân phận thì trong lòng y còn có một nỗi sợ hãi.

Thứ không chiếm được luôn là thứ tốt nhất. Y ở kinh thành đã mắt thấy tai nghe quá nhiều việc nhà giàu đối xử thế nào với những danh kỹ. Chỉ cầu xuân tiêu một khắc không cầu hạnh phúc dài lâu. Sau khi đã thỏa mãn dục vọng bèn ruồng rẫy, nhẹ thì đánh chửi, nặng thì mua bán trao tay hoặc ném trở lại thanh lâu, một đoạn tình cũng chỉ bạc như vôi khiến cho người ta phải rét lạnh tâm can.

Y sợ rằng đến khi Thất vương gia thật sự có được mình thì cũng sẽ như thế. Rồi sẽ có một ngày ngài đối với y chỉ như vứt đi một chiếc giày cũ.

Y biết đến lúc đó mình sẽ sống không bằng chết, cũng chưa biết chừng sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì nữa...

“Ngụy Tiểu Diểu, một ngày nào đó kết cục của người so với bọn ta sẽ càng bi thảm hơn, người sẽ không được chết tử tế.”

Giọng nói ai oán vọng về khiến y hoang mang tự hỏi chẳng lẽ cả đời mình sẽ bị những lời nói thế này trói chặt không buông ư?

“Ngụy Tiểu Diểu, đời này kiếp này chấp niệm của ta đối với người dẫn đến chết cũng không thôi.”

Một giọng nói trầm ấm khác lại vang lên, liệu y có thể tin tưởng những lời này không, có thể dựa vào đó mà tìm lại tôn nghiêm của chính mình không? Y như bị vây chặt giữa vòng xoáy mâu thuẫn của hai câu nói ấy, giãy dụa không ngừng, rồi chợt bình tĩnh.

Nếu đã không dám hy vọng xa vời cả một đời thì chỉ cầu một đêm ơn trạch hân là không quá phận.

Vương gia, ta nguyện rằng cái gọi là một đêm ơn trạch này sẽ chặt đứt chấp niệm của ngài, mà ta cả một đời này cũng sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

—o0o—

7. Chương 6

Ngày ấy sau khi quay lại vương phủ thì Lễ bộ Thị lang phái người bẩm báo với Thất vương gia là họ chuẩn bị rời đi. Tổng Vĩ nghe xong liền lạnh mặt vứt lại hết những quan viên đang nghị sự ở thư phòng để chạy đi, hại mọi người ai nấy nhìn nhau không hiểu.

“Vương gia xảy ra chuyện gì vậy?” – Từ tướng quân lên tiếng trước tiên.

“Có lẽ là việc liên quan đến Ngụy đại nhân.” – Hà giáo úy sờ cằm tỏ ra am hiểu.

“Lễ bộ Thị lang rời đi thì Ngụy đại nhân cũng phải đi theo, Vương gia sao có thể không hốt hoảng.” – Hoàng sư gia khẽ phẩy quạt.

“Thì ra là thế, khó trách mà ngài ấy nhanh chân đến vậy.” – đến đây thì Từ tướng quân đã hiểu ra.

Trong bốn người chỉ có mỗi Dương tướng quân là không tán thành – “Chỉ là một tên yêm thần, sao Vương gia lại để tâm nhiều như thế?”

Ba người kia không hện mà cùng quay lại vất cho gã một ánh nhìn khinh thường. Vương gia đối với Ngụy Tiểu Diểu như thế nào hiện giờ đến cả chó giữ phủ còn biết, chả lẽ mắt người chỉ nhìn thấy mỗi đầu của quân địch à?

“Sao các người nhìn ta như thế?”

“Tướng quân, cho phép hạ quan nhắc nhở ngài một câu, ngàn vạn lần đừng có nói xấu Ngụy đại nhân trước mặt Vương gia.” – Hoàng sư gia đập nhẹ cây quạt lên vai gã – “Nói không chừng chẳng bao lâu nữa chúng ta phải gọi người ấy là Vương phi đấy.”

“Bớt nói nhảm đi, một tên hoạn quan sao có thể trở thành Vương phi được?”

“Người còn nói nữa?!!”

“Câm miệng ngay cho ta!”

“Ta có nói gì sai đâu. Ngụy Tiểu Diễm chỉ là một tên thái giám không có... Á... các người mau thả ta ra... ta không nói hấn là yêm thì... này này...”

“Yêm yêm yêm cái đầu người, người mà còn dám nói nữa coi chừng bọn này thiên người đấy, để người cũng không có cái ấy luôn.” – Từ, Hà, Hoàng ba người sáu tay vội vàng bịt mồm gã, hận không thể lấy kim khâu lại luôn cho khỏi nói bậy nói bạ nữa

Nói ai cũng được, chỉ riêng Ngụy Đại tổng quản là không được. Thất vương gia vì người đó mà rời kinh đi xa, cũng có thể vì người đó mà làm cho nghiêng trời lệch đất, một tên tướng quân nho nhỏ như người mà cũng dám ăn nói như thế à? Nếu để Vương gia nghe được thì chết chắc rồi.

Mọi người trong bụng ai cũng biết Sở Nam này là sinh lễ mà chủ tử mình vất vả chuẩn bị. Một hoạn quan thì sao, chỉ cần Vương gia thích thì dù có là đầu heo bọn họ cũng không có tư cách xen vào.

Thất vương gia có thể làm một minh chủ, cũng có thể trở thành một bạo quân, tất cả tùy thuộc vào ngài ấy muốn thế nào thôi.

Mà Ngụy Tiểu Diễm thì không phải đầu heo, ngược lại còn là người hiền lành sáng suốt, dù là hoàng đế hay thường dân bá tánh cũng chỉ hết lời khen ngợi chẳng có điều tiếng gì, ngoại trừ là một thái giám và không thể sinh con thì quả thật đúng là một Vương phi tốt có thể phò tá Vương gia cả đời anh minh thần võ.

Thất vương gia oai hùng uy nghiêm, Ngụy Tiểu Diễm tao nhã thanh lịch, một cương một nhu, một văn một võ, mới trông có vẻ trống đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng khi đứng bên cạnh nhau lại thành ra hòa hợp, văn võ lưỡng toàn.

Bọn họ vốn dĩ không bài xích chuyện nam nhân yêu nhau, xem như là chuyện bình thường, một thời đại nam phong cũng do đó mà bắt đầu thịnh hành. Xin chớ trách sử quan lo lắng đến bạc đầu, lớn gan biện luận: “Cả triều đều đoạn tụ, ngày mất nước nào còn xa.”

Mặc xác là đoạn tụ hay mất nước thì phong trào chẳng mấy chốc mà thịnh hành, đương nhiên vẫn có những người ra mặt phản đối, tỷ như tên đầu đất Dương tướng quân.

“Các người thật sự không ngại chuyện Vương phi của chúng ta là.... nam nhân?”

“Câm miệng ngay!”

“Chả lẽ các người không muốn nhìn thấy tiểu thế tử ư?”

“Đã bảo người câm miệng mà!”

“Ta vẫn cho rằng Vương gia không nên đối với một yêm... này này này...”

“Lột quần hấn xuống thiên bà nó đi.”

“Khốn kiếp! Các người dám hấn... cứu mạng với...”

Khác hẳn với cảnh huyên náo ở thư phòng, bên mé viện của Lễ bộ Thị lang lại có vẻ yên ắng hơn.

Lễ bộ Thị lang trở về vương phủ rồi chỉ nằm dài trên tháp ngủ trưa, Ngụy Tiểu Diễm ngồi một bên im lặng đọc sách, mắt nhìn chữ mà trong đầu chỉ nghĩ chuyện đầu đầu.

Chuyện đầu đầu nào có thể là gì khác ngoại trừ Thất vương gia chứ. Tâm tư biến chuyển không ngừng, lúc thế này lúc thế khác chẳng có gì rõ ràng cả.

Đang nghĩ đến người nọ thì người nọ đã xông thẳng vào không cần thông báo, túm được y liền hỏi ngay – “Thế người có đi không hay ở lại?”

Ngụy Tiểu Diễm hoảng hốt vội ngăn hấn lại – “Vương gia xin nhỏ tiếng một chút, Lý đại nhân còn đang ngủ.”

“Ta hỏi người đi hay ở lại?” – Tống Vĩ vẫn không buồn nhỏ tiếng, mặc xác người kia đang ngủ hay không ngủ.

“Tiểu Diễm, là ai vậy?” – Lễ bộ Thị lang mơ màng hỏi.

“Lý đại nhân...”

Tổng Vĩ đã chịu đựng con kỳ đà Lý Tùng Thanh đủ rồi nên chỉ một mực giữ chặt tay Ngụy Tiểu Diễm, không cho y có cơ hội trốn về bên cạnh chỗ dựa là đức ngài Thị lang nữa, hai mắt sáng quắc lên nhìn y.

“Tiểu Diễm, Vương gia hỏi thì người cứ trả lời đi, không cần bận tâm đến ta.” – nói rồi liền ngồi dậy ngáp một cái.

Tổng Vĩ vẫn không chớp mắt, chỉ nhìn y chăm chăm.

Ngụy Tiểu Diễm trầm ngâm một chập rồi hạ quyết tâm – “Vương gia, đêm nay tiểu nhân có thể đến viện của ngài thưa chuyện không?”

Tổng Vĩ hơi sững sốt, sau đó trả lời – “Đương nhiên là có thể.”

“Vậy thỉnh Vương gia đêm nay chờ tiểu nhân.”

“Được.”

Việc này có phải gọi là tiên hạ thủ vi cường không? Ngay cả Lễ bộ Thị lang cũng bất ngờ, hai mắt bình thường vẫn nhập nhèm nay phải mở lớn. Y sớm đã biết Ngụy Tiểu Diễm lúc thường thì ôn hòa nhã nhặn nhưng thật chất không phải dạng nhu nhược đơn giản, chỉ có điều y không nghĩ Ngụy Tiểu Diễm còn có thể ra một chiêu hồi mã thương thế này.

Đội Tổng Vĩ đi rồi thì Lễ bộ Thị lang mới lên tiếng nổi – “Tiểu Diễm, đừng bảo người dự định hiến thân nhé.”

“Dù tiểu nhân có hiến thân thì cũng muốn Vương gia không chê bai mình.”

Lễ bộ Thị lang không ngờ Ngụy Tiểu Diễm lại thẳng thắn thừa nhận nên hơi giật mình – “Hắn mừng còn không kịp nữa là, sao lại chê bai người.”

Phải thế không? Ngụy Tiểu Diễm cười nhạt nghĩ thầm chỉ mong là thế.

“Ta nói với người này, trước khi làm chuyện đó nhớ bảo Vương gia chuẩn bị cho người kỹ càng đã, kéo không sẽ đau lắm.” – Lễ bộ Thị lang chẳng thềm ngưỡng ngừng mà lôi kéo người nói xem chuyện long dương cần chú ý những gì, thẳng thắn truyền đạt hết kinh nghiệm của mình. Dù sao những khi y và Hoàng đế vui vẻ bên nhau thì Ngụy Tiểu Diễm luôn ở sát bên, nghe và thấy cũng không ít rồi, còn gì không thể nói đâu.

Hãy dè, nhàn rồi chính là nhàn rồi, so với nghe chuyện của dân chúng thì nghe chuyện này vẫn thú vị hơn. Huống hồ chỉ y nhìn ra được tuy Ngụy Tiểu Diễm cố tránh né nhưng trong lòng đã thích Thất vương gia rồi, chẳng những thế mà còn rất rất thích nữa. Thỉnh thoảng trong mắt Ngụy Tiểu Diễm lại ánh lên thứ tình yêu sâu đậm đến chết người, chẳng kém gì Thất vương gia cả.

Nếu hai người đã có tình cảm với nhau thì sao không mau mau đưa vào động phòng để chuyện tốt được thành, mắc mớ gì cứ phải lôi qua kéo lại khiến những người đứng ngoài như y cảm thấy thật chẳng thể hiểu nổi.

Thật ra mấy việc này chỉ e Ngụy Tiểu Diễm còn hiểu biết hơn Lễ bộ Thị lang nhiều. Năm đó lúc Hoàng đế với Lễ bộ Thị lang đến Thính Hạ lâu lần đầu tiên thì y đã hỏi ngài có cần áp dụng quy củ của hậu cung hay không.

Trước lúc nam sủng hầu hạ hoàng đế cần cạo sạch lông trên người, sau đó tẩy rửa thật sạch sẽ mặt phía sau, cuối cùng dùng ngọc cụ khuếch trương huyết mạch sẵn sàng, thậm chí lúc hầu hạ cần dùng tư thế nào, phải lấy lòng thế nào đều có quy củ cả.

Nhưng Hoàng đế nói toàn bộ miễn hết mà trực tiếp chạy đến chỗ Lễ bộ Thị lang, ngay cả những việc tẩy rửa sau đây đều tự mình làm lấy, chẳng cho phép bất kỳ kẻ dưới nào nhúng tay vào.

Nay chính mình nên áp dụng quy củ hay có thể được giống như Lý đại nhân? Ngụy Tiểu Diễm nghĩ đến đó thì trong lòng chợt thấy đắng nghét. Y chỉ là một tên hoạn quan, sao dám đòi hỏi ngang hàng với người trong lòng của Hoàng đế bệ hạ chứ.

“Sau khi xong việc nhớ nhắc Vương gia giúp người làm sạch mặt sau, bằng không sẽ óm mắt.” – Lý đại nhân vẫn còn thao thao bất tuyệt, xem y như đệ đệ nhà mình mà chỉ bảo.

Ngụy Tiểu Diễm im lặng lắng nghe, không hề cảm thấy mất mặt hay mất hứng gì, hiền lành đến mức Lý Tùng Thanh phải cảm thán chắc kiếp trước lão Thất nhà họ Tống tu hành cẩn thận lắm nên kiếp này mới gặp được một người thế này.

Bỗng nhiên y nhớ đến một câu cũ rích trong mấy quyển tiểu thuyết diễm tình, cái gì mà chỉ nguyện lòng quân tựa lòng ta, đừng phụ ý tình tương tư, rồi cái gì mà chỉ cầu được mãi mãi, hết mực tốt đẹp.

Lý Tùng Thanh tận đáy lòng thật sự mong mỗi hai người tâm ý tương thông, thiên trường địa cửu.

Thế gian lại thêm một việc vui, đáng mừng đáng mừng.

Tống Vĩ dùng cơm chiều và tắm rửa sạch sẽ xong liền ngoan ngoãn ngồi trong viện chờ người đến, còn sai kẻ dưới chuẩn bị một bình rượu và hai cái chén.

Lòng hần vừa mong ngóng vừa hưng phấn, nhưng những xúc cảm đó không biểu lộ trên mặt mà chỉ thấy mỗi hai mắt lấp lánh sáng thôi.

Tối nay trăng tròn viên mãn, ánh trăng mờ mờ mang trải dài như tưới nước lên mặt đất, dưới trăng sáng hoa xuân đua nhau hé mình, đúng là một cảnh sum vầy ấm cúng.

Chừng đến khi trăng khuất một nửa thì Ngụy Tiểu Diễm đập lên ánh trăng mà đến, vừa vào phòng đã cung kính hành lễ – “Tiểu nhân để Vương gia đợi lâu, mong Vương gia thứ lỗi.”

Y không mặc quan phục mà chỉ khoác một thân thường phục thanh nhã, cùng một động tác quen thuộc mà lại có cảm giác khoáng đạt tự nhiên không giống với lúc thường. Kẻ có diện mạo tuấn tú ôn nhuận như ngọc này từ nhỏ đã lăn lộn trong chốn quan trường hậu cung mà lại không vướng phải thói hư tật xấu của bọn quan lại.

Tống Vĩ thấy tóc y vẫn còn hơi ẩm nên chưa búi lên mà chỉ tùy ý dùng dây buộc lại phía sau, gò má trắng trẻo mềm mại, trên người thoang thoảng hương mai thanh nhã thì chợt hiểu y cũng đã tắm rửa rồi mới đến đây. Nghĩ đến đó thì tim hần lại dồn dập, hai mắt càng sáng hơn, thân dưới cũng nổi lên cảm giác khô nóng. Hần nhìn thấy dáng vẻ Ngụy Tiểu Diễm thế này thì chẳng những tim đập thành thịch mà dục vọng cũng trở dậy.

“Ngồi đi!”

“Dạ!”

“Là Nữ Nhi Hồng hai mươi bốn năm.” – Tống Vĩ rót đầy chén và đẩy về phía y.

“Tạ Vương gia ban thưởng rượu.” – Ngụy Tiểu Diễm vâng lời nâng chén lên, không phản kháng khước từ gì cả. Đêm nay hiển nhiên không phù hợp để nói những lời trái với lòng mình.

Nữ Nhi Hồng hai mươi bốn năm à... Y năm nay hai mươi bốn tuổi, dù không còn nhỏ nhưng dung mạo so ra thì trẻ hơn người bình thường, trông chỉ như mới mười bảy mười tám tuổi thôi. Hoạn quan không thể để râu như nam nhân bình thường mà giọng nói cũng có phần giống nữ nhân, chẳng trách có người bảo bọn họ là thứ quái vật bất nam bất nữ.

Ngụy Tiểu Diễm bỗng cảm thấy hương rượu Nữ Nhi Hồng trong chén tỏa ra nồng đượm, càng uống càng cay xè chẳng có mỹ vị gì cả.

Hai người lặng lẽ đối ẩm, Tống Vĩ cũng không vội vàng thúc giục mà kiên nhẫn đợi.

Hần cố tình chọn Nữ Nhi Hồng hai mươi bốn năm là muốn ám chỉ đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của họ, bởi vậy càng uống càng thấy ngọt, vị rượu và nỗi lòng của hần thật sự vô cùng giống nhau.

[9: Chi tiết này xuất phát từ sự tích tên của hoàng tử Thiệu Hưng. Người Thiệu Hưng có phong tục là khi sinh được con gái, vào dịp đầy tháng của đứa bé thì người mẹ sẽ đích thân đi ủ một vò rượu đựng vào hũ gốm có chạm trổ hình hoa sau đó chôn xuống đất. Đến khi đứa bé lớn lên và đi lấy chồng thì sẽ đào lên

khảo đãi khách khứa hoặc cho con làm của hồi môn. Vì thế loại rượu này còn có một cái tên khác là Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng. Trong truyện thì năm nay Ngụy Tiểu Diễm hai mươi bốn tuổi, Tống Vĩ dùng một vò rượu Nữ Nhi Hồng đã ủ hai mươi bốn năm nhằm biểu thị tâm ý đây là đêm đầu tiên Tiểu Diễm được gả cho mình, là đêm động phòng hoa chúc của hai người, dùng vò rượu hai mươi bốn năm thay cho rượu giao bôi.]

Ngụy Tiểu Diễm không uống nhiều lắm, chỉ một chén thôi đã thấy hơi rượu bốc lên, lúc này mới nhìn thẳng vào Tống Vĩ, một hành động mà lúc thường chẳng bao giờ có, trong lòng có rất nhiều việc muốn nói mà không sao thốt nên lời.

Tống Vĩ là người phá vỡ sự im lặng này – “Nói đi!”

Ngụy Tiểu Diễm cảm giác mình đã say đôi ba phần rồi, bèn thu hết dũng khí nhẹ giọng hỏi – “Vương gia, ngài có muốn thân thể này không?”

“Người biết rõ câu trả lời mà.”

“Vương gia, ngài đã muốn thì tiểu nhân dâng cho ngài.” – y tạm dừng rồi lại nói tiếp – “Nhưng chỉ một đêm nay thôi, sau đó thỉnh Vương gia buông tha cho tiểu nhân, được không?”

“Người cam tâm tình nguyện?” – ánh mắt Tống Vĩ chợt trở nên hung ác, toàn bộ mong chờ lẫn hưng phấn ban nãy đều hóa thành lửa giận. Ngụy Tiểu Diễm luôn rất biết cách trong một khoảnh khắc khiêu khích hấn, cả lửa dục lẫn lửa giận.

“Tiểu nhân cam tâm tình nguyện.”

“Ta không cần cái loại cam tâm tình nguyện này của người. Người biết rất rõ cái ta cần là tất cả của người, là cả một đời của người.”

“Thứ tiểu nhân có thể cho Vương gia chỉ có tấm thân dê tiện này. Một đêm ơn trạch đã là phúc phận cả đời của tiểu nhân, không dám cầu gì hơn, mong Vương gia thành toàn.” – Ngụy Tiểu Diễm trưng ra vẻ mặt nhún nhường dễ bảo, bình tĩnh khó ngờ.

Phần Tống Vĩ lại tái mét mặt mày, gân xanh trên trán nổi rõ, ngữ giọng lạnh thấu xương – “Dùng một đêm đổi lấy một đời? Người dám dùng thân thể của mình đến đây đàm phán với bốn vương ư? Người đã tự hạ thấp chính mình như thế thì sao bốn vương còn phải quý trọng người chứ?”

“Tiểu nhân thật sự không đáng để Vương gia...”

“Cam miệng đi!”

Tống Vĩ sắp tức chết rồi.

Hắn đột ngột túm lấy tay Ngụy Tiểu Diễm, giận dữ kéo y vào bên trong, vung tay một cái ném thẳng lên giường.

Ngụy Tiểu Diễm bị lôi đi một mạch, vừa nhận ra đã ngã dúi lên giường đến choáng váng mặt mày. Y chưa kịp hoàn hồn thì y phục trên người đã bị Tống Vĩ xé rách. Lúc đến đây y chỉ mặc trung y và áo ngoài chứ không mặc tiết khổ, vì vậy hiện giờ gần như toàn bộ thân thể y đã lộ hết ra rồi.

Ngụy Tiểu Diễm hoảng hốt muốn che thân thể mình lại, hai tay theo bản năng đưa xuống vị trí bên dưới để giấu đi nơi kiêng kỵ nhất của các thái giám.

“Bốn vương thật sự muốn nhìn xem thân thể người ti tiện đến mức nào.” – Tống Vĩ xuất ra một chưởng chặn tay y lại rồi kéo lên trên đỉnh đầu, tay kia tập kích thẳng vào nơi ấy.

Ngụy Tiểu Diễm không kháng cự mà để mặc hắn làm theo ý mình.

Lúc Tống Vĩ chạm đến nơi ấy thì sắc mặt đã không còn có thể dùng hai chữ khó coi để diễn tả nữa rồi. Nhưng hắn lại bật cười buông tay y ra, giọng nói lại lạnh đi vài phần nữa – “Người đã mang toàn bộ quy củ của hậu cung dùng hết lên người mình rồi, bốn vương cũng chỉ đành thành toàn cho người thôi. Nên làm sao thì chắc người rõ hơn bất kỳ ai đúng không?”

Ngụy Tiểu Diễm khựng lại, cổ áp chế nổi thẹn thùng cùng cảm giác nhục nhã xuống, mang toàn bộ y phục rách rưới trên người cởi xuống, một thân trần trụi nằm xuống, sau đó dùng tay nắm chặt lấy hai bên đầu gối, chậm rãi tách hai chân ra đến mức cực hạn.

Khi hai chân dặng ra cũng là lúc chiếc mông nâng lên cao, toàn bộ mặt sau của y bày ra trước mắt Tống Vĩ, trong huyết khẩu rõ ràng có một viên trân châu màu trắng nằm giữa những nếp nhăn màu hồng phấn, phẳng phất hết như những cánh hoa xếp chung quanh đài nhị vậy. Thật là một cảnh tượng *** mỹ đến không nói nên lời.

Tống Vĩ sa sầm mặt mày, hô hấp cũng nặng nhọc hơn, chợt nghe thấy tiếng hắc ra lệnh – “Lấy ra!”

Đầu ngón tay trắng bệch của Ngụy Tiểu Diễm đưa xuống phía dưới chạm lấy viên trân châu, từ từ rút thanh bạch ngọc đang cắm bên trong ra, phần thanh ngọc tiếp giáp với viên trân châu trông có vẻ tinh xảo, càng lộ ra ngoài thì càng thô to, huyết khẩu của y cũng càng xanh càng lớn.

Ngụy Tiểu Diễm nghiêng chặt răng cố nén cảm giác đau đớn bên dưới, mãi đến khi vật ấy được rút hẳn ra thì mới thở hắt một hơi.

Tống Vĩ nhìn thấy rõ hình dạng vật ấy, ở giữa thô to hai bên tinh xảo, mỗi bên còn được khảm một viên trân châu. Lúc thường nếu vô tình thấy ở nơi khác còn không biết có tác dụng gì, hóa ra là để dùng vào việc này đây.

Ngụy Tiểu Diễm đặt vật ấy xuống rồi dùng tay đỡ đầu gối như cũ, duy trì tư thế mở rộng hai chân, mông nâng cao đúng theo tiêu chuẩn lúc hầu hạ, không phải là người tình mà chỉ là một món đồ chơi tùy ý thưởng ngoạn.

Giờ phút này y không thể tự xem mình là một con người, y chỉ là một công cụ tiết dục, một thứ hèn hạ thấp kém, dù cho chủ tử đùa bỡn thế nào thì y cũng không được phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận.

Tầm mắt Tống Vĩ lần nữa rơi xuống ngay chỗ huyết khẩu. Tướng mạo Ngụy Tiểu Diễm vốn thanh tú, nơi đóa hoa ấy lại mềm mại sạch sẽ, xương chậu và tinh hoàn trơn nhẵn, phía trên rũ xuống một vật nhỏ xíu hơi nhợt nhạt màu da, xung quanh không có một sợi lông nào khiến y trông như một nam hài chưa phát dục, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Ngụy Tiểu Diễm biết Tống Vĩ đang nhìn thân thể mình, những mong hắc sẽ cảm thấy ghê tởm mà buông tha. Nghĩ thế y càng mạnh tay hơn, bắp đùi cũng vì thế mà càng đau đớn hơn.

Tống Vĩ chọc một ngón tay vào nơi ấy, bên trong vừa ấm áp vừa mềm mại hết như một chiếc miệng nhỏ nhắn vậy.

Cả người Ngụy Tiểu Diễm run rẩy rồi cứng đờ. Y hít sâu một hơi cố thả lỏng để mặc Tống Vĩ muốn cầm cái gì thì cầm, cho dù là một thanh đao thì y cũng phải cam tâm tiếp nhận.

Cảm giác những thớ thịt bên trong đang bao bọc ngón tay hơi mấp máy khiến Tống Vĩ khô nóng cả người. Nơi ấy như đang khiêu khích tay hắc hãy đâm vào sâu hơn nữa đi.

Đây là nơi mà hắc ngày muốn đêm nghĩ, lý trí hắc sau cùng cũng tan thành tro bụi bèn rút tay ra và vén vạt áo lên, nâng vật ấy đâm thẳng vào không chút do dự.

“Á!” – trong phút chốc sự đau đớn xâm chiếm lấy Ngụy Tiểu Diễm khiến y phải kêu lên thành tiếng, cơ thể cứng ngắt càng làm cho tràng bích bên trong siết chặt vật thể kia hơn.

“Thả lỏng!” – Tống Vĩ lạnh lùng bảo.

Ngụy Tiểu Diễm hít sâu một hơi rồi cố thả lỏng hết sức. Trước đó y đã chuẩn bị đủ mọi đàn ông thế mà khi bị vật kia đâm vào vẫn làm cho y không thể thích ứng. Y có cảm giác mình bị một chiếc chày to giã mạnh vào, tưởng chừng như trong nháy mắt có thể mất mạng.

Tống Vĩ tạm dừng động tác, chậm rãi đợi đến khi y thích ứng được, mặt mày vẫn lạnh lùng nhìn y, vừa nhìn thì lòng đã mềm. Dù lửa giận vẫn còn nhưng hắc cũng không muốn làm người này bị thương.

Nói thế nào thì cũng là bảo bối hần trân trọng nhiều năm qua, làm sao có thể thật sự bất y chịu đau chịu khổ chứ.

Bổn vương quả nhiên chỉ là một con hổ giấy. Tống Vĩ đã cười nhạo chính mình như thế, lòng thầm tính toán có nên khôi phục cách cư xử ôn nhu như lúc thường không. Nhưng rồi hần vẫn lạnh mặt quyết tâm cho Ngụy Tiểu Diệu một bài học, để y hiểu được cảm giác bị người khác hạ nhục là thế nào.

Vốn dĩ hần muốn có một đêm tình nồng ý đượm, hòa hợp gắn bó, hiện giờ lại hóa ra cảnh người không tình ta không nguyện. Điều này khiến Tống Vĩ lại bùng lửa giận, lòng hần đối với Ngụy Tiểu Diệu vừa yêu vừa giận, chỉ muốn xé xác y ăn sạch vào bụng luôn cho rồi.

Nghĩ thế nên Tống Vĩ không thêm để ý Ngụy Tiểu Diệu đau ra sao mà tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, dần xâm nhập sâu hơn.

Ngụy Tiểu Diệu bởi vì đau mà không tránh khỏi một phen run rẩy, cảm giác bị xâm nhập này quá mức rõ ràng, mọi giác quan như tập trung hết về một nơi, hết như thân thể mình chỉ còn duy nhất nơi ấy, mà nơi ấy thì đang bao lấy vật thể của người kia.

Lúc vật kia tiến vào đến nơi sâu nhất thì y hy vọng nó dừng cử động, chỉ cần dừng lại ở đó là đủ, nhưng y cũng mong nó hãy cử động, tràn bách đường như đã cảm nhận được một sự ma sát nho nhỏ nào đó rồi.

Thứ cảm giác này quá mức xa lạ, tê dại xen lẫn đau đớn, không biết là thoải mái hay là khó chịu nữa.

Nhưng chắc chắn là không thể ngừng nổi ham muốn lại được.

Cảm giác ham muốn này khiến y cảm thấy vô cùng hổ thẹn nên cật lực áp chế, nỗ lực bảo trì tư thế hiện tại. Nếu chưa được sự cho phép thì nam sủng không được chạm vào cơ thể chủ nhân, bởi vậy y chỉ có thể chạm vào Tống Vĩ ngay tại nơi sát sao kia. Y muốn bảo Tống Vĩ hãy cử động nhưng y chỉ có thể cắn chặt môi, ngay cả rên rỉ cũng chẳng dám.

Tống Vĩ dừng lại, cảm nhận thứ cảm giác bị vây chặt một cách tỉ mỉ, thân thể cũng dần dần đạt đến cơn khoái cảm, trong lòng mừng rỡ như điên. Cuối cùng hần cũng đã chạm được vào bên trong của Ngụy Tiểu Diệu, giữ chặt được người mà mình đã khao khát bằng ấy năm.

Hần muốn dùng đôi tay mình vuốt ve thân thể người bên dưới, muốn dùng đầu ngón tay vờn ve hai điểm nhỏ trước ngực y, muốn cúi người hôn lên đôi môi y, muốn quỳen chặt lấy đầu lưỡi y. Nhưng hần vẫn cố nhẫn nhịn. Hiện giờ chỉ cần Ngụy Tiểu Diệu cử động nhẹ một chút thôi thì hần cũng sẽ phun trào mọi thứ.

Mãi đến khi bình ổn lại tâm trạng phần nào thì hần mới rút ra, rút ra hoàn toàn nhưng vẫn đặt đỉnh đầu ngay cửa mình y, nhẹ nhàng cọ xát chứ không tiến vào nữa.

Tay chân Ngụy Tiểu Diệu bất chợt run rẩy, huyết khẩu co rút như muốn vật kia đâm thẳng vào nhưng vì nó quá lớn nên không sao vào được.

Y cảm thấy rất đau, hình như là đã bị thương rồi nhưng tận sâu bên trong y vẫn tồn tại mãnh liệt một thứ hy vọng được lấp đầy, cho dù bị xé nát, cho dù bị phá hủy đến tan tành cũng không sao, y tình nguyện đổ máu cho đến chết.

Y đột nhiên nhớ đến một nội thị bị ba thị vệ cưỡng bức đến chết, có phải hay không người ấy cũng cảm nhận thứ cảm giác bức bách điên cuồng này, để rồi sau đó ôm theo sự đau đớn lẫn khoái lạc cực hạn mà về nơi hoàng tuyền?

“Vương gia...” – cuối cùng y cũng không nén được phải bật lên thành tiếng.

“Im đi, không được phép lên tiếng!” – Tống Vĩ quát khế. Ngữ giọng mềm mại như tơ kia làm hần suýt chút nữa đã tiết ra. Hần bực tức lại thẳng lưng tiến thẳng vào lần nữa.

Lần này sự đau đớn lại thêm phần kịch liệt, Ngụy Tiểu Diệu sống chết cắn chặt môi, nuốt hết những tiếng rên rỉ nỉ non chực chờ nơi khoe miệng trở lại vào trong.

Mơ hồ đâu đây có mùi vị dịch thể lẫn trong hương mai hoa trên người y, máu tí tách rơi xuống ngay tại bên dưới kết thành một mảng trên đệm giường giống hệt một bông hoa nhỏ diễm lệ, sau đó dần bung nở thành một đóa mẫu đơn đỏ rực.

Tổng Vĩ ngửi thấy mùi máu cùng lúc với cảm giác ẩm ướt bèn chậm rãi rút ra, nhìn lại mới thấy quả nhiên huyết khẩu của Ngụy Tiểu Diễm bị thương rồi. Máu từ từ chảy ra đỏ sẫm một mảng.

Cứ như máu của xử nữ vậy.

Ánh mắt của Tổng Vĩ hơi trầm xuống, sau đó hần cúi người vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vết thương, ngăn máu thôi chảy ra.

Đối với hần mà nói thì đây chính máu đêm đầu tiên của Ngụy Tiểu Diễm, so với Nữ Nhi Hồng thì càng ngọt ngào, càng say đắm hơn gấp bội.

Hành động này của Tổng Vĩ làm cho Ngụy Tiểu Diễm ngẩn ra vì khiếp hãi.

“Vương gia, đừng làm như thế.” – y thất thanh kêu lên, kích động muốn đẩy Tổng Vĩ ra xa nơi ấy nhưng lại không dám mạnh tay, chỉ đành dùng tay giữ chặt đầu hần lại – “Bẩn lắm, Vương gia!”

“Là người bẩn hay là ta bẩn?” – Tổng Vĩ khàn giọng hỏi lại.

“Đương nhiên là ta...” – Ngụy Tiểu Diễm lần đầu tiên tự xưng ta trước mặt Tổng Vĩ, cũng chỉ bởi tình cảnh mới rồi khiến y thẹn thùng không sao tả xiết.

“Nếu người mà bẩn thì ta đây so ra còn bẩn hơn nhiều. Ta với người chẳng có ai sạch sẽ hơn ai cả.” – Tổng Vĩ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt y – “Tiểu Diễm, nhìn ta đi!”

Lúc này Ngụy Tiểu Diễm ngoan ngoãn ngược lên nhìn hần trong nỗi sợ hãi, đáy mắt ầng ậng hơi nước giấu không được vẻ kinh hoàng.

“Tiểu Diễm, ta thích người, thích một người tên Ngụy Tiểu Diễm, không phải thích một tên nô tài cứ tự xưng tiểu nhân.” – Tổng Vĩ nói với vẻ mặt không có chút tàn khốc nào như mới rồi, giọng điệu cũng hòa hoãn dịu dàng như lúc thường.

Nước mắt của Ngụy Tiểu Diễm lại dày thêm, chỉ cần chớp mắt sẽ chực trào ra nên y cố sức mở mắt thật to để nhìn Tổng Vĩ, lại không dám nói tiếng nào. Y sợ chỉ cần mở miệng thì mình sẽ khóc mất thôi.

Nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối mà lại tỏ ra quật cường của Ngụy Tiểu Diễm thì bao nhiêu lửa giận của Tổng Vĩ cũng bị những giọt nước trong khóe mắt y dập sạch sẽ.

Oan gia, y đúng là oan gia từ kiếp trước đến đời này.

Cứ như thế đã vài lần rồi, dù không phải là chán ghét nhưng quả là có phần lực bất tòng tâm. Dù có chuyện gì xảy ra thì hần cũng không thể giận Ngụy Tiểu Diễm được, hần còn đang nghĩ mình có nên đổi thủ đoạn khác không.

Trong đầu Tổng Vĩ thầm nghĩ đến trăm phương ngàn kế mà không khởi cời khổ. Quản lý phiên quốc lẫn mang binh đánh giặc cũng chẳng một đến thế này. Quả nhiên thu phục Ngụy Tiểu Diễm là chuyện khó khăn nhất trên đời.

Hần vừa nghĩ vừa vươn tay mở một ngăn tủ ở đầu giường lấy ra một bình sứ men xanh, mở nắp rồi quay lại chỗ hai chân y, quệt lấy một ít cao dịch trắng xoa lên vết thương.

Là cao chiết xuất từ Thiên Sơn tuyết liên phối cùng nhiều loại dược liệu quý khác, có tác dụng cầm máu giảm đau giúp mau lành vết thương, là thứ thuốc quý chỉ được dùng trong hoàng thất. Ngày trước Ngụy Tiểu Diễm đã từng thấy Hoàng đế bệ hạ dùng cho Lý đại nhân...

“Vương gia, ta không đau, ngài đừng lãng phí.” – Ngụy Tiểu Diễm vội vàng ngăn lại, tự thấy bản thân không đủ tư cách dùng loại thuốc này.

“Nói dối!” – Tổng Vĩ cong tay đẩy vào, bên trong lẫn bên ngoài đều bị thương thì sao có thể không đau. Hần thầm tự trách bản thân quá xúc động đã làm người này bị thương, cuối cùng kẻ đau lòng lại là chính mình.

Ngụy Tiểu Diễm vội cắn chặt môi, nơi đó đặc biệt mẫn cảm với dị vật, vừa chạm vào đã co rút như muốn đẩy vật ấy ra.

“Thả lỏng đi, đừng căng cứng cả người như thế.”

“...” – thoảng chớp mắt mày Ngụy Tiểu Diễm đỏ lựng cả lên, thẹn không để đâu cho hết.

Tống Vĩ lẳng lẳng giúp y thoa thuốc xong cũng không sợ lãng phí mà mang số còn lại thoa hết một vòng quanh hậu đình y, ngón tay cũng nhờ thế mà ra vào dễ hơn.

Tống Vĩ là người cao lớn, tay to như chiếc quạt, ngón tay cũng lớn hơn người thường, một ngón tính ra còn bằng cả hai ngón của Ngụy Tiểu Diễm. Ngụy Tiểu Diễm cảm giác tay hấn mỗi lúc một sâu hơn, ngay cả những chỗ không bị thương bên trong cũng đã ướt át cao dịch rồi.

“... Vương gia, đủ rồi.”

“Còn đau hay không?”

“Đỡ nhiều rồi.”

Tống Vĩ thấy vết thương không chảy máu nữa bèn rút tay ra dù lòng chẳng hề muốn. Nơi đó vừa ẩm lại vừa mềm, tuyệt vời không thể tả.

Hắn rất muốn lại có thể tiến vào lần nữa nhưng nay người đã bị thương, nếu còn tiếp tục thì khác gì cầm thú. Huống chi máu của người kia đổ xuống thì lòng hắn đau như dao cắt, so với những cảnh đổ máu trên chiến trường còn khó chịu bội phần.

Hương được quẹt chặt hương mai hoa, không khí cũng dịu đi, tràn ngập nơi đây là thứ tình cảm không nói nên lời. Hai người lúc này không còn một bên ầm ức hiềm mình bên kia nổi trận lôi đình nữa, song phương bình tĩnh ở cạnh nhau.

Ngụy Tiểu Diễm nghĩ tới nghĩ lui mấy bận, cuối cùng thu hết dũng khí nhỏ giọng hỏi – “Vương gia... ta có thể ôm ngài được không?”

Tống Vĩ hăng còn giận nên không nói gì, nhưng khi chạm đến ánh mắt ảm đạm của người kia liền kéo tay y đặt lên vai mình, sau đó tiến đến gần hơn để y có thể dễ dàng níu lấy.

Ngụy Tiểu Diễm vừa kinh ngạc vừa sung sướng, nhẹ nhàng ôm chặt lấy bờ vai vững chãi kia, đưa mắt nhìn nam nhân trước mặt một cách ngưỡng mộ, tâm tình nhộn nhạo, kềm không được lại hỏi – “Vương gia... ngài hôn ta được không?”

Tống Vĩ hơi khựng lại, sau lại nâng mặt y lên, nụ hôn như gió rền mưa dữ đổ tràn xuống tựa chừng muốn xé nát môi y lẫn cắn đứt lưỡi y vậy.

Ngụy Tiểu Diễm bị hôn đến mờ mịt cả đầu óc, thở cũng không xong, mặt mày đỏ ửng mà trong lòng như có nước lũ dâng trào, cuộn cuộn như sóng biển xô bờ.

Một lần như thế này cũng đủ để cả đời phải tưởng niệm rồi.

“Vương gia... mau tiến vào đi... ta muốn có ngài...”

Một lời mời hấp dẫn như thế thì đời này ai có thể chối từ đây?

Lúc Tống Vĩ cởi sạch y phục, một thân để trần áp sát vào thì y thật sự bật khóc. Mặc dù thân thể không có nhiều khoái cảm lắm, lại vẫn đau đớn như trước nhưng tâm tình thì lại mừng vui như muốn nổ tung.

Giờ khắc này y thật sự cảm thấy bản thân đã sở hữu được nam nhân phía trên, mà hắn cũng đã sở hữu được mình.

Bọn họ sở hữu lẫn nhau, da thịt kề cận, máu hòa làm một.

Cuối cùng y đã hiểu hết những lời mà Ngụy Nhược Thảo nói, dù thân thể đau đến thế nào thì lòng vẫn sung sướng đến chết.

“Tiểu Diễm... Tiểu Diễm... Tiểu Diễm...” – Tống Vĩ day nhẹ tai y, không ngừng gọi tên y, nhẹ nhàng đẩy đưa, tận lực để y không cảm thấy quá đau đớn.

Ngụy Tiểu Diễm ngoan ngoãn tiếp nhận, cả người lẫn tâm đều trầm mê. Không biết có phải y đã bị ảo giác rồi hay không mà sau khi cọ xát một hồi thì chỗ đó cũng không còn đau nữa, thậm chí còn sinh ra một thứ thoải mái khác thường, nội bích tê dại, thất lưng và tay chân đều mềm nhũn cả.

“Có đau không?” – Tống Vĩ dụ dằng hỏi.

“Không đau lắm...” – Ngụy Tiểu Diễm quay sang nói nhỏ bên tai hắn – “Vương gia, nhanh một chút được không...”

Tống Vĩ nhướn mày đẩy nhanh tốc độ nhưng vẫn cố tự kiềm chế.

“Ừ...” – Ngụy Tiểu Diễm bật phát tiếng rên rỉ, sự tê dại mỏng manh như một dòng điện chạy qua người y, hơi thở mỗi lúc một dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh, trống ngực đánh dồn không thôi.

“Có phải lại đau rồi không?” – Tống Vĩ vừa hôn y vừa hỏi. Hắn bị tiếng rên kia làm cho giật thót, sợ là mình lại làm bị thương y.

“Không đau, chỉ là hơi kỳ quái một chút...” – Ngụy Tiểu Diễm nhắm mắt lại cố diễn tả cảm giác trong cơ thể mình. Ngoại trừ đau đớn còn có hơi khó chịu, tê dại, bủn rủn, mỗi thứ một chút, như có gì đang gặm cắn vậy.

“Có phải là thoải mái không?”

“Không... không biết nữa...”

“Thế này thì sao?”

“Ừm... mạnh một chút... Á.... Vương gia, ngài chậm chút đi..... A.... a...”

Dòng điện tê dại kia hình như đã nhanh hơn, như một gợn sóng bắt đầu lan tỏa, dần dần đẩy lùi hết những thứ cảm giác khác. Y thật sự hy vọng dòng điện này có thể mạnh thêm một chút, nhiều thêm một chút.

Thân thể y càng lúc càng nóng như thiêu như đốt, cả người thấm đẫm mồ hôi.

Tống Vĩ cũng hết như thế, hai tay ôm riết lấy Ngụy Tiểu Diễm để cả hai dính sát vào nhau.

“Vương gia... vương gia...” – sự cọ xát da thịt khiến Ngụy Tiểu Diễm càng thêm ngây ngất. Ý thức mỗi lúc mỗi bay cao, dường như đã bay khỏi chín tầng mây và nảy sinh một cảm giác choáng váng khó tả.

Khoái cảm càng trở nên mãnh liệt hơn, bản thân Tống Vĩ cũng không thể khống chế được nữa, vật ấy của hắn thư sướng như ngâm trong ôn tuyền, đỉnh đầu được trăng bích bên trong bao chặt lấy. Hắn cũng quyết định bỏ qua lý trí, thả lỏng đắm vào, càng lúc càng mạnh.

“Tiểu Diễm... Tiểu Diễm... ta thích người...”

“Vương gia... ta cũng... a... a...”

Mồ hôi tí tách từng giọt, thần hồn điên đảo.

Tống Vĩ cố hết sức bình sinh xô xuyên người bên dưới mình, sau một hồi ra sức đẩy đưa liền gằm nhẹ như dã thú, nhấn vào đến chỗ sâu nhất và xuất tinh, tất thấy luồng dịch nóng rẫy đó phun thẳng vào bên trong cơ thể Ngụy Tiểu Diễm.

Trong nháy mắt Ngụy Tiểu Diễm cảm thấy hơi thở của mình ngừng lại, đầu óc trống rỗng một mảnh.

—o0o—

8. Chương 7

Hôm sau không biết đến mấy giờ Ngụy Tiểu Diễm mới mơ màng tỉnh lại, thấy Tống Vĩ đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên giường chăm chú nhìn mình, chẳng biết đã ngồi đấy bao lâu rồi.

Y cố nén cảm giác đau đớn ngồi dậy, đang muốn lên tiếng thì Tống Vĩ đã nói trước – “Ngụy Tiểu Diểu, nếu người không thể tự mình nghĩ thông suốt thì bốn vương cũng không muốn giữ người lại. Người đồng ý cho bốn vương một đêm, vậy bốn vương cũng thành toàn cho nguyện vọng của người.”

Ngụy Tiểu Diểu ngăn người ra, trong nháy mắt đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Người đi đi.”

“Vương gia...” – Ngụy Tiểu Diểu bất thần vươn tay muốn bắt lấy góc áo của người kia nhưng chỉ kịp chạm nhẹ thì bóng dáng ấy đã đi mất rồi.

Đây là lần thứ ba Vương gia xoay người bỏ đi như thế này.

Sự đời quá tam ba bận, y nghĩ lần này Thất vương gia sẽ không bao giờ quay lại bên mình nữa.

Chẳng phải Thất vương gia đã từng nói chấp niệm của ngài đối với y dẫn đến chết cũng không thôi ư?

Có phải cuối cùng ngài đã buông tay rồi không?

Nếu đã thế chẳng phải mình cũng nên tự tay cắt đứt tất cả sao?

Ngụy Tiểu Diểu thở dài một tiếng, lẳng lặng đứng dậy chỉnh lại trung y rồi xuống giường, chợt phát hiện ra cả người chỉ chít những dấu hôn. Y mơ hồ nhớ lại đêm qua sau khi xuất ra thì Tống Vĩ không hề làm lại lần nữa, chỉ dùng cả một đêm dài sau đó để hôn lên thân thể mình, tựa chừng như muốn ăn luôn vậy.

Ngón tay y sờ sờ từng dấu vết một, hy vọng những dấu hôn này từ nay về sau có thể vĩnh viễn không nhạt đi, thậm chí hy vọng cảm giác đau đớn nơi phía sau cứ đau mãi đi, để y có thể ghi nhớ lại khoảnh khắc Tống Vĩ đẩy đưa va chạm với mình.

Vương gia, vì sao ngài không ăn ta luôn cho rồi?

Hắn úp mặt vào hai bàn tay, bỗng cảm thấy toàn thân đau đớn khôn cùng, đau như bị xé rách ra thành nhiều mảnh, đầu tiên là tay, sau lại là chân, từng mảnh từng mảnh rơi rụng, lục phủ ngũ tạng đều nát tan, mỗi thứ nằm một góc, còn đầu y thì chẳng biết đã lăn lóc chốn nào.

Y giằng co với cảm giác đau đớn này thật lâu mới bình tĩnh lại, một lúc sau thấy không đau nữa thì còn tự hỏi phải chăng mình đã chết rồi.

Một người đã bị xé nát thành trăm ngàn mảnh, đến cả máu cũng không còn.

Nhưng y vẫn còn sống.

Có lẽ đây là thứ mà người ta vẫn hay gọi: một cái xác không hồn.

Một ngày sau đó lúc Lễ bộ Thị lang thấy Ngụy Tiểu Diểu ngồi cùng trên xe ngựa thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Chẳng phải y đã quyết tâm ở lại bên Thất vương gia ư, nếu không thì cần gì tự chạy đến hiến thân?

“Tiểu Diểu, người muốn đi thật ư?” – ngài hỏi.

“Tiểu nhân đã quyết định rồi.”

“Không hối hận?”

“Tiểu nhân đã cân nhắc lâu lắm rồi, cũng đã quyết định rồi.”

“Nói thật thì ta cảm thấy người suy nghĩ đã lâu mà cũng suy nghĩ quá nhiều.”

Ngụy Tiểu Diểu chỉ ảm ảm cười đáp trả. Có lẽ là thế thật, nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện không phải cứ muốn là được. Cả đời y luôn như đang đi trên một lớp băng mỏng, chỉ cần vô ý trượt ngã nhẹ thì thân hăm ngục tù, nặng thì tan xương nát thịt.

Lễ bộ Thị lang lại nhìn không được phải cất tiếng khuyên bảo – “Tiểu Diểu, người thông minh như thế sao lại không biết đạo lý chẳng ai khinh người chỉ người tự khinh. Người ngàn vạn lần không nên xem nhẹ chính mình, lại càng không nên cảm thấy bản thân mình ti tiện. Người rất tốt, thật sự rất tốt, thậm chí phải nói là hoàn mỹ, người xứng đáng có được người người muốn mà.”

“Lý đại nhân...”

“Ta thích người, Tiểu Diểu. Ta tin rằng trên đời này chẳng có mấy người không thích người, mà người thích người nhất chắc người cũng biết là ai mà.”

Ngụy Tiểu Diểu chỉ im lặng không đáp.

Lúc bọn họ rời khỏi Sở Nam thì Tống Vĩ không xuất hiện mà chỉ sai một đội thị vệ hộ tống hai người đến Phó Hà.

Gặp cũng như không gặp, thà rằng không gặp còn hơn. Gặp rồi chỉ thêm đau khổ mà thôi.

Phật viết đời này có tám thứ khổ là sinh, lão, bệnh, tử, yêu mà phải ly biệt, cầu mà không được, oán hận, tự thân gây ra khổ.

[10: Câu này nếu nguyên gốc sẽ là: “Phật viết đời này có tám thứ khổ: sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thành khổ. Trong đó ngũ ấm xí thành khổ được giải nghĩa như sau. Trong năm ấm (uẩn) hợp lại nên thân người, nếu chúng chẳng hòa đồng, có ấm nào thành quá thì làm cho mình khốn khổ nên gọi là ngũ ấm xí thành khổ, là một khổ trong bát khổ. 1. Sắc thành: Nếu thân thể mình mập béo quá hoặc trao diện hình sắc thái quá, thì khiến cho mình bận tâm cực khổ. 2. Thọ thành: Nếu mình cảm động thái quá thì tâm trí mệt nhọc, như đó mà khổ. 3. Tưởng thành: Nếu tưởng niệm mơ ước thái quá ắt phải chịu nhiều khổ não. 4. Hành thành: Nếu mình tính mưu, liệu kế, hành động nơi lòng thái quá, thì luôn bất an não loạn. 5. Thức thành: Nếu mình cố ý mà nhớ việc này, phân biệt chuyện kia thái quá sẽ khổ não. Trong Niết Bàn Kinh lại giải thêm rằng Ngũ ấm xí thành khổ là mỗi khổ thứ tám trong bát khổ nhưng nó gom vào bảy thứ khổ trước đó là sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ.]

Nhân sinh vốn có nhiều nỗi khổ, khổ mãi khổ mãi cũng thành quen, bấy nhiêu năm qua có cái khổ nào y chưa từng thấy qua, oán hận thấy đã nhiều, hiện giờ chỉ thêm yêu mà phải ly biệt và cầu mà không được thôi.

Lý Tùng Thanh nhìn y buồn bã mà chán nản. Rõ ràng đã yêu đến khắc cốt ghi tâm lại cứ đâm đầu vào ngũ cụt, tội tình gì phải làm thế? Thật sự Lý Tùng Thanh không chỉ cảm thấy đồng tình với Thất vương gia mà còn thay họ lo lắng phiền não nữa. Đột nhiên Lý Tùng Thanh rất muốn nói với Thất vương gia rằng:

“Vương gia, ngài mau tóm lấy Ngụy Tiểu Diểu bắt về đi.

Mềm không được thì cứ cứng rắn dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn đe dọa gì cũng được. Ngài chỉ cần tóm lấy y ăn sạch từ đầu đến chân, nếu vẫn chưa thông thì cứ cắn đầu làm làm là được, làm đến mức y chẳng còn hơi sức đâu để mà suy nghĩ lung tung, tất cả tâm trí chỉ dùng vào việc tìm cách để ngài không làm nữa.”

Lý Tùng Thanh thật sự đã nghĩ như vậy cho đến khi nhớ đến tình nhân Hoàng đế của mình, nhớ đến lão Ngũ nhà họ Tống chuyên gieo tình rắc ái khắp nơi và lão Lục em rể nhà mình. Tống lão Đại thì y không quen nhưng hình như hần và Thanh Ca ở bên nhau cũng không phải do cưỡng đoạt mà thành, càng đừng nói đến cô công chúa ngàn dặm theo đuổi Tam đệ mình nữa.

Hình như từ trên xuống dưới nhà họ Tống không ai ưa cái kiểu “Không chiếm được tâm thì cũng phải chiếm được người” cả.

Bọn họ đều là người nắm trong tay quyền lực tối thượng, chỉ cần là thứ bọn họ muốn thì đều có thể dễ dàng sở hữu chẳng ai dám trái lời. Thế nhưng trong tình cảm thì họ lại coi trọng đôi bên người tình ta nguyện, lưỡng tình tương duyệt, chậm rãi buông cần đợi cá khiến ai cũng phải bội phục.

Lại nghĩ tiếp hình như người nhà họ Tống đã muốn điều gì thì chắc chắn sẽ có được, vấn đề chỉ là thời gian thôi. Lý đại nhân nghĩ đến đó thì lại cảm thấy không cần phải lo lắng cho Thất vương gia nữa.

Lạt mềm buộc chặt cũng không phải một sớm một chiều, muốn làm tốt việc gì đều cần phải trải qua gian nan trắc trở, để xem thử các người còn trắc trở đến ngày nào tháng nào.

Lý đại nhân nói chuyện người khác thì hay lắm, nhưng ngài lại không biết kẻ muốn làm tốt việc gì đều cần phải trải qua gian nan trắc trở không phải chỉ có mỗi mình Thất vương gia. Hình như vị lão Tam nhà họ Tống cao cao tại thượng kia cũng không ít hơn mấy phần đâu.

Đến lúc chuyện xấu của quân thần bọn họ bung bét truyền ra khắp đại giang nam bắc, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thì một phen khiến lòng người rung động, cả nước xôn xao.

Đức ngài Lễ bộ Thị lang luôn sợ phiền toái lập tức co giò bỏ chạy, trốn tiệt trong tiểu uyển nơi hậu viện phủ Tổng đốc Phó Hà. Ngài tự biến mình thành con rùa rút đầu suốt ngày giam thân trong phòng không dám lộ mặt. Ngài vốn đang cười cười trêu chọc chuyện của Thất vương gia và Ngụy Tiểu Diểu, hiện giờ chính ngài lại hóa thành trò cười, mà còn là trò cười của quân dân cả nước nữa kìa.

Trời ạ... chắc chắn là Hoàng thượng cố tình gây ra sự vụ này.

Ngụy Tiểu Diểu lo lắng đứng trước phòng gõ nhẹ cửa – “Lý đại nhân, mau dùng cơm trưa thôi.”

Từ trong phòng vọng ra tiếng nói đầy tức giận – “Mang vào đây.”

“Phò mã dặn phải mời đại nhân đến tiền sảnh cùng ăn với mọi người.”

“Ta không đi.”

“Thời tiết bên ngoài hôm nay rất đẹp, đại nhân ra đây sưởi nắng đi.”

“Không cần!”

Ngụy Tiểu Diểu thấy Lý Tùng Thanh như thế thì chỉ biết thở dài. Vị đại nhân này đã là người trưởng thành mà đến lúc nổi tính bướng bỉnh thì đến trẻ con cũng phải chào thua.

Mãi cho đến một hôm Thái thượng hoàng ngự giá thân chinh thì đức ngài Thị lang không thể không ra khỏi phòng vác thân đi gặp “cha chồng”.

Ngụy Tiểu Diểu vừa nghe tin Thái thượng hoàng đến lập tức chạy đến nghênh đón, hầu chuyện ngài ở đình nghỉ mát.

“Nghe nói các người vừa từ chỗ Tiểu Thất đến đây, nó thế nào rồi?” – Thái thượng hoàng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, Thất vương gia cai quản Sở Nam rất tốt.” – Ngụy Tiểu Diểu kính cẩn trả lời.

“Trẫm hỏi Tiểu Thất chứ không hỏi Sở Nam.”

“Vương gia khỏe lắm ạ.”

“Phải thế không? Thế sao trẫm nghe bảo nó đang đau khổ vì thất tình, suốt ngày vùi đầu luyện binh, mang bản thân cùng tướng sỹ dày vò mệt đến chết đi sống lại nhỉ?” – Thái thượng hoàng nói thế cũng đủ hiểu ngài đã biết hết chuyện của con mình rồi. Rõ ràng đã biết mà còn đi hỏi Ngụy Tiểu Diểu.

Ngụy Tiểu Diểu hơi run rẩy một chút nhưng vẫn thông thả đáp – “Tiểu nhân không dám quá phận hỏi đến việc riêng của Vương gia.”

“Đứng từ lập trường của một người cha thì chỉ cần là thứ con mình muốn, tốt xấu gì cũng sẽ cho nó thôi. Nếu để trẫm biết ai khiến cho nó thất tình thì trẫm chắc chắn sẽ trời gô kẻ đó lại mang đến chỗ nó, để nó muốn làm gì thì làm.”

“Bệ hạ quả có lòng thương con vô bờ bến.” – Ngụy Tiểu Diểu cung kính nói một câu sách vở, trong lòng lại cười khổ tự nhủ Thái thượng hoàng sao lại không biết người đó là ai chứ. Lời này rõ là nói cho y nghe mà.

Trên đời này chẳng có người cha nào muốn nhìn thấy con mình dây dưa với một nam nhân, càng đừng nói đến một hoạn quan. Nay Thái thượng hoàng gặp y mà chưa cho người đánh giết đã là nhân từ lắm rồi.

“Ngụy Tiểu Diểu?!!”

“Có tiểu nhân.”

“Thất vương gia xin Hoàng thượng đến Sở Nam là bởi vì người đúng không?”

Ngụy Tiểu Diểu vừa nghe đến đó đã biết dù có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể quỳ phục xuống cầu xin – “Bệ hạ, xin người hãy giết tiểu nhân đi.”

“Vì sao trẫm phải giết người?” – Thái thượng hoàng lạnh lùng nhìn y, dù thần sắc có vẻ nghiêm nghị nhưng lại không có sát ý – “Nếu trẫm giết người thì chắc chắn Thất vương gia sẽ sinh lòng oán hận, còn sợ thiên hạ không đại loạn sao?”

Ngụy Tiểu Diễm quỳ mọp trên mặt đất, cả người như rơi thẳng vào hầm băng, run lấy bầy mãi không thôi. Không phải vì sợ chết mà là vì ý trong lời nói của Thái thượng hoàng quá sức nặng nề khiến y không thể chịu nổi. Thái thượng hoàng có ý trách y đã khiến hai người phụ tử bất hòa dẫn đến thiên hạ đại loạn. Y thật sự tình nguyện chết chứ không muốn đeo trên lưng thứ tội nghiệt này.

“Nếu giết người thật thì kẻ làm phụ thân như trẫm đã quá bất công rồi.” – Thái thượng hoàng cúi đầu thở dài – “Người tự lo liệu cho tốt, đứng lên đi!”

“Tiểu nhân không dám đứng dậy.”

“Lẽ bộ Thị lang sắp đến đây, người muốn cản đường cản lối y à?”

Ngụy Tiểu Diễm vội vàng đứng dậy, khom người tránh sang một bên mà tay chân vẫn rét run, nỗi kinh hoàng vẫn chưa nguôi.

Lý Tùng Thanh đang bị Lý Tùng Huyền kéo đến từ phía cuối đường, vừa đến đã vung tay đẩy y vào đình. Lý Tùng Thanh sợ hãi vái chào – “Vi thần bái kiến...”

“Đều là người một nhà cả, chẳng cần đa lễ làm gì.” – Thái thượng hoàng cắt ngang, đưa tay dìu y đứng lên, thái độ ôn hòa tán gẫu với y, hình như không dự tính mang ý trung nhân của con mình ra chém trước nói sau, hủy thi diệt tích.

Ngụy Tiểu Diễm im lặng đứng một bên nhìn cảnh người một nhà sum họp đầm ấm hòa thuận hoàn toàn trái ngược với mình thì thấy vô cùng chán chường. Lại thêm mới rồi Thái thượng hoàng nhắc đến Thất vương gia thì lại càng chua chát hơn.

Nhập ngã tương tư môn

Tri ngã tương tư khổ

Bước vào cửa tương tư

Mới biết tương tư khổ

(Trường tương tư – Ý Nương, Vũ Ngọc Khánh dịch)

[11: Trong “Tình sử” có chép như sau: vào triều nhà Chu đời Ngũ Quý (Ngũ Đại), có người con gái của Lương Tiêu Hồ tên Ý Nương, cùng với Lý Sinh là họ hàng con cô con cậu. Lý Sinh thường qua lại với nàng rất nhiều. Nhân ngày trung thu ngắm trăng đôi bên ngầm hẹn ước, lưu luyến không rời. Sự việc lâu ngày lộ ra, Tiêu Hồ nổi giận, ngăn cấm hai người gặp nhau. Gặp ngày trời thu, Ý Nương viết bài thơ này.]

Đau khổ vì thất tình, đau phải Ngụy Tiểu Diễm chưa từng trải qua chứ.

Y không lúc nào không nhớ Thất vương gia, mỗi lần nhớ là mỗi lần đau đến thất lòng. Thậm chí thiếu chút nữa y đã không thể ngăn được cơn xúc động muốn vất hết tất cả lại để chạy đến Sở Nam tìm người kia rồi.

Cửu công chúa nói với Lẽ bộ Thị lang rằng người nhà họ Tống có người nào là không bướng bỉnh, một khi đã thừa nhận thì chính là cả đời không rời, đến chết cũng không bao giờ thay đổi.

Lời này dường như không chỉ nói với Lẽ bộ Thị lang mà còn nói với cả y nữa.

Lẽ bộ Thị lang có vẻ đắm chiêu hồi lâu, sau đó hai mắt vụt sáng và quyết định lập tức quay về kinh thành.

Ngụy Tiểu Diễm cũng vội theo sau.

“Ngụy Tiểu Diễm!” – Thái thượng hoàng gọi y trở lại, nghiêm khắc nói – “Nếu người khiến Thất vương gia vì thất tình mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thì trẫm tuyệt đối không buông tha cho người. Đi đi!”

“Tiểu nhân can tuân thánh ý, tiểu nhân xin phép cáo lui.”

Ngụy Tiểu Diễm đi rồi thì Cửu công chúa mới quay sang trách Thái thượng hoàng – “Phụ hoàng, sao người lại nghiêm khắc với Tiểu Diễm như thế, dọa cho y sợ trắng hết mặt mày. Nhi thần nghe nói Thất ca rất thích y, người đối xử với Lý Tùng Thanh rất tốt mà với y lại không như thế, chẳng phải sẽ khiến Thất ca cảm thấy bất bình, trách người thiên vị à?”

“Nha đầu này nói gì thế? Lý Tùng Thanh và Ngụy Tiểu Diễm có thể giống nhau hay sao?” – Thái thượng hoàng trách ngược lại.

“Tất cả đều là người thì có gì mà không thể giống nhau? Chẳng phải từ nhỏ người đã dạy chúng con phải đối xử công bằng với tất cả con dân Đại Thiệu sao? Ngụy Tiểu Diễm không phải là con dân Đại Thiệu à? Chẳng lẽ người khinh y là một thái giám?”

“Thật là, nha đầu nguời hiểu nhầm phụ hoàng rồi. Bảo chúng không giống nhau không phải vì phụ hoàng xem thường nó mà là vì tính cách của chúng hoàn toàn khác xa nhau.” – Thái thượng hoàng giải thích – “Khoan hãy nói đến Lý Tùng Thanh, chỉ nói Ngụy Tiểu Diễm thôi. Nó là một tên nô tài, con mềm mỏng với nó chỉ khiến nó mang ơn con, lại càng giữ chặt mớ quy tắc của nô tài hơn. Chi bằng dùng uy phong hù dọa nó một chút để nó phải quay về bên cạnh Thất ca con. Nếu không chỉ sợ nó chắc chắn sẽ theo chân Lý Tùng Thanh quay về kinh, đến lúc đó ai biết Thất ca con có hóa ra thiêu thân lao đầu vào lửa không.”

“Huynh ấy có thể làm chuyện thiêu thân gì chứ?”

“Ví dụ như dẫn binh về phía Bắc chẳng hạn.”

“Thất ca xưa nay luôn trung thành và tận tâm với Tam ca, huynh ấy tuyệt đối không làm ra những chuyện bất lợi với Tam ca đâu.”

“Nó đâu cần thật sự làm gì Tam ca con, chỉ cần nó dẫn binh về phía Bắc cũng đủ để người trong thiên hạ nghĩ rằng nó có ý làm gì Tam ca con rồi.”

Cửu công chúa ngăn người ra – “Thất ca không như thế...”

Thái thượng hoàng bật cười – “Sao lại không? Đừng chỉ thấy nó lạnh lùng mà nhầm. Ngọn lửa trong lòng nó còn mạnh mẽ hơn bất kỳ ai trong gia tộc chúng ta đây.”

“Một khi đã thế thì sao người còn dọa Tiểu Diễm làm gì, cứ trực tiếp trối y lại đưa đến chỗ Thất ca không phải hơn sao?”

“Như thế thì sẽ làm hỏng kế hoạch của Vương gia.” – Lý Phò mã vẫn im lặng từ nãy đến giờ chợt lên tiếng.

“Vẫn là hiền tể Trạng nguyên của trăm thông minh.” – Thái thượng hoàng vỗ vai Lý Tùng Huyền hài lòng, lại nói với Cửu công chúa – “Lúc trước con theo đuổi Tùng Huyền thế nào thì nay Thất ca con cũng y như thế đấy.”

“Cái này sao có thể giống nhau chứ.” – Cửu công chúa vẫn chưa thật sự thông suốt.

“Tùng Huyền, mau đến đây hầu nhạc phụ một ván cờ nào.”

“Dạ!”

Nhạc phụ hiền tể hai người bày cờ ra, để mặc Cửu công chúa ôm hai đứa con đầu đầu nghĩ mãi. Nàng chỉ nghĩ Thất ca nếu đã thích Ngụy Tiểu Diễm đến thế thì cứ giữ chặt người ở bên cạnh, lâu ngày thì cũng sinh tình thôi, cần gì bày ra lắm trò nhiều khê đến thế chứ?

Suy nghĩ chấp hồi thì nàng vỗ bàn kết luận rằng:

“Thất ca là ăn no nhàn rồi.”

Đứa bé mới lên ba cũng học theo mẫu thân mình đập tay lên bàn, lớn tiếng hét lên – “Ăn no nhàn rồi! Thất oa là ăn no nhàn rồi.”

“Cha chả, ăn đến bảy cái nôi thì sao có thể không nhàn rồi.” – Thái thượng hoàng bật cười, Phò mã gia cũng cười nhặt.

[12: Ở đây là cổ tình chơi chữ. Cửu công chúa nói là “Thất ca ăn no nhàn rồi”, đứa trẻ mới ba tuổi nói ngọng thành “Thất oa ăn no nhàn rồi”. Oa có nghĩa là cái nổi nên Thái thượng hoàng mới bảo là “Ăn đến bảy cái nổi thì sao có thể không nhàn rồi”.]

Hai mẹ con công chúa vỗ một trận khiến các quân cờ nảy tung lên, mấy đứa trẻ cũng không ngại nghịch vào khiến mọi thứ trở nên lộn xộn hết cả.

Thái thượng hoàng chỉ vào mấy quân cờ mà cười bảo – “Tình cảm cũng như những quân cờ này đây, tuy rằng chỉ có hai màu trắng đen đơn giản nhưng đến khi vào thế người đánh ta đỡ thì hao tổn biết bao tâm cơ.”

Phò mã gia thân nhiên tiếp lời – “Đợi đến khi người lừa ta gạt xong thì cũng thành kết cục đã định.”

“Đúng vậy!” – Thái thượng hoàng gạt đầu – “Đương nhiên nếu bị phá cho thành lộn xộn thế này thì ai thắng ai thua cũng chưa biết đâu.”

“Mấy chuyện này mà cũng có thể nói thành đạo lý thì con thấy cả hai người cũng là ăn no nhàn rồi.”

“Ăn no nhàn rồi!”

Ái chà, mọi thứ tình cảm trên đời này chẳng phải đều là do ăn no rồi nhàn rồi bày ra ư?

Đằng này tiếng cười đùa không ngớt mà đằng kia lại âu sầu khổ não. Đáng thương thay Ngụy Tiểu Diễm bị Thái thượng hoàng hù dọa một trận thì lòng cứ mãi bứt rứt không yên.

Mấy lời Thái thượng hoàng nói với Cửu công chúa hiển nhiên y không nghe được nên càng hoảng sợ hơn. Làm sao có thể không sợ cho được. Đúng rồi, y sợ, rất sợ Tống Vĩ thật sự sẽ giống như Thái thượng hoàng nói là vì y mà phụ tử bất hòa, kẻ đó sẽ khơi mào một trận can quan.

Vì hồng nhan mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thì y dù có chết vạn lần cũng không đủ.

Xem ra y thật sự phải quay về Sở Nam một chuyến, ít nhất cũng phải nói cho rõ ràng đầu đuôi với Thất vương gia. Dù sao lúc chia tay cả hai vẫn còn rối rắm nhiều việc.

Nghĩa phụ y khi xưa nói y phải tự biết mà định liệu, Thái thượng hoàng ngày nay cũng bảo y tự lo liệu cho tốt.

Đã nhiều năm qua mỗi bước y đi đều luôn cẩn thận dè dặt như đi bên cạnh vực sâu, chẳng lẽ vẫn chưa phải là tự lo liệu cho tốt ư?

Vương gia... Thất vương gia... rốt cuộc ngài muốn ta phải làm sao thì mới gọi là tốt?

Ngụy Tiểu Diễm nửa lo nửa nghĩ, vội vàng trở về tiểu uyển của Lễ bộ Thị lang để thu dọn hành lý.

Động tác của Lễ bộ Thị lang nhanh nhẹn vô cùng, nỗi nhớ nhung hiển hiện rõ trên nét mặt, phảng phất lại có cả ý cười, hẳn là đang nhớ đến Hoàng thượng rồi.

Trước khi đi thì y đột nhiên ngăn Tiểu Diễm lại không cho lên xe – “Tiểu Diễm, ta tuy rằng không hiểu mấy về chuyện của người và Thất vương gia, nhưng ta muốn khuyên người một câu, đừng giống như ta trốn tránh lùi bước mãi.”

“Lý đại nhân...”

“Cái gì nên nắm giữ thì cứ nắm cho thật chặt, muốn theo đuổi điều gì thì cứ dũng cảm theo đuổi, không cần bởi vì sợ hãi hay tự ti mà đứng mãi một chỗ. Người cũng như bao người khác đều đáng có được tôn nghiêm, càng xứng đáng có được hạnh phúc.”

Ta thật sự đáng có được tôn nghiêm ư? Ta có tư cách để được hạnh phúc ư? Ngụy Tiểu Diễm đã đặt tay lên ngực mình tự hỏi như thế. Nhiều năm nay câu hỏi này đã quanh đi quẩn lại trong y, tận sâu trong đáy lòng thốt nhiên vang lên một giọng nói:

“Tiểu Diễm, ta thích người, thích một người tên Ngụy Tiểu Diễm, không phải thích một tên nô tài cứ tự xưng tiểu nhân.”

Đây chính là đáp án duy nhất của câu hỏi này đúng không?

Ngụy Tiểu Diểu trầm mặc giây lát, tâm tư trong một khoảnh khắc đã biến chuyển, ánh mắt hiện lên một tia sáng quyết tâm. Không cần biết ra sao thì y cũng phải quay lại Sở Nam. Không phải vì những lời của Thái thượng hoàng.

Mà đơn giản là vì chính bản thân mình.

Đơn giản là vì Tống Vĩ.

“Lý đại nhân, thỉnh ngài một mình hồi kinh, tiểu nhân nghĩ mình phải đến Sở Nam.”

“Được, đi thôi!”

“Mong ngài trên đường phải cẩn thận, hết thấy nên tự bảo trọng.”

“Người cũng vậy!”

Họ chỉ nhìn nhau cười, không một nào được thốt ra nhưng kỳ thật đều là thành tâm chúc phúc cho đối phương. Và họ chia tay nhau, mỗi người theo đuổi một khoảng trời hạnh phúc cho riêng mình.

Ngụy Tiểu Diểu hỏi mượn một con ngựa của phủ Tổng đốc, cố lấy hết sức thúc ngựa về hướng Sở Nam, suốt dọc đường chỉ muốn không ăn không ngủ chạy thẳng đến nơi.

Chỉ vài ngày đường ngắn ngủi mà lại như xa tận chân trời. Mỗi ngày trôi qua tựa như ngàn ngày, mỗi ngày mở mắt chỉ hận không thể chấp cánh bay đi.

Y chợt nhớ lại việc của hai năm về trước. Có phải năm đó Tống Vĩ cũng mang theo tâm tình này ra roi thúc ngựa trở lại kinh thành chỉ vì muốn mang quả xà đằng tươi về cho y không?Khoang miệng y dường như vẫn còn vương lại chút hương vị của quả xà đằng năm ấy, vừa ngọt vừa chua vừa chát, giống hệt tâm trạng y hiện giờ vậy.

Dù sao thì y cũng không phải quân nhân nên chỉ trong sáu ngày mà kịp quay lại Sở Nam đã là cố gắng hết sức rồi.Lúc y trèo xuống khỏi lưng ngựa trước cửa lớn vương phủ thì hai chân đã mềm nhũn thiếu điều ngã lăn ra. Thủ vệ vội vàng bước đến dìu y vào trong.

“Ngụy đại nhân?!” – một gã sai vặt cúi chào y.

“Vương gia có ở trong phủ không?” – Ngụy Tiểu Diểu gấp gấp hỏi.

“Dạ, mời đại nhân vào nghỉ ngơi trước, đợi tiểu nhân đi bẩm báo với Vương gia là đại nhân đã quay lại.”

“Không cần, ta sẽ trực tiếp đi tìm. Vương gia đang ở đâu?”

Gã chỉ đường cho y rồi còn dặn – “Đi theo hướng đó, nếu không gặp thì đại nhân cứ hỏi thăm những người khác là được.”

Ngụy Tiểu Diểu vội vàng chạy đi, đi hết gian ngoài vẫn không thấy Thất vương gia đâu liền hỏi một hạ nhân khác. Gã cười chỉ cho y hướng đi giống hệt gã ban nãy.

Ngụy Tiểu Diểu lại tiếp tục đi, lại hỏi thăm thêm lần nữa, đi hết ba dãy hành lang uốn lượn, xuyên qua hai khoảng sân, vượt nốt một cái ao, dễ chừng đã đi được một nửa vương phủ rồi mà vẫn chẳng bóng dáng người đâu. Mãi cho đến khi đi qua khỏi một rừng trúc thì chợt nhìn thấy một dãy tường trắng.

Trực giác mách bảo y chỉ cần đi hết dãy tường này là có thể tìm được Tống Vĩ.

Nỗi gấp gáp từ từ dịu xuống, y chậm rãi đi qua dãy tường, đi đến cuối cùng thì chợt giật mình ngoảnh lại nhìn.

Không, y tuyệt đối không thể lầm được, gian phòng bên trong kia chính là gian phòng cũ y từng sống khi còn nhỏ, ngay cả những vết hư hại trên vách tường cũng giống in hệt ngày nào.

Đi sâu vào bên trong, đi vào gian nhà cũ ấy, đi hết cửa lớn lại đến phòng ngoài liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi xếp bằng dưới đất, lưng ngoảnh ra ngoài.

Y không khỏi sửng sốt, chần chờ một lúc rồi vẫn bước vào, vừa vào đã thấy hai tấm bài vị trên bàn thờ.

Một tấm là bài vị của tổ tiên Hà thị, một tấm là... bài vị của bà ngoại mình...

Bà ngoại... là bà ngoại của mình...

Tất cả những gì y dự định phân trần với Tống Vĩ trong phút chốc đã quên sạch sành sanh.

Y không còn nhớ những gì Thái thượng hoàng nói nữa, không còn muốn để tâm xem người trong thiên hạ nhìn mình ra sao nữa, càng không còn muốn áp đặt những thứ phức cảm ti tiện lên chính mình nữa.

Trong mắt y giờ phút này chỉ còn mỗi một tấm bài vị nhỏ bé kia.

Cả đời y đã bắt đầu chính từ nơi này đây.

Y đổ rạp người trên mặt đất mà dập đầu, hai vai run rẩy cố tự kềm nén, cuối cùng vẫn không thể nén nổi, ban đầu chỉ là bật khóc vài tiếng, sau đổi thành gào khóc nức nở.

“A.....”

Y khóc lớn, khóc đến khàn cả giọng, khóc đến tê tâm liệt phế, tiếng sau cao hơn tiếng trước, dường như muốn mang hết tất cả nỗi uất hận, tất cả nỗi đau thương theo tiếng khóc mà trút ra.

“Bà ngoại, cháu đã về, đã về, đã về, đã về, đã về rồi đây.”

Y muốn đem tất cả nước mắt của cả đời mình khóc cho hết một lần này.

Những người ở gần đó nghe thấy tiếng khóc bi ai này đều phải đỏ hoe hai mắt khẽ nâng tay áo gạt lệ.

Đây là lần đầu tiên Tống Vĩ thấy y xúc động đến nhường này, đến cả kẻ luôn lạnh lùng như hắn cũng phải cay xè khóe mắt, vì những thương tổn của y mà tổn thương theo, vì những đau khổ của y mà đau khổ theo.

Chỉ vì những tổn thương, những đau khổ này là của Ngụy Tiểu Diểu.

Từng tiếng khóc nức nở, từng giọt lệ tí tách rơi, vọng vào tai hóa thành nỗi đau xuyên thấu tim.

Tống Vĩ thấy y khóc đến mức sắp đào cả ruột gan ra liền ôm chặt vào y lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc y, vuốt lưng y, không ngừng dỗ dành, lòng thầm lo y sẽ khóc đến khản tiếng, càng sợ y sẽ làm ra những chuyện ngu ngốc.

Tống Vĩ cảm thấy ngực của mình ướt đầm, những giọt nước mắt kia như thấm vào tận tim của hắn, bao trọn lấy tất cả.

Mãi đến khi tiếng khóc đã ngơi bớt thì hắn mới lên tiếng an ủi – “Đừng khóc, cẩn thận kéo khóc thành ốm.”

Tiếng khóc dần trở thành những tiếng nấc nghẹn ngào, Ngụy Tiểu Diểu cũng đã dựa hẳn vào lòng Tống Vĩ. Mấy ngày liền bôn ba vất vả cộng thêm cơn xúc động mới rồi khiến y không có cách nào ngồi thẳng được.

Tống Vĩ cúi xuống, chỉ thấy hai mắt y nhắm nghiền, gương mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt đầm đìa nước mắt thì đau lòng khôn xiết bèn dùng tay áo lau sạch hai gò má, khẽ ghé môi hôn hết những giọt lệ còn đọng lại trên mắt đi, nguyện vì y mà xóa sạch mọi giọt lệ buồn thương.

“Tiểu Diểu, ngoan nhé, đừng khóc nữa!”

Ngụy Tiểu Diểu không biết mình đã ngủ bao lâu thì mới tỉnh dậy trên chiếc giường trong gian phòng cũ ấy.

Cả người y cảm thấy khoan khoái dễ chịu, y phục cũng đã được thay mới, chợt nghĩ lúc mình đang mê man hẳn là Tống Vĩ đã giúp một tay. Thế mà y hoàn toàn không có cảm giác gì, quả thật là đã mệt muốn chết rồi.

Tuy thân thể y vẫn chưa tỉnh hẳn nhưng tâm trạng thì đã thoải mái rồi, tựa chừng như từ lúc biết nhận thức đến nay chưa từng thoải mái như thế này. Hình như tảng đá lớn luôn đè nặng trong ngực y đã mất đi, cả người nhẹ nhõm lâng lâng, trong lòng bỗng muốn tự hỏi chính mình một câu cuối cùng.

“Ngụy Tiểu Diểu, ngươi còn muốn tự oán tự khổ bao lâu nữa?”

Tống Vĩ vừa vào đến đã thấy y mở to hai mắt ngồi trên giường ngẫm nghĩ đến ngẩn ra bèn bước đến hỏi nhỏ – “Tỉnh rồi sao?”

“Vương gia...” – vì khóc lóc một trận nên hiện giờ cổ họng vẫn còn hơi khàn – “Tiểu nhân ngủ bao lâu rồi?”

“Gần sáu canh giờ.”

“Lâu như thế sao?”

“Người mệt quá thôi. Sau này đừng đau lòng như thế nữa.” – Tống Vĩ cầm một chén nước đưa đến bên miệng y – “Uống nước!”

“Tạ ơn Vương gia.” – Ngụy Tiểu Diễm trực tiếp uống lấy từ trên tay hắn, vừa uống vừa ngẫm nghĩ một chút, nước uống xong thì cũng đã nghĩ xong liền ngẩng lên nhìn Tống Vĩ – “Vương gia...”

“Còn khát?”

“Không phải. Tiểu nhân... không đúng, ta muốn nói sau này người đừng làm cho ta đau lòng, có được không?” – y gọi “người” xưng “ta”, tâm tình hiển nhiên đã không còn như trước, ánh mắt sáng rực như sau cơn mưa rào, trong sạch vô vân.

“Không đâu. Nếu ta mà làm người đau lòng thì người cứ đánh ta, thậm chí giết ta cũng được.” – Tống Vĩ buông chén xuống, nâng mặt y nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ấy, trong nụ hôn ẩn chứa ngập tràn sự thương mến quý trọng.

Ngụy Tiểu Diễm chớp mắt cảm nhận đôi môi ấm áp kia áp sát lên môi mình, tâm trạng lâng lâng bất định sau mỗi một nụ hôn lại chậm chậm hạ xuống, đáp thẳng vào một nơi vững vàng kiên định.

Nước mắt đã tích tụ hơn mười năm qua tựa như một chén canh Mạnh Bà, uống xong rồi thì quên hết tất cả chuyện xưa.

Giống như chết đi rồi lại sinh ra, một lần nữa sinh ra làm một Ngụy Tiểu Diễm hoàn toàn mới.

“Vương gia, cảm ơn người.” – y thì thào, rất nhỏ rất nhỏ.

Tống Vĩ xoa đầu y ra vẻ thương chiều, không nói gì mà chỉ ôm y vào lòng.

Bọn họ đều không phải kẻ nhiều lời, nói mấy câu xong liền yên tĩnh trở lại, cái gì cũng không nói, chỉ bình lặng ôm chặt lấy nhau như thế thôi.

Mà thật ra giữa hai người lúc này chẳng nên nói gì cả, chỉ cần cảm nhận tình ý liên miên là đủ rồi.

Giờ phút này Ngụy Tiểu Diễm chợt nghĩ đến một câu:

“Nguyện có được lòng người, bạc đầu chẳng phân ly.”

Sau khi yên lặng nửa khắc thì y chợt nhớ ra một việc bèn đẩy Tống Vĩ ra – “Nếu ta không quay lại thì sao?”

“Dẫn binh lên phía Bắc, ép Hoàng thượng giao người ra.” – Tống Vĩ trả lời một cách ngắn gọn, chỉ thế thôi cũng đủ để người người phải hoảng sợ vô vân.

Ngụy Tiểu Diễm cũng thế, sợ hãi một cách sâu sắc – “Người không được làm thế, người chỉ cần hỏi Hoàng thượng một tiếng thì Hoàng thượng sẽ đem ta cho người thôi.”

“Không, ta muốn người trong thiên hạ này phải thấy ta vì người mà dẫn binh đến bức vua thoái vị, để cho khắp thiên hạ đều nói người là hồng nhan họa thủy, đến lúc đó thiên hạ dù lớn cũng chẳng có chỗ cho người dung thân, chỉ còn cách ở lại bên cạnh ta thôi.”

Tống Vĩ nói một cách thần nhiên không có vẻ gì là đang đùa giỡn cả. Hắn vốn là kẻ nói được làm được. Quả không thể phủ nhận Thái thượng hoàng hiểu rõ con mình như trong lòng bàn tay vậy.

“Ta không phải hồng nhan, huống hồ chỉ người không phải đã nói sẽ không bức ép ta sao?” – Ngụy Tiểu Diễm nghe xong thì không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Cho nên ta đi bức bách Hoàng thượng.” – giọng Tống Vĩ bình thản như thể đang nói “tìm người ăn cùng một bữa cơm” vậy.

Ngụy Tiểu Diễm cứng họng nói không nên lời. May mà mình nghe theo lời Lý đại nhân chủ động quay lại tìm hắn, nếu không thật không biết tai họa đâu mà lường.

Chao ơi, không thể tưởng tượng nổi Thất vương gia đúng là kẻ gây họa như thế.

Nhưng y lại không nghe ra Tống Vĩ nói là “dẫn” binh lên phía Bắc chứ không phải là “xua” binh lên phía Bắc. Hai chữ khác nhau, nói ra cũng mang theo nghĩa khác nhau.

Nhưng mà dù vậy thì cũng không sao cả. Tống Vĩ nghĩ Ngụy Tiểu Diễm chủ động quay về bên hắn, thật lòng thật dạ cùng hắn sớm tối bên nhau thì so với nắm thiên hạ trong tay vẫn mỹ mãn hơn nhiều.

Ngụy Tiểu Diễm trong lòng chợt thấy không phục lắm, hình như có hơi dở khóc dở cười bèn nói thẳng – “Vương gia, thật ra người không nên hao tổn tâm tư nhiều đến thế. Ta đối với người cũng là một lòng một dạ mà.”

Tống Vĩ hấp háy mắt nhìn y – “Nhưng ta muốn hao tổn tâm tư vì người.”

Kẻ bình thường kiếm lời thì lúc tỏ bày tình cảm cũng vẫn là kiếm lời như thế, nhưng đủ để lòng người phải biến chuyển.

Tâm tư Ngụy Tiểu Diễm như một chiếc nồi bị những lời của hắn lèn thật chặt, cảm động vô vàn liền chủ động cầm tay hắn cười.

“Vương gia, sau này chúng ta cứ sống một cách đơn giản thôi.”

Y nói “chúng ta”. Hai chữ này khiến cho Tống Vĩ rất ấm lòng, khóe miệng hơi nhướn lên thành ý cười hiếm thấy, thế là tóm ngay tay y đưa lên hôn.

“Được, chúng ta sẽ cùng sống những ngày như ý người muốn.”

Tử sinh khế thoát, dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão

(Dù sống chết hay chia xa cũng xin cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bạc đầu bên nhau)

(trích Kinh Thi, thiên Bội Phong, bài Kịch cổ thứ tư)

Ngụy Tiểu Diễm không hỏi những câu kiểu “Vì sao người lại đối xử tốt với ta như thế?” vì y hiểu được đáp án là gì rồi.

Yêu một người là muốn đem hết tất cả những gì tốt đẹp nhất thế gian này trao cho người đó.

Tống Vĩ như thế mà y cũng vậy.

Nhân sinh trên đời này cùng lắm chỉ được vài năm, lúc sống không vui vẻ thì chết làm sao phải sợ.

Không chết tử tế được thì cứ không chết tử tế đi.

“Vương gia, ta có một câu muốn nói với người.” – Ngụy Tiểu Diễm muốn nói nửa chừng lại thôi, ánh mắt hơi rưng rưng, gò má đỏ ửng mà hai tai thì nóng.

“Người có việc gì thì cứ nói thẳng với ta là được.” – Tống Vĩ nghiêm túc hẳn lên.

“Ta...”

“Ừ?”

“Ta thích người.”

“.....”

“Vương gia, hình như mặt của người đỏ rồi.”

“Không có.”

“Mau lại gần đây cho ta xem. A, đỏ thật này.”

“.....”

“Vương gia, lúc người đỏ mặt thế này ta cũng thích nữa.”

“.....”

“Vương gia, ta thích người.”

“Ừm!”

“Người cũng từng nói qua câu này rồi, hiện giờ mới biết xấu hổ hình như có hơi muộn quá không?”

“Ngụy Tiểu Diểu?!!”

“Hửm?”

“Là người tự chuốc khổ đấy.”

“Sao cơ? À... Vương gia.... Ta thích người..... Á.....”

—o0o—

— Toàn văn hoàn —

9. Chương 8: Phụ Lục: Và Mỗi Duyên Chưa Phai Tàn

Dấu chấm cuối cùng đã đặt xuống và câu chuyện của Bàn vận công khép lại sau hơn sáu tháng. Sáu tháng, một trăm chín mươi ba ngày. Đó thật sự là một con số không hề nhỏ với một câu chuyện không quá 50,000 từ raw như Bàn vận công và là một con số quá lạ so với Hoàng Ngọc Cầm của ngày xưa ấy. Bạn có còn nhớ chẳng, tôi đã từng có thể hoàn thành Tọa khán vân khởi thì chỉ trong ba tháng ngắn ngủi thôi. Nhưng hoàn cảnh của tôi bây giờ không cho phép mình làm điều tương tự như thế nữa. Cũng chính vì vậy mà đến chính tôi còn cảm thấy kinh ngạc khi mình có thể hoàn thành Bàn vận công.

Quay ngược thời gian trở về bốn năm về trước, còn nhớ khi đó tôi đã từng viết những dòng như sau:

“Tình yêu trong Mạch thượng hoa khai là thứ tình yêu vị tha và đầy tính nhân bản. Bạn sẽ hỏi tôi vì sao, và tôi trả lời rằng đó là vì cách họ yêu. Thất Vương gia Tống Vĩ vì cái gì mà chấp nhận ly xa kinh thành phồn hoa đô hội đến một vùng sơn cùng thủy tận, dốc tận sức biến nó thành một nơi trú ngụ cường thịnh? Chỉ vì nơi ấy là cố hương của người chàng yêu, chàng muốn dùng chính sự cường thịnh ấy làm lễ vật biểu thị tấm lòng của mình, dùng tình yêu của mình để xóa bỏ đi mặc cảm của người kia, cho người kia cơ hội lần nữa tái sinh làm một người toàn vẹn.”

Lúc ấy tôi đã tự hỏi do đâu mà một vương gia tôn quý như Tống Vĩ lại mang lòng yêu một hoạn quan như Ngụy Tiểu Diểu, điều gì đã thật sự xảy ra giữa họ. Tôi không biết vì Hắc Bạch Kiếm Yêu đã không viết gì về họ nhiều hơn những tình tiết vắn tắt không đầu không đuôi. Tôi đã nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời

Tôi cũng từng bảo chỉ cần là truyện trong hệ liệt này thì tôi đều sẽ chuyển ngữ, nhưng khi chạm tay vào “Nhất đẳng hồng hạnh nhập tường lai” thì tôi lại hệt hăng vô vàn. Không, đó không phải là điều tôi chờ đợi, không phải là Hắc Bạch Kiếm Yêu mà tôi đã đem lòng yêu quý. Hoàn toàn không phải.

Khi đó tôi đã vô cùng đau khổ và chỉ còn biết quay về tự ôm lấy nỗi đau trong sự thất vọng nghẹn siết lòng. Tôi nghĩ, “À, thì ra mỗi duyên của mình và Hắc Bạch Kiếm Yêu đã kết thúc như vậy đó”. Và tôi hoàn toàn từ bỏ.

Cho đến ngày tôi tìm thấy Bàn vận công.

Tôi vẫn còn nhớ chủ đích của mình hôm ấy là đi tìm một đoạn văn nào đó, thế rồi chẳng biết điều gì đã thôi thúc tôi tìm kiếm thử những thông tin mới về chị Kiếm Yêu, và rồi Bàn vận công ở đâu nhảy ra trước mặt tôi như muốn hét lên rằng: “Ngọc Cầm, mỗi duyên của bạn và mẹ tôi chưa dừng lại ở đó đâu. Hãy nhìn tôi đi, tôi chính là điều mà bạn vẫn luôn đợi chờ mãi.”

Phải rồi, chính là điều ấy. Chính là một lối viết hết sức đặc trưng của Hắc Bạch Kiếm Yêu, chính là những câu chuyện đậm chất tình khiến lòng người phải khắc khoải. Đó mới thật sự là Hắc Bạch Kiếm Yêu mà tôi vẫn luôn đợi chờ. Và chính là câu chuyện mà tôi đã từng thắc mắc, cũng là mối tình mà chị Kiếm Yêu đã bỏ ngỏ lại trong Mạch thượng hoa khai. Là Tống Vĩ và Ngụy Tiểu Diểu.

Mạch thượng hoa khai là sự chờ đợi.

Ác mã ác nhân kị cũng nói về sự chờ đợi.

Và một lần nữa Hắc Bạch Kiếm Yêu viết về sự chờ đợi.

Không nói về sự chờ đợi của Thẩm Lục Tửu, chỉ đặt sự chờ đợi của Tống Dục và Tống Vĩ lên bàn cân thôi nhé.

Rất khác, rất khác.

Thật khó để phân định xem sự chờ đợi của ai đầy những nỗi dày vò hơn ai. Tống Dục chờ đợi một người gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, chờ đợi một người vốn đã yêu mình mà lại không biết là mình đã yêu. Sự chờ đợi của Tống Dục là sự chờ đợi trong mịt mờ vô phương hướng. Còn Tống Vĩ, hẳn chờ đợi một người vẫn biết mình đã yêu nhưng lại không dám yêu. Sự chờ đợi của hắn là sự chờ đợi trong vô vọng và đầy những phần nộ.

Tống Vĩ xuất hiện trong một kiểu hình tượng hết sức lạnh khốc vô tình nhưng hóa ra cuối cùng kẻ đáng thương nhất trong cả câu chuyện lại không ai khác hơn chính là hắn. Dõi theo chuyện tình của hai người họ trải dài qua 50,000 từ raw khiến tôi không thể nào không tội nghiệp cho phận đời đen bạc hẩm hiu của Tống Vĩ. Có lẽ chẳng có mấy người bị thử thách nhiều như Tống Vĩ đâu.

Ngụy Tiểu Diễm rất tự ti, tự ti đến mức đủ sức khơi nên sự phần nộ trong lòng một con người bao dung nhiều như Tống Vĩ lẫn người đọc. Nhưng nếu có một ai muốn trách móc sự tự ti ấy thì xin hãy dừng lại chốc lát. Dừng lại để tự đặt mình vào hoàn cảnh đó, thân phận đó, thời đại đó, bạn sẽ hiểu vì sao mình không nên cáu kỉnh với sự tự ti của Ngụy Tiểu Diễm. Cho đến tận khi trang truyện khép lại thì Ngụy Tiểu Diễm chưa từng làm sai bất kỳ điều gì. Thân phận, địa vị, hoàn cảnh không cho phép Tiểu Diễm được yêu, và cách duy nhất là phủ nhận hết thấy những gì vốn đã tồn tại tự bao giờ trong lòng mình.

Nhưng có lẽ sau bao nỗi khó khăn vất vả thì ông trời cũng muốn đối tốt với người hiền lành, vì thế mới có sự xuất hiện của Tống Vĩ. Tôi tin nếu không phải là Tống Vĩ thì sẽ không thể là bất kỳ ai khác. Sẽ chẳng có một người nào trên đời có thể yêu Ngụy Tiểu Diễm nhiều như Tống Vĩ đã yêu, càng chẳng có một người nào có thể hy sinh cho Ngụy Tiểu Diễm nhiều như Tống Vĩ đã hy sinh. Và may mắn thay sau cùng mọi sự chờ đợi, hy sinh, bao dung đều hái được quả ngọt.

Bên cạnh đó, cách Tống Vĩ yêu và bày tỏ tình cảm của mình khiến tôi rất cảm động. Tống Vĩ là người kiệm lời vậy nên cách hắn yêu cũng chỉ chú trọng vào hành động thực tế, mỗi một hành động dù nhỏ nhất hay lớn lao đều mang theo xiết bao tâm tư của hắn. Hắn không quản chuyện thiên hạ, không quản ánh mắt người đời, hắn chỉ làm điều mình thích, yêu Ngụy Tiểu Diễm. Tình yêu sâu nặng đến nhường này thì Ngụy Tiểu Diễm sao có thể khước từ đây?

Từ xưa đến nay tôi vốn rất sợ dịch H vì tôi thấy mình không đủ khả năng để kể lại mọi tình tiết, hành động trong những phân đoạn ấy theo một kiểu hết sức chân thật và chạm đến bản ngã như người khác. Mỗi lần đến phân đoạn H là tôi lại vắt kiệt vốn từ ngữ của mình để diễn đạt sao cho trọn vẹn mà vẫn không khiến mọi thứ trở nên mơ hồ. Nhưng thật sự thì H của Bàn vận công đã khiến tôi hao tổn sức lực và tinh thần hơn bao giờ hết. Tôi đã phải đọc đi đọc lại QT không dưới năm lần, cố để mường tượng ra cảnh tượng của đêm hôm ấy và những thứ xúc cảm biến chuyển trên gương mặt của cả hai người. Tôi không muốn bỏ qua những điều ấy, vì rõ một điều là nó quá đặc biệt và nhiều xúc cảm gói gọn trong nửa cuối

Với Tống Vĩ thì từ háo hức ban đầu chuyển sang phần nộ, từ phần nộ đi đến thương xót và đau lòng, kế tiếp lại là tự giễu cợt, sau cùng lại hóa thành bất lực trước con người bên dưới mà đành phải thuận theo. Sự bất lực của Tống Vĩ không phải vì hắn không có cách để khuất phục Ngụy Tiểu Diễm mà là vì hắn không thắng nổi tình cảm trong lòng mình. Chính thứ tình cảm đó đã không cho phép Tống Vĩ mang quyền lực ra áp đặt lên Tiểu Diễm, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Còn Tiểu Diễm thì lại từ chỗ tự ti buông xuôi theo số phận đã dần nổi lên tham vọng có thể giữ chặt lấy con người kia, từ chỗ khuất phục lại trở nên khát cầu dục vọng. Và có lẽ cũng từ đêm hôm ấy một điều gì đó đã chậm rãi nhen nhúm, để Ngụy Tiểu Diễm phải một lần đối diện với hết thấy phức cảm của mình, và rồi dần dần sau đó tự tay tháo gỡ hết thấy trói buộc mà y mang vác trên thân bao nhiêu năm qua.

Bạn hãy thử đọc lại

Và đến chương cuối thì phải nói rằng tôi vừa gạt nước mắt vừa gõ chữ. Khi nỗi uất ức của bao nhiêu năm ròn rã trong lòng Tiểu Diểu vỡ òa chỉ trong một khoảnh khắc, khi tiếng khóc xé lòng ấy vang lên thì không chỉ những nhân vật trong truyện phải nâng tay áo gạt lệ mà tôi cũng vậy. Và có lẽ cũng chính vào lúc ấy Ngụy Tiểu Diểu đã cảm nhận được một cách tường tận tình yêu mà Tống Vĩ dành cho mình, cũng chính vào lúc ấy y đã cầm bát canh Mạnh Bà thứ ba lên uống trọn để rồi sau đó tái sinh một kiếp người mới.

Tái sinh làm một người toàn vẹn, không phải thể xác mà là linh hồn.

Và bạn có còn nhớ ngày xưa khi đọc Ác mã ác nhân ký thì ai cũng phải xuýt xoa hâm mộ gia tộc họ Lý không? Vậy nay đọc xong Bàn vận công bạn có lại cảm thấy giống hệt như thế với gia tộc họ Tống không? Tôi thích Kiếm Yêu ở cách chị xây dựng nên những thế giới rất đẹp và sạch trong, cách chị ấy đề cao tình cảm gia đình song song với tình yêu đôi lứa. Một gia tộc đế vương mà có thể đầm ấm và chứa chan nhiều tình cảm cùng tin tưởng đến nhường ấy quả là không tưởng nhỉ?

Cảm ơn chị, Hắc Bạch Kiếm Yêu, cảm ơn vì đã không để cho mối duyên của chúng ta tàn phai theo cái cách đau đớn ấy. Cảm ơn vì vẫn là chính chị, một người mà tôi đã trót nặng tình. Cảm ơn vì đã cho tôi được sống lại thứ cảm xúc như Mạch thượng hoa khai năm xưa.

Và có lẽ cũng nhờ Bàn vận công mà tôi mới được nhìn thấy Tống Dục và Lý Tùng Thanh mà tôi đã từng yêu thật nhiều thêm lần nữa.

Editor Ngọc Cẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-van-cong>